MARCELA GHIULBENGHIAN

F I R

FORUMUL INTERNAȚIONAL AL RELIGIILOR
AMBASADORII TUTUROR RELIGIILOR
ÎN DIALOG PERMANENT
ÎN CORTUL LUI DUMNEZEU

Editura TRADIȚIE
BUCUREȘTI, 2020

Culegere text: **Camelia Mihaela ANIȚA**
Tehnoredactor: **Constantin PĂUN**
Redactor de carte: **Vera Maria NEAGU**
Coperta: **Marcela GHIULBENGHIAN**
Viorel NEAGU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GHIULBENGHIAN, MARCELA
FIR – Forumul Internaţional al Religiilor : ambasadorii tuturor religiilor în dialog permanent în Cortul lui Dumnezeu / Marcela Ghiulbenghian. - Bucureşti : Tradiţie, 2020
Conţine bibliografie
ISBN 978-973-8469-61-7

2

CUPRINS

Cuvânt înainte 7

Autobiografie și memorialistică 11

„Povestea mea” scrisă de Jirair Ghiulbenghian, completată de autoare..... 61

Îndrumări spirituale 114

Rezumat acțiuni ale:
Fundației „Tezaurul Sacru al Religiilor” și ale
Asociației pentru Pacea Religiilor din România 174

Rezumat acțiuni ale:
Asociației Femei pentru Acțiuni Pozitive, Toleranță, Educație = FAPTE 326

Finii fam. Ghiulbenghian……..380

Bibliografie 394

Aduc mulţumiri tuturor celor care m-au ajutat pentru a realiza minunatul plan al lui Dumnezeu, care mi-au fost alături timp de 25 de ani, salariaţilor, care au contribuit la realizarea acţiunilor festivalurilor și altor persoane care m-au ajutat la cumpărarea pământului, la întocmirea PUZ-ului, la construirea Schitului Sf. Treime de la Vidra, la pictarea lui, la târnosirea lui, la realizarea site-ului, a forumului, pentru îndrumarea spirituală şi bibliografia ce a trebuit parcursă la recomandarea Pr. Prof. Univ. Dr. Stan I. Alexandru, Dumnezeu să-l ierte, colegei, prietenei, finei doamnei Hristu Ionelia (fosta Montesanto), doamnei Gealep Adalgiza, Dumnezeu să o ierte, şi doamnei Anita Camelia Mihaela care a operat textul, fotografiile în această carte, şi nu în ultimul rând tuturor doamnelor care au avut grijă de menajul casei mele şi al familiei mele.

Autorul ajutat de mulţi prieteni şi de puterile cereşti.

Marcela Ghiulbenghian, 2020

CUVÂNT ÎNAINTE

Vă întrebaţi, poate, de ce la 75 de ani mă apuc să scriu o carte, eu nefiind om de litere sau scriitoare. Mă simt datoare pentru onorurile primite până acum să fac un roman autobiografic, pentru a arăta ce înseamnă un destin călăuzit de Dumnezeu. Nu aveam habar că, la nivel mondial, există două instituţii ABI (American Biografical Institut) și IBC (International Biographical Centre), dar la un moment dat văd că primesc nominalizări de la aceste organisme, după cum urmează:

2000 – International Who's Who Professional and Business Woman – ABI;
– Woman of the Year – ABI;

2002 – World Citizen of the Year – ABI

2002–Member of the American Order of Excellence – ABI;
– Great Minds of the 21st Century – ABI;
– 500 Leaders of World Influence – ABI;

2003 – Ambassador of Grand Eminence – ABI;
– The 100 Most Intriguing people of 2003 – ABI;
– Universal Award of Accomplishment – ABI;
– 1000 Leaders of World Influence – ABI;

2004 –The Genius Elite – ABI;

2005 – Women of the Year, American Biographical Institute;
– Great Woman of the 21st Century – ABI;
– International Proffesional of the Year – ABI;
– The American Medal of Honor – ABI 2005;

2006 – Decreet of Excellence – ABI;
– Order of International Ambassador – ABI;
– Legion of Honor of the United Cultural Convention – ABI;
– 500 Greatest Geniuses of the 21st Century ABI;
– Presidential Seal of Honor ABI;
– Women of the Year, American Biographical Institute;

2007 – am fost nominalizată pentru:
– Titlul de Secretar General al Convenţiei Culturale Unite – ABI;
– Titlul de membru ABI (Institutul Biografic American) Medalia Mondială pentru Libertate – ABI Recomandare Internaţională de Succes – ABI;
– Titlul Laurii de aur – ABI;
– Titlul Experţii de Elită – ABI;
– Titlul Cea mai Importantă Femeie a secolului 21– ABI;
– Titlul Preşedinte de Onoare al „Citaţiei Preşedintelui” – ABI;
– Titlul de Ambasador General al Convenţiei Culturale Unite – ABI;
– 500 Mari Lideri – ABI ;

2009 – Titlul de Ambasador Suveran, în cadrul Ordinului Ambasadorilor Americani;

– „Premiul Secolului 21” – ABI;

– Ordinul Ambasadorilor Americani (Order of American Ambassadors) – ABI;

– „Ordinul Crucii de Aur”, ca unic reprezentant al României la această distincţie, cruce pe care o au doar 40 de oameni din lume – ABI;

– Cartea Colecţie Celebră de Biografii ale femeilor anilor 1990-2009 – ABI;

– Titlul „Great Minds of the 21st Century” – ABI;

– Premiul „Da Vinci Diamond” – IBC;

– Titlul de „Magna Cum Laude” – ABI;

– Premiul pentru „Cea mai cunoscută personalitate” – IBC;

– Distincţia – ABI World Laureate” –, pentru întreaga activitate;

– Titlul de Vice Cancelar al Academiei Mondiale de Cultură – ABI;

– Titlul de Femeia Anului 2009 – ABI.

Atâtea premii şi onoruri mondiale şi naţionale (pe care nu le-am mai trecut în această carte), nu le-aş fi putut obţine fără ajutor divin. Toţi ne luăm o cruce, un destin când venim pe acest pământ, poate chiar avem o misiune, dar mulţi nu reuşim să ne ducem crucea, să ne împlinim misiunea, pentru că nu am reuşit să înţelegem de ce am venit pe pământ şi ce ar trebui să facem ca să fim fericiţi. A fost suficient să postesc miercurea, vinerea şi în fiecare Duminică să merg la biserică, să aflu ce vrea Domnul de la mine, citind Biblia, Îndrumarul de credinţă ortodoxă, să împlinesc tainele spovedindu-mă, împărtăşindu-mă, mergând la maslu, făcând acatiste şi ducându-le la preot şi am simţit ajutorul lui Dumnezeu.

Când am gândit: Doamne, ştii tot ce gândesc eu? Atunci, fă tot ce vrei prin mine!, am început să simt ajutorul celest şi să fiu surprinsă şi foarte fericită.

Când, după Revoluţie, am zis în gând, Doamne, mare e disperarea oamenilor, ajută-mă să-i ajut! Dar nu ştiu cum, ce să fac. Am creat locuri de muncă în firmele ce le-am creat după Revoluţie, iar acest Centru Mondial al Religiilor va crea milioane de locuri de muncă, eu nu m-am gândit niciodată la mine, ci la alţii, pentru că m-am născut în ADN-ul meu cu o mare dragoste de oameni, pe care nu am reuşit să o arăt întotdeauna.

Conştientizez faptul că tot ce am făcut a fost făcut de Dumnezeu, care e în noi, (doar ne-a dat Lumină Divină şi chip Divin), şi cu ajutorul îngerilor Lui.

Toate aceste onoruri Lui i se cuvin, nu mie. Când m-am apucat de treabă, plăcându-mi ideea de dialog permanent al tuturor reprezentanţilor religiilor, nu ştiam că acest lucru e scris în Apocalipsă la sfârşit, în Biblie. Domnul Popescu Ion, fostul director şi întemeietor al Băncii Internaţionale a Religiilor şi al Centrului Ecumenic Internaţional, mi-a mărturisit că pe vremea lui Ceauşescu, a avut o misiune diplomatică de a uni religiile, dar nu a reuşit, şi după Revoluţie, cunoscând atâtea personalităţi, a întemeiat o Bancă şi Centrul Ecumenic.

Pentru că a fost profeţit pe tot pământul că în România va fi centrul spiritual al pământului, majoritatea investitorilor foarte mari ai lumii au venit cu capital uriaş pentru a construi, dezvolta multe ramuri ale economiei, doar că lupta pentru supremaţia forţelor mari, internaţionale, asupra României a făcut ca legislaţia să se schimbe în oportună foarte greu.

Eu, fără o pregătire în domeniul legislativ internaţional, printr-o revelaţie, am reuşit să întocmesc un statut (ca o CARTĂ ONU), un plan de acţiune al consiliului de conducere al FIR – Forumul Internaţional al Religiilor şi să înţeleg „dimensiunile” Cortului lui Dumnezeu,

încât am reuşit să întocmesc PUZ-ul, proiectul de urbanism zonal, să scot pământul din extravilan pentru a putea fi construibil.

Când eram mică, am observat că aveam o mână cu foarte multe linii (o mână bătrână).

Pe la 20 de ani, un profesor universitar, criminolog, specialist în astrologie, chiromanţie şi grafologie, după ce mi-a luat amprenta mâinii pe o tuşieră mare, cât o jumătate de coală de hârtie şi a studiat-o, m-a chemat în vizita unde mă cunoscuse şi mi-a spus: „Domnişoară, după 37 de ani îţi vei schimba destinul. Eu o palmă ca a dumitale nu am întâlnit în lume, şi am cercetat multe”. Te rog, scrie-mi pe o coală de hârtie, dacă ai avea o putere nemăsurată, ce ai face? Iar eu îmi aduc aminte că i-am scris aşa: „Aş face oamenii mai buni, mai cinstiţi, mai loiali, mai frumoşi etc.” După 55 de ani, nu mai mi-aş fi adus aminte. Dar îngerul meu mi-a reamintit şi îi mulţumesc.

Dacă oamenii bogaţi, împăraţii acestui pământ, ar crea acest FORUM de dialog permanent al Religiilor, sunt sigură că Bunul Dumnezeu le-ar ierta toate păcatele, aşa cum Dumnezeu l-a iertat pe tâlharul de pe cruce. Doar e scris în Apocalipsă: „Când voi veţi fi împreună în cortul meu, slugile mele Mie îmi vor sluji şi niciun blestem nu va mai fi. Toţi împăraţii lumii la voi îşi vor aduce cinstea şi slava neamurilor (aur, bani, puterea)”.

Ferice de cel ce spune: „Vino, Iisuse”, pentru că e scris să nu îi facem tron lui Dumnezeu, că Tronul Lui și al Mielului acolo vor fi.

De asta toată Galaxia noastră a fost urcată într-un strat superior de lumină (vor fi călduri cum nu au mai fost niciodată pe pământ, de se topesc gheţarii la ambii poli), pentru ca Sfânta Treime să poată fi compatibilă cu lumina Terrei – pământului, îşi va alege slugile, care vor vedea Lumina lui Dumnezeu şi vor auzi mental Voia lui Dumnezeu (și cei aleși vor vedea Faţa lui Dumnezeu).

Dar lumina puternică nu e compatibilă cu cei ce nu vor să se încarce cu lumină şi persistă în greşeli şi păcate (fumat, băuturi, droguri, crime, avorturi, schimbări de sex, homosexualitate, prostituţie, furturi etc.).

De aceea vor pieri o treime dintre pământeni, din cei nescrişi în cartea vieţii de la întemeierea lumii! Amin! Vino, o, Iisuse!

Autoarea

AUTOBIOGRAFIE ȘI MEMORIALISTICĂ

Vă scriu această carte pentru a înţelege cei ce o citesc de ce am venit pe acest pământ noi, oamenii, şi de ce ni se întâmplă multe lucruri nedorite de noi, pentru că adevărul ne-a fost ascuns mereu. Părinţii care m-au născut Comsa Traian şi Zoica mai aveau două fetiţe, Victoria Gabriela şi Anica, iar eu sunt în cărucior.

Pentru că sora tatălui Traian, Victoria, nu avea şi nu putea să facă copii, m-a înfiiat de la ei, iar ea și soțul ei aveau şi o situaţie materială mai bună. Familia Ionescu Ştefan şi Victoria, fericiţi că au un copil, au făcut totul că să îi pot iubi. La dragoste, răspunzi cu dragoste. Tatăl lui Comșa Traian și Comșa Victoria (bunicul meu), mai avea doi copii, pe Gheorghe şi pe Aurica. El, bunicul Comșa Mareş, se refugiase cu animalele, împreună cu toată familia din Ardeal când a început prigonirea ortodocşilor din partea imperiului austro-ungar, care era catolic. Străbunicii s-au stabilit în comuna Smeeni de azi şi acolo bunicul Comșa Mareş a ajuns primar şi este pomenit şi azi, pentru că a lăsat în urmă canalul lui Comșa. Satul era mai jos decât câmpul şi când ploua se inunda. De aceea, el a scos tot satul pentru ca să protejeze de inundaţii comuna de azi, dar lupta dintre liberali şi ţărănişti a făcut să fie arestat în anul 1938 și în 1939 a murit în închisoare.

După ce am fost alăptată de Zoica, am fost dată cumnatei Victoria Ionescu născută Comșa, soră cu Traian, în jur de un an. Obiceiul în vremea aceea era ca fiica cea mare să moştenească casa, pământul şi ea să aibă grijă de mama şi sora care era mai mică.

Deci după război, că eu m-am născut în 1945 ianuaruie 30, au urmat în 1948, naţionalizarea şi schimbarea banilor, când toţi care aveau bani să cumpere case, pământ şi-au pierdut averea.

În 1938, Ionescu Ştefan, tatăl care m-a crescut, a fost concentrat pentru război şi a lucrat ca maistru tapiţer la fabrica de reparat avioane IAR la Braşov. Era obiceiul ca fiecare copil să fie trimis la meserie. El fusese intern la Cluj la o familie de evrei unde a învăţat meseria de ceaprazar şi unde a învăţat să gătească, şi de asemenea obiceiurile acestora.

După ce s-a terminat războiul, în august 1944, şi-a deschis o prăvălie în centrul Brașovului şi de multe ori mă lua dimineata la prăvălie, pentru că într-o jumătate de oră îşi făcea câştigul în acea zi (eu am înţeles că îi purtam noroc şi îi atrăgeam clienţi).

În Braşov pentru că nemţii se retrăgeau, rămâneau case goale, dar şi cu gaz metan la sobe. Pentru acest motiv, mulţi buzoieni, rude ale tatălui, ale mamei, s-au mutat în Braşov, pentru că în Buzău nu era gaz metan.

Vă sunt datoare cu o explicaţie: ce meserie a învăţat tata Ştefan Ionescu, ce însemna ceaprazărie, a învăţat să facă şepci de ofiţeri care erau cu broderii cu trese cu fir de aur, epoleţi la umeri, la gât, a învăţat să facă culioane, mitre ce le purtau episcopii, mitropoliţii etc., cu broderie, cu cruci brodate, dar după război puterea sovietică a introdus în România socialismul şi micii meseriaşi erau desfiinţaţi prin impozite foarte mari.

În 1952, când eu am împlinit 7 ani, ne-am mutat într-un apartament în Braşov într-o casă foarte frumoasă a unui buzoian Leonte care a primit un avans, urmând să îi plătim în 2 ani rate pentru a achita casa. Avansul a fost plătit din vânzarea casei de la Smeeni.

La conducerea partidului la putere după război erau nouă persoane, ale căror portrete se aflau în fiecare clasă din şcoală, între care cu Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Ludovic Fazecas, Petre Borilă, Emil Bodnăraş. La un moment dat la Braşov a venit Chivu Stoica, care era din comuna Smeeni, şi îi propune lui tata să se mute la Bucureşti că îi dă casă acolo, pentru că vrea să-l facă director la Fabrica de Confecţii din Bucureşti APACA. Tata a refuzat pentru că nu avea atâta carte, dar Chivu Stoica i-a spus că noi avem specialişti: Tu, Fănele, trebuie să te plimbi cu mâinile la spate şi să ne spui ce observi, adică să nu se facă mişcări antisistem, inaugurat atunci.

Pe motivul că tata şi-a cumpărat apartamentul în rate, l-a rugat să nu se supere, că nu doreşte acel post şi Chivu Stoica a înţeles şi a plecat.

În Braşov, am locuit din 1952 până în 1979, când am vândut apartamentul cu gaze la sobe şi am luat în Bucureşti un apartament mare, frumos, dar cu sobe cu lemne.

În Braşov, casa era sub Tâmpa şi după vreo şapte căsuţe eram la Fântâniţa Popii, unde era o poiană frumoasă de unde era captată şi apa care ne venea în pahar aburindu-l de rece ce era, nu ca în Bucureşti.

Tatăl care m-a crescut, buzoian, era dintr-o familie cu 12 copii şi la mătuşa lui, Coana Ilincuța, mama Victoria a învăţat ca internă, meseria de croitoreasă.

Acolo erau 24 de fete care învăţau şi primeau diplomă de maistru în croitorie. Bunicul, primar, ducea cu căruţa de la Smeeni saci cu grâu, făină, mălai, porci, găini pentru plata şcolii, iar fetele învăţau să gătească, să se poarte, bune maniere, să pună mese festive etc.

Mama Victoria mai avea o soră şi doi fraţi: Aurica, Traian şi Gheorghe Comșa.

Murind bunicul Mareş, aşa cum era înţelegerea s-au vândut casa şi pământul din Smeeni şi bunica Tinca a locuit cu mine până a murit, când eu eram studentă. Din banii de la Smeeni, s-a dat avansul la apartamentul din Braşov pe strada Curcanilor nr. 7, urmând a fi achitat în rate în 2 ani.

În 1952 şcolile erau separate, de fete şi de băieţi. La 7 ani am mers la şcoala primară de pe strada Constantin Brancoveanu unde am absolvit clasele 1-5, drumul meu de acasă până la şcoală era prin curtea bisericii Sf. Nicolae, unde mă aducea mamaia în fiecare duminică, dar eu nu înţelegeam ce cântă preotul şi ieşeam şi mă duceam în cimitir şi stăteam cuminte la aer, admirând floricelele din cimitir până se termina slujba. Învăţasem de la bunica „Înger îngeraşul meu”, „Tatăl Nostru” şi să mă închin lui Dumnezeu şi de câte ori trec pe lângă o biserică.

Mamaia mă învăţa plantele ce creşteau la Fântâniţa Popii: ciuboţica cucului, izma, urzica, toporaşii, viorelele etc. şi pentru că acasă aveam grădină, plantam împreună ceapă, usturoi, mărar, pătrunjel, leuştean şi creşteam păsări, curcani, iar în curte aveam meri, păr, soc şi am pus şi trandafiri în curtea din faţă.

Pentru că mă iubeau toţi foarte mult, mi-au cumpărat pian şi mi-au pus o profesoară care m-a învăţat să cânt la pian. Trebuia însă să exersez şi asta nu îmi plăcea.

Mie îmi plăcea să mă joc cu mingea şi cu vecina mea, Gabi Constantinescu, mă jucam remi, unde făceam socoteli foarte repede, pentru că toţi, de copii, avem unele abilităţi. Acum, când scriu această carte, am 75 de ani şi de când s-a născut al doilea copil, Edmond George, am început să citesc „Călăuză în credinţa Ortodoxă”, Biblia, Proloagele, Acatiste, Canonul lui Andrei Criteanul şi multe profeţii noi: Sundar Sing, de la Fatima, de la Mejdugorje, Vasula Riden, Maica Veronica de la Vladimireşti, Un Nou Moise, Mesajele Sfintei Fecioare Maria pentru fiii ei cei prea iubiţi preoţii, ale Feliciei Munteanu, ale doamnei Florea Georgeta şi, ce ni se spune la Noul Ierusalim de la Pucioasa, Pelerinul român, Pelerinul rus, Evangheliile Apocrife, Ecoul Mariei, Maranatha etc.

Am înţeles din ce ni se transmite de Dumnezeu că nu există „reîncarnare”, pentru că Dumnezeu ne spune că El nu a creat oamenii cu lumină divină şi asemănare divină pentru a ne transforma noi în şoareci, pomi etc., ci există reîntrupări şi dacă am ajuns de aici, să ne urcăm la lumină, după un minim de 250 de ani pământeni, când El ne întreabă: care dintre voi vreţi să mergeţi pe pământ pentru a ajuta oamenii să se înalţe spiritual şi cei care au zis da au fost întrebaţi ce profesie îşi aleg, ce credinţă şi ce vor să repare din greşelile pe care le-au săvârşit în altă viaţă şi astfel El ne spune că destinul, soarta noi ne-am luat-o, nu ne-a dat-o El, iar îngerii noştri ne ajută în profesie şi credință şi ne trec prin încercările pe care noi ni le-am luat înainte de a veni pe acest pământ.

Căci e scris în Biblie că Ilie va mai veni şi în „Pistis Sofia”. Iisus le spune Apostolilor la întrebarea „Cine e Ioan?”, „Este Ilie”, aşa se explică de ce sau cum Beethoven surd a compus concerte, simfonii cu foarte mulţi instrumentişti şi care sunt piese foarte armonioase, inspirate divin. Au fost regi care au ucis negri sau albi, acum eu să fiu negru sau sărac şi omorât. Dar noi când venim pe pământ noi primim un pahar al uitării „şi nu ştim de unde am venit”, ce e cu noi, de ce ni se întâmplă asta şi nu ştim unde ne ducem după ce murim.

În toamna anului 1956 şcolile printr-o nouă reformă au devenit mixte şi astfel părinţii m-au înscris la Colegiul „Andrei Saguna” de azi care fusese Liceul de băieţi nr. 1 şi în clasa a 6-a eram 6 fete şi vreo 20 de băieţi, dar noi, fetele, eram mai înalte ca ei şi chiar îi băteam dacă nu erau cuminţi. Dar în clasa a 7-a, când am început şcoala, băieţii au crescut şi erau cu un cap mai mari ca noi şi nu îi mai puteam bate.

În clasa a 8-a, am început să stau cocoşată, pentru că aveam sânişori şi se vedeau prin uniformă, iar băieţii am văzut că râdeau şi aşa am rămas până acum, ruşinoasă şi cocoşată puţin.

Tot în clasa a 7-a, a 8-a, am început să joc handbal la şcoala sportivă, unde echipa a câştigat campionatul pe ţară.

Echipa se numea *Luceafărul* şi antrenorul Colibaş a fost luat la lotul pe ţară şi mutat la Bucureşti, iar la Braşov am avut un alt antrenor, Dieter, iar în echipa aveam nişte fete nemţoaice, mai înalte şi foarte puternice.

Am continuat concursurile între şcoli. Profesoara de sport, Zehan, de la liceul Şaguna, văzând firea mea sportivă, mă trimitea şi la meciuri de volei şi la meciuri de baschet şi la diverse probe de atletism, ca să reprezint liceul.

Mi-aduc aminte ca la 7 ani, când au început durerile de creştere de oase, mama (Victoria, care mă creştea pentru că cei care mă născuseră erau tanti Zoica şi Nenuțu), s-a interesat la clinica de copii şi mi-a adus o cutie de 1000 de polivitamine să iau 3 pe zi şi m-a trimis şi într-o tabără de copii, undeva la mare, iar de atunci oasele nu mai m-au durut și am crescut mai înaltă.

La liceul Şaguna, îmi aduc aminte ce profesori nemaipomeniţi aveam: la matematică, Săsărman Besoiu; la română, Popovici, Goia, Stoian; la istorie, Nicoară, Sulică; la fizică, Gurau; la chimie, domnişoara Stănescu; la limba rusă, profesor Cazacu; la geografie, Necşulescu; Negruş, diriginte; la engleză, Pivovarov; la biologie, Vidraşcu şi Stoian; la economie, Găină. Sper că mi-am adus aminte de toţi, Dumnezeu să îi ierte.

În liceu, am fost împărţiţi în patru clase, că am intrat mai mulţi la Liceul Șaguna şi am fost trecută în clasa A, unde erau copii care au terminat toţi facultăţi.

Eu nu m-am considerat niciodată un copil deştept, dar eram foarte conştiincioasă.

Dacă pierdeam lecţiile din cauza unui pojar sau vărsat de vânt, eu ceream lecţiile de la o colegă şi le citeam în ordine. Îmi scriam lecţiile citeţ, frumos, pentru că în clasa I am făcut caligrafie, ce azi nu se mai face şi nu înţelege nimeni ce scrie un doctor. Noroc că au apărut calculatoarele şi nu mai trebuie să mai scriem de mână.

Tot în clasa I când am mers la şcoală, pe catedră era un borcan cu un băţ cu vată în vârf, înmuiat în albatru de metil, cu care erai badijonat în gât dacă erai răcit.

După război, nu aveam medicamente, jucării, alimente în magazine, detergenţi etc.

Acum râdem, dar cei care am fost învăţaţi cu lipsurile avem altă înţelepciune. Eu, copil fiind şi născându-mă după război, nu am avut jucării, nu am avut o păpuşă, dar am avut un căţel, o pisică, mi-au cumpărat 2 iepuraşi albi cu ochii roşi, pui, păsări, când am intrat la facultate în Bucureşti, au apărut în magazine şi păpuşi. Deşi eram mare domnişoară mi-am cumpărat o păpuşă, dar la 3 ani de Moş Crăciun sub brad, am primit un ursuleţ pe care îl vedeţi pe pian, şi care a fost adus din Germania, cerut de tatăl meu Ştefan unei cunoştinţe, împreună cu o rochiţă tirolez. Nimeni nu mai avea ursuleţ ca mine.

După ce am terminat liceul am încercat să intru la arhitectură, dar nu am reuşit şi am intrat la STACO, Şcoala Tehnică de Arhitectură şi Construcţii a Oraşelor, după ce am absolvit secţia de desenatori tehnici. Rugată de secretara şcolii, Ciobotaru Aurelia, să o ajut să intre la ISEP (pentru ca eu ştiu matematică şi ea nu mai ştia pentru că absolvise cu 7 ani în urmă), eu am intrat la Facultatea de Economie Generală, iar ea a intrat anul următor şi am rămas prietene pe viaţă.

Cât am fost eleve, eram fetiţe tare cuminţi. Noi nu ştiam de sex, de prostituţie, de homosexualitate, eram foarte ruşinoase. Dacă un băiat fuma, pentru noi era considerat un golan. În şcoala nu era voie, dar tot în liceu m-am şi îndrăgostit de un băiat, care m-a pupat, căci noi nu ştiam de săruturi urâte cu limba în gură, care şi azi îmi fac repulsie. Toate filmele care veneau erau cenzurate şi nu existau în ele scene vulgare cu sex, sărut etc., televizoare nu aveam, iar la filme nu prea aveam voie să mergem, dar mergeam la spectacole cu clasa, la Teatrul de Opera şi Operetă din Braşov. Când băiatul pe care-l iubeam mi-a zis că nu mai are voie să vorbească cu mine şi a început să fie cu o altă fată, am suferit în taină îngrozitor. După un an când am fost pupată de alt băiat, nu am mai simţit iubire din partea mea, ci doar am vrut să fiu iubită.

Suferinţa s-a sfârşit, a rămas doar amintirea primei iubiri care nu se uită niciodată, dar care este tot o ispită.

Când am plecat din Braşov la Bucureşti, am venit la familia Țarălungă Valerica şi Aurel care aveau două fetiţe mai emancipate decât noi la Braşov: Mara şi Lulu, care aveau 12 şi 13 ani. Tanti Valerica mă considera a treia fiică, iar eu îi consideram familia mea din Bucureşti, ele erau surorile mele din Bucureşti

Părinții Comșa Traian si Zoica

Părinţii care m-au născut, Comșa Traian şi Zoica, eu eram în cărucior şi surorile

Zoica Comșa, născută Rădulescu, din Albești, jud. Buzău

Cu mama, după ce m-a adoptat Victoria Ionescu, născută Comșa, la un an și jumătate

Nașa Florica Moise din Brașov

Sora tatălui, care m-a adoptat,
împreună cu soțul Ștefan Ionescu

Bunicii Comșa Mareș și Tinca,
primarul comunei Smeeni, jud. Buzău

Împreună cu părinții, fam. Ionescu

La 5 ani (prima din stânga) cu vecinele

Ateliere unde au învățat meseria de croitorese mamele mele (naturală și adoptivă)

Colege croitorese

Mama care m-a crescut, Victoria Ionescu

Mama Victoria Ionescu

Eu, la vârsta de 3 ani

Gheorge Comșa, fratele mamei, cu soția Matilda

Unchiul Gicu, mândru că are trei băieți

Gheorge Comșa, unchiul Gicu

Sora mamei, Aurica Comșa, căsătorită Popa

La 3 ani, la o nuntă la Prejmer, cu părinții adoptivi ca nași

Părinții fam. Ionescu nași

Tinca Comșa, mamaia mea

Părinții din Bucuresti, fam. Țarălungă

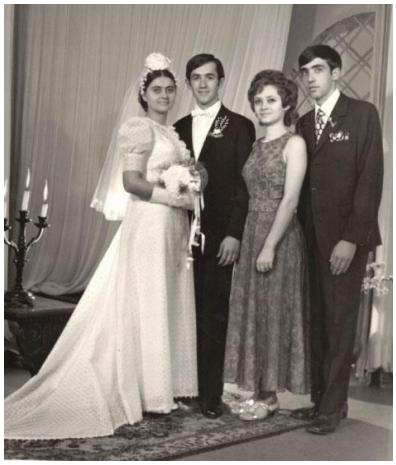

Surorile din București, Mara și Lulu

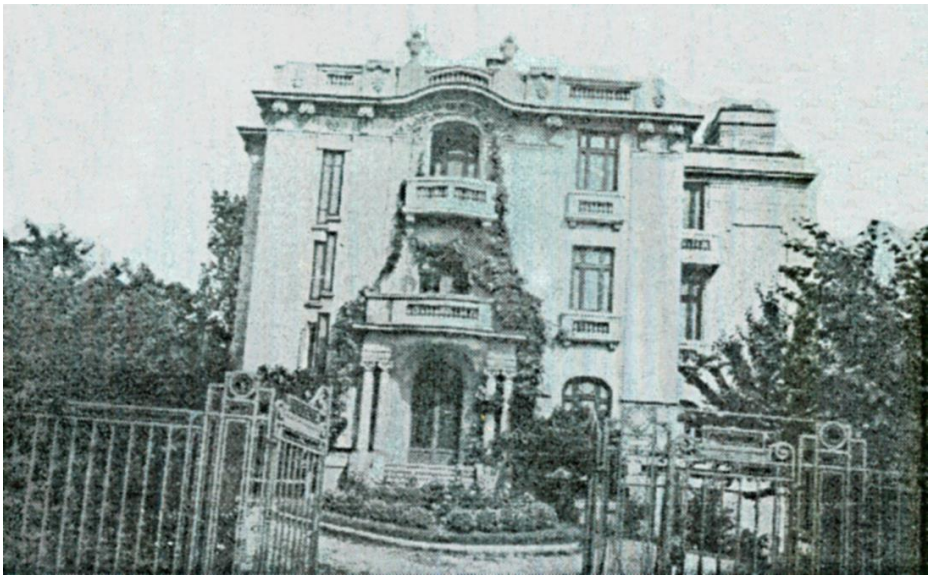

Casa din București unde stau și acum la parter

Sora cea mai mare, Victoria Gabriela

Fiica Vioricăi, Florida, nepoata mea

Răzvan Pitis și soția sa

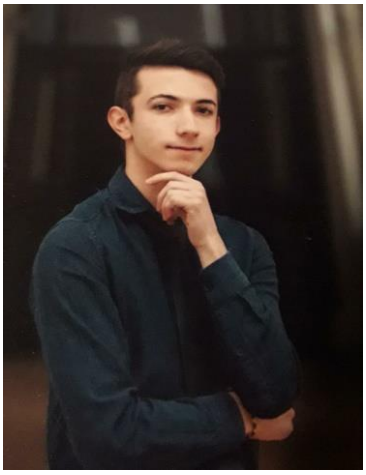

Fata familiei Pitis și fiul Victoriei Gabriela

Sora mea, Comșa Anica, cu fiul ei Mocanu Alin

Cu sora în liceu, la mijloc

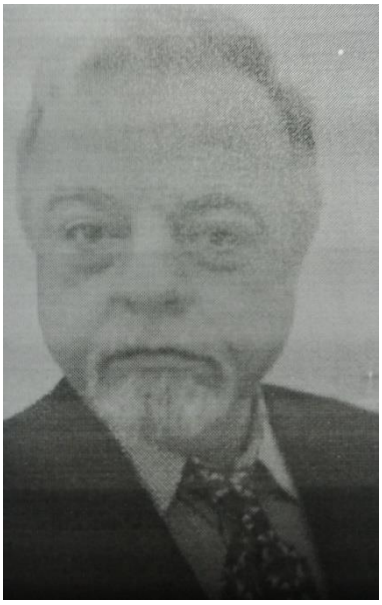

Comșa Aurel, fratele mai mic inventiv, care a făcut din mașină o trăsură

Liceul Andrei Șaguna, cel mai bun din țară,
care a dat cei mai mulți academicieni

La absolvirea celor șapte clase

La absolvirea liceului Andrei Șaguna

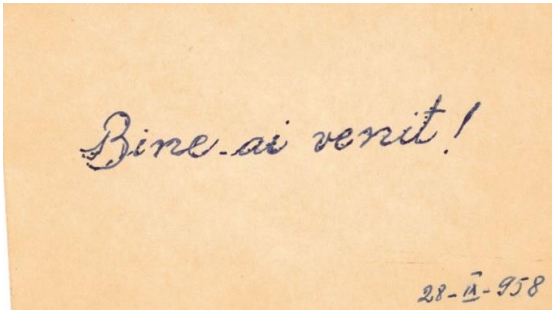

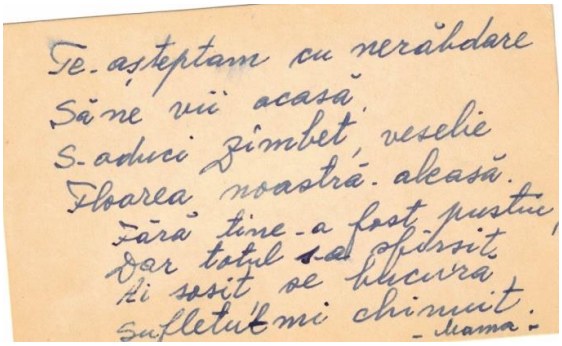

La 13 ani, după terminarea vacanței, cum am fost primită

Marcela Ionescu

Marcela Ionescu
a absolvirea liceului

Facultatea de Economie Generală era ultima facultate la care m-aş fi gândit să dau. Dar noi nu ne cunoaştem destinul, soarta sau meseria pe care ne-am ales-o înainte de a veni pe pământ. Dumnezeu prin îngerii Lui a făcut în aşa fel încât eu dorind să o ajut pe Aura, secretara şcolii, m-a făcut să mă înscriu la ASE (fost ISEP), Institutul de Ştiinţe Economice şi Politice şi am renunţat la Arhitectură. Pentru că la căminul unde am stat pe bulevardul George Coşbuc lângă Piaţa Unirii (azi e demolat) eram 24 de fete într-o cameră, cele mai mari colege într-o zi m-au pieptănat (m-au ciufulit, tapat) şi m-au fardat uşor şi când m-am uitat în oglindă, nu m-am recunoscut, dar mi-a plăcut cum arăt şi m-au învăţat cum să folosesc la ochi un creion deramtograf, să mă tapez uşor şi cum să mă pieptăn ca să îmi stea bine, eu aveam o faţă rotundă şi trebuia să îmi înalţ părul ca să-mi lungesc chipul. Venind în cămin la ISEP, am stat în primul an 12 fete într-o cameră şi am încercat să le învăţ să se facă frumoase, le pieptănam, le dădeam creionul dermatograf şi le împrumutam hainele mele (pe care mi le făcea mama şi mi le aducea la Bucureşti) ca să se ducă frumoase la întâlnire.

Dintre colegele din camera 1 a Căminului din strada Dionisie Lupu 64 (72) mi le aduc aminte pe Rodica Ciobotea, Doina Filoti, Doina Huidumac, Monte Santo Ionelia, Popovici Georgina, Corina Munteanu, Maria Modovan, Ileana Dragusin, Cornescu Ileana.

Studentă în anul I, cu tata în București

Studentă în anul II

Studentă în anul III

Studentă în București, la ISEP-ASE, alături de 2 colegi

Cu părinții Victoria și Ștefan Ionescu

Studentă în anul III

Noi, fetele, vorbeam în cameră de toate, printre care îmi amintesc că le-am spus că eu dacă mă căsătoresc, vreau să am copii şi nu voi divorţa niciodată; îi voi face soţului de mâncare, curăţenie, călcat, dar pe treptele tribunalului nu voi urca niciodată.

Doina Filoti, care este acum şi fina mea, m-a auzit şi a vorbit cu Cristina Frânculescu, care era mai mică ca noi şi auzind că eu nu am nevoie de casă, că pot vinde la Braşov şi pot cumpăra la Bucureşti şi voi sta cu părinţii, mi l-a prezentat pe fratele ei, care terminase Facultatea de Hidrotehnică, era în armată şi băiat de preot cu care m-am întâlnit, mi-a plăcut pentru că era deştept şi haios.

După ce s-a întors din armată, ne-am logodit şi căsătorit. El avea repartiţie în Bucureşti şi mi-am aranjat şi eu serviciu în Bucureşti. Socrul meu era secretarul Episcopiei din Buzău, preotul Virgil Frânculescu.

Cu Florin Iulian Laurențiu și socrii, preotul Virgil Frânculescu

Cununia religioasă a fost la biserica Sf. Gheorghe, săvârşită de preotul Ghica Traian,
naş al tatălui care m-a născut

Ghica Traian, fiul învăţătorului Ghica din comună Smeeni - Buzău

Dansând la nunta mea

În cămin a circulat la un moment dat o carte de psihiatrie din care am citit câte perversiuni, boli pot exista relații om, animale, masturbare la fete, onanie la băieți care duce la scăderea memoriei și tremuratul mâinilor, masochism (când partenerului îi place să fie bătut, homosexualitate etc.).

Aceste boli psihice inspirate de satan (pe care toţi îl avem în noi, dar nu ştim să luptăm cu ispitele) ne pot îmbolnăvi și ajungem să fim internaţi, bolnavi pe viaţă şi dependenţi de droguri.

Tot în cămin au circulat nişte foi cu un regim de slăbire din care am înţeles că dacă mănânci pe zi 60 de puncte maxim, poţi slăbi şi să te menţii la o greutate normală.

Singurele alimente care nu aveau hidrocarburi, care nu te îngrăşau, erau: carnea, caşcavalul, oul, varza roşie, cozile de ţelină şi ceapa. Restul – te îngrăşau.

O groaznică problemă a fost baia comună, când seara se dădea drumul la apă caldă să ne dezbrăcăm goale, să ne putem face un duş. Eram ruşinoase, îmi venea să intru în pământ de ruşine, dar am trecut şi peste asta.

La cămin aveam şi o cantină unde serveam micul dejun, prânzul şi cina, dar eu îmi vindeam jumătate din cartelă pentru un ban în plus, căci îmi plăcea să mă îmbrac şi să mă încalţ cu lucruri frumoase.

Pentru că învăţam şi aveam note peste 7, aveam cartela de masă şi căminul gratis şi ne mai dădeau 30 de lei, părinţii, ne trimiteau de cheltuială lunar. Mama avea o fată în gazdă şi ce-i plătea ea, mi-i trimitea mie. Vacanţele le petreceam acasă. La început, când am venit în Bucureşti, mi se părea un oraş zgomotos, dar când plecam la Braşov mi se părea pustiu şi foarte liniştit. Pentru că Bucureştiul era capitala cu spectacole frumoase, ministere, ambasade, parcuri, hoteluri, restaurante faimoase, am început să doresc să rămân în Bucureşti, dar la sfârşitul facultăţii depindea de o repartiţie.

Dar până atunci eu, fiind şefa grupei, primeam bilete gratis la spectacole şi, zilnic mergeam la filme sau teatre pentru că mergeam 2 pe un bilet, iar eu îmi opream biletele la teatrele pe care nu le-am văzut pentru că nu eram sigură că voi rămâne în Bucureşti, iar aceste spectacole nu mi le aduceau şi la Braşov.

Copil fiind, îmi aduc aminte ce cărţi citeam: Zoia Kosmodemianskaia, Vasioc, Trubaciov şi tovarăşii săi, Poveşti Vânătoreşti, cărţi recomandate din piaţa Prundului Braşov, sau de la biblioteca şcolii. Dar văzând-o pe mamaia mea că citea o singură carte de vreo 2 ani, i-am luat-o din mâna spunându-i: „ia să văd şi eu ce carte citeşti, de nu o mai laşi din mână”, era *Biblia* pe care am început să o citesc, până am ajuns la neamuri, şi i-am dat-o înapoi pentru că nu înțelegeam ce carte e asta.

După ce m-am căsătorit cu Florin Iulian Laurenţiu, am rămas gravidă spunându-i soţului acest lucru, el a spus că nu vrea aşa repede copil, iar eu l-am întrebat: „şi dacă nu mai rămân?”

Răspunsul lui în glumă sau în serios a fost: „mă duc la alta şi îţi aduc un copil”, eu am lăsat copilul şi la 9 luni, pe 18 ianuarie 1969, am avut primul copil, un băiat, după cununia din aprilie 1968 de Paşte, că să nu intrăm în luna mai, căci soacra mea mi-a spus că cununiile în mai nu sunt fericite, am petrecut o vacanţă, un concediu la socri, la Buzău.

La masă l-am rugat pe tata socru să îmi explice religie și mi-a zis: „lasă tată”.

Văzând că nu vrea să-mi spună nimic, eu am început să îi scot toate cărţile din bibliotecă, să citesc ceva ca să înţeleg şi eu de ce aveam biserici, de ce cântă preotul şi de ce ne înmormântăm cu preotul, de ce postim cum făceau părinții și bunicii noştri, de ce facem parastase, de ce facem pom de Crăciun şi ouă roșii de Paște etc.

Mă prinde părintele Virgil și mă întreabă: „Ce faci, tată?”, Iar eu îi răspund: „Îți aranjam cărțile” dar denumirile lor: Octoih, Minei, Sinaxar, Proloage, Molitfelnic, Liturghier, Cazanie etc. eu nu le înţelegeam, deşi aveam un liceu, o şcoală tehnică, o facultate, dar e scris în Biblie, „cei din urmă vor fi cei dintâi”, aşa trebuia să fie. Din comuna Smeeni era un preot Traian Ghica care slujea la biserica Sf. Gheorghe din Piaţa Sf. Gheorghe, era băiatul învăţătorului Ghica din Smeeni şi naşul tatălui Traian care mi-a dat viaţa.

De asta nepoata preotului Traian Ghica, Elena Cocuz ne-a cununat ca naşi, iar preotul Traian Ghica a oficiat cununia religioasă. Pentru că preotul Traian Ghica a terminat şi teologia şi conservatorul, cununia religioasă m-a impresionat aşa de tare că mi-au curs lacrimile non-stop, avea o voce extraordinară, cuvintele erau clare şi am putut să înţeleg ce cântă.

Când am avut primul copil, eram atât de fericită şi am înţeles-o pe mama care povestea că bunicul Mareş, tatăl ei, care avea 4 copii, spunea: am 4 milioane, averea lui erau copiii pe care îi dăruise Dumnezeu. Când eram studentă, tata a câştigat la loto (pentru că juca mereu aceleaşi numere) un televizor, căci nu aveam atâţia bani lunar, ca să poţi cumpăra, pentru că abia apăruseră.

După facultate, m-am căsătorit şi primul serviciu a fost la IAS Popeşti Sere, ca economist stagiar, dar în prima lună, am ţinut locul secretarei care a plecat în Germania şi m-a învăţat să fac cafea directorului Florin Munteanu şi să o gust. Eu nu mai băusem niciodată cafea şi îmi era ruşine să o gust şi, după vreo trei săptămâni îmi spune „în sfârşit ai făcut şi tu o cafea bună”, dar eu nu mai ştiam cum am făcut-o şi pe urmă a venit o colegă care m-a învăţat cum se face cafeaua bună. În timpul sarcinii, eu am luat în greutate 22 de kg, dar ştiind ce nu îngraşă, am slăbit repede.

La primul meu serviciu, IAS Popesti Sere, a patra din dreapta

Cu primul copil în culmea fericirii, la un an

Pentru că erau interzise vânzările de proprietăţi, eu și Florin, primul soţ, stăteam în gazdă. Venind copilul, nu aveam cum să-l iau cu mine, pentru că nu aveam condiţii, şi l-am lăsat la mama la Braşov, unde ne duceam o dată pe lună în week-end să-l vedem. În această perioadă, suntem în anul 1969, statul începuse să construiască blocuri noi cu apartamente de 2, 3, 4 camere şi garsoniere. Eu aveam 1100 lei pe lună ca economist stagiar, iar soţul Florin 1200 lei ca inginer şi m-am gândit să cumpărăm un apartament. Ca economist stagiar, după ce a venit secretara din concediu, eu am trecut la birou la salarizare şi făceam statele de salarii la tot IAS-ul care producea roşii de export, fiind cele mai mari sere din Europa construite cu ajutorul olandezilor de unde luam şi o sămânţă foarte productivă, care pe fiecare vrej dădea 24 kg de roşii, care la coacere se exportau cu ajutorul Întreprinderii de TIR-uri pentru export ROMAGRICOLA şi care avea 65 de şoferi care plecau în afara ţării. Statele lor de plată şi alte acte şi plata acestora, salariile, le făceam tot eu, fără a avea maşini de calculat.

În acest timp, am aflat că la Primăria din Popeşti Leordeni este un CAR, care dă 1500 lei împrumut cu doi giranţi. Pentru a da avans la un apartament cu 3 camere îmi trebuiau 30.000 de lei şi i-am rugat pe şoferii de la Romagricola să mă ajute să iau bani de avans. Au fost de acord şi am luat autobuzul cu 20 de şoferi care făceau împrumutul şi cu 40 de giranţi. Eram 60 în autobuz. Am luat banii şi m-am dus la întreprinderea care făcea acte pentru apartamente. Soţul meu, Florin, a refuzat să treacă actele pe numele lui şi i-am spus doamnei, faceţi-le pe numele meu, vă rog.

Dar ca să am prioritate să mă mut în casă repede, într-un bloc gata trebuia să figurez cu suma întreagă. Aşa că am luat credit de la Banca 50.000 de lei cu 8% dobânda şi am primit apartament de 3 camere la etajul 2 în str. Plutei între Baba Novac şi Şoseaua Cățelu (destul de central, pentru că se construiau blocuri în Titan care erau mai departe de centru).

Am făcut un alt CAR de 20.000 de lei cu care am mobilat toată casa şi bucătăria, luând bani împrumut şi de la „părinţii” din Bucureşti şi astfel am reuşit să îmi aduc copilul lângă mine pe la vreo 2 ani şi jumătate.

După ce-l lăsasem la Braşov, mama Victoria s-a îmbolnăvit şi a trebuit să-l luăm pe Florin cel mic să-l ducem la Buzău la socrii mei, pentru că a trebuit să o operez şi să facă mai multe tratamente.

La serviciul de la IAS din Popeşti Sere, salariul mi-a crescut la 2500 lei lunar ca economist de fermă, unde normal trebuie să ai 8 ani vechime, şi a trebuit să suport două penalizări, dar am achitat CAR-ul din Popeşti Leordeni şi plăteam şi rata la bancă de unde luasem 50.000 de lei cu 8% dobânda pe 10 ani, încât la 50.000, am plătit 100.000 de lei.

Numai că, la început, dobânda era 1000 de lei care scădea în fiecare lună, iar rata era 500 lei în toţi cei 10 ani în fiecare lună.

Dar după 3 ani, m-am mutat cu serviciul la Centrala de Încălţăminte, Pielărie Bucureşti, unde am lucrat la Control Preventiv.

Soţul meu, Florin Mihai, avea o soră, Cristina, care era tot economistă ca şi mine şi avea un prieten Mareş Auraș, arhitect, pe care i-am cununat noi şi pe urmă le-am botezat şi o fetiţă Alexandra. În perioada primei căsătorii, având rate multe nu aveam bani de plimbări, ci doar de spectacole.

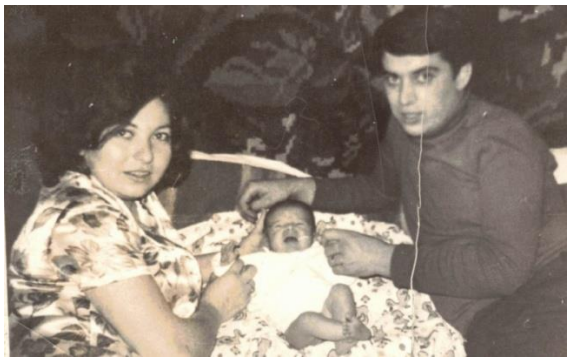

Primul copil, Florin Mihai, la 9 luni după căsătorie

Copilul l-am adus în casa nouă din Bucureşti şi am vorbit cu o familie din bloc de pensionari foarte cumsecade, familia Dumbravă, care îl ţineau de la ora 7 dimineaţa, până la ora 17.00 când veneam de la serviciu, pentru că soţul Florin lucra şi ore suplimentare, sau mai pleca în delegaţii. Domnul Dumbrava îl ducea la patinaj, la înot, unde era nevoie. Convenţia era ca eu să-i dau de mâncare în două borcanele pe care doamna Dumbravă le încălzea în bain-marie, într-o cratiţă cu apă, ca să nu spun eu vreodată că din cauza mâncărurilor s-a îmbolnăvit copilul nostru.

Florin Mihai la 1 an

Florin Mihai la 3 ani

Florin Mihai la 4 ani

Florin Mihai la 5 ani

Florin Mihai la 5 ani

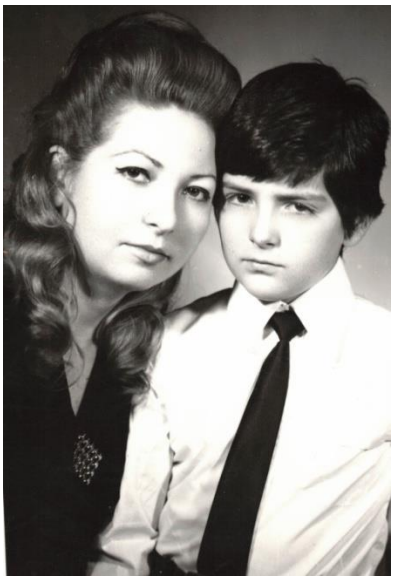

După moartea mamei Victoria Ionescu, cu tata și fiul Florin Mihai, la 8 ani în 1978

După moartea mamei

Marcela Frânculescu în 1975

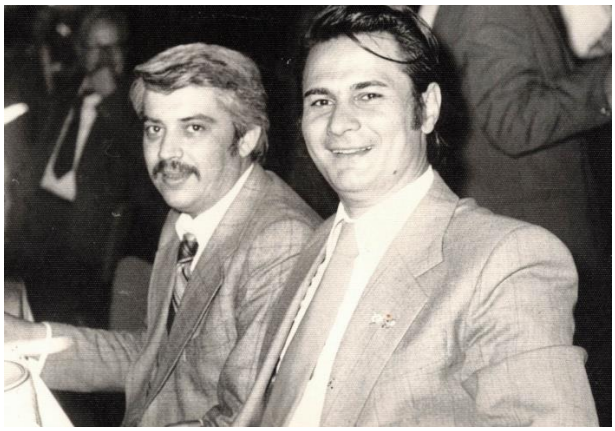

Florin Iulian Laurențiu, inginer proiectant la Construcții Hidrotehnice

Cu primul meu soţ nu mă înţelegeam, nu gândeam la fel, ne supărăm unul pe altul şi nu vorbeam cu săptămânile.

La centrala unde lucram, am trecut prin două controale mari ale Ministerului Industriei Uşoare şi un domn mai în vârstă mi-a zis să plec de acolo, că stau cu puşcăria în spate, dar directorul Centralei, Paulian, mi-a zis: „Cât sunt eu aici director, nu vei păţi nimic, stai liniştită”, ăştia sunt toţi rude între ei, naşi, fini, cuscri. Am stat liniştită, iar când a venit din nou controlul, acelaşi domn inspector, mi-a zis din nou „Nu ai plecat? Nu ai înţeles?”. Pornind de la proverbul „când doi îţi spun că eşti beat, te duci să te culci”, am început să mă gândesc să îmi schimb locul de muncă şi am vorbit cu o vecină din bloc care era inspectoare la Banca de Investiţii şi mi-a spus că s-a înfiinţat o întreprindere nouă ICM 7 şi îmi aranjează ca să mă duc acolo. Când l-am văzut pe director, mi-am zis: „Ce ţigan înfumurat!”, pentru că era cu un ten creol şi cu o burtă mare pe care o ţinea în faţă mândru”.

Nu a vrut să mă angajeze unde am vrut şi am venit cu o pilă de la directorul Centralei de Construcţii Montaj şi nu a avut încotro, m-a angajat, dar cred că i-am stat în gât pe urmă.

La Centrala de Încălţăminte Pielărie, era un centru de calcul cu vreo 200 de angajaţi şi aflu de o doamnă care ghiceşte bine în cafea şi în pauză în sfârşit mi-a ghicit şi mie, şi mi-a spus că soţul meu Florin, va fi luat de acasă de o persoană cu o stea (militar maior) şi va primi o stea în plus, iar eu mă voi muta într-o casa cu geamuri rotunde, cu o persoană a cărui biserică are patru turle.

Mi-a fost teamă că va fi arestat Florin. Doamna era clarvăzătoare şi mi-am dat seama că nu în cafea vede ea toate aceste lucruri. După câteva zile de la mutarea noastră în noul apartament, într-o seară vine un maior la uşă şi îi spune soţului, să se îmbrace repede, să-şi facă geamantanul, că este concentrat şi pentru că nu a anunţat la Comisariat unde s-a mutat, poate fi pedepsit.

A plecat cu ei cu maşina şi a venit după o lună cu o stea în plus.Trecând cu troleibuzul între Balta Alba şi Centru m-am uitat la turlele bisericilor şi am văzut că biserica armenească are 4 turle. Nu ştiam nimic despre armeni. Nu am ştiut nici că „ţiganul” de la ICM 7 e armean.

Cât am lucrat la ICM 7, am organizat excursii prin ONT Carpaţi în străinătate ca ghid, le făceam fişe la muncitorii din construcţii, (mulţi nu ştiau să scrie) şi eu primeam excursia gratis dacă reuşeam să vin cu minim 28 de turişti. Aşa am văzut Ungaria, Cehoslovacia, Bulgaria, Ucraina, Moscova, Kiev, Lavra San Petersburg Novgorad, China: Pekin, Shanghai, Hanceu şi cu ce cumpăram din străinătate, mai făceam şi un ban în plus.

În China în excursie, 1977

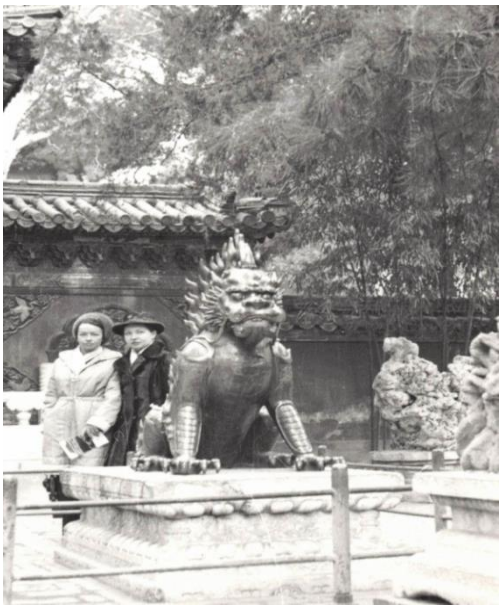

Fotografii din excursii

Chiar dacă îmi propusesem că nu voi divorţa niciodată, la un moment dat am primit o lovitură în „Călcâiul lui Ahile”, care pentru mine era educaţia copilului Florin Mihai, care la un moment dat, la 7 ani, a făcut un uşor psoriazis pe cap în clasa întâi. Aşa l-am cunoscut pe marele Kozac, căruia Tatăl Ceresc i-a arătat cum să vindece bolile grele ca Lupus, Ihtioza, Psoriazisul etc.

Plângând, m-am dus la o avocată şi i-am spus că vreau să divorţez, dar nu vreau casa, pe care eu o făcusem, ci vreau copilul. M-am înţeles cu soţul să iau eu copilul şi el, să-mi dea banii pe apartament (el îi strânsese din orele suplimentare fără să îmi spună pentru că voia să cumpere o maşină).

Atunci i-am spus că îi las casa, pentru că el nu va putea să îşi facă o casă, dar eu sunt în stare să mai fac 10. Asta era în socialism şi nu credeam vreodată că ce am spus voi şi face (asta s-a întâmplat după Revoluţie).

În 1978 am divorţat, a murit şi mama Victoria Ionescu care m-a crescut cu o dragoste care m-a făcut ca 7 ani să nu pot râde.

După acel divorţ, am vândut apartamentul din Braşov care era cu gaz metan, şi am cumpărat un apartament cu lemne mare, frumos în Centrul Bucureştiului, cu garaj şi cu grădină.

În acelaşi timp a divorţat şi directorul instituţiei ICM 7, cu care m-am căsătorit în 1979, deşi eu nu mai voiam să mă căsătoresc niciodată. Dar acest om era în destinul meu şi cu el m-am înţeles foarte bine. Nu ştiam că are o soră în America şi călătoria de nuntă a fost la cumnaţi la New York, la rude în Los Angeles, la San Francisco, la Washington, în Las Vegas, în New Jersey, la Londra 3 zile la întoarcere.

Directorul de la ICM 7, Jirair Ghiulbenghian nu avea copii şi m-a luat pe mine care îl aveam pe Florin. Mama lui, văduvă, a vândut casa din Bucureşti şi s-a mutat la noi până în 1987, când a plecat la fiica ei la New York, unde a murit la 100 de ani. Deci am locuit împreună 8 ani şi a fost o soacră minunată. Dumnezeu să o ierte.

La 3 ani de la căsătorie am mai avut un copil, Edmond George, născut chiar de ziua căsătoriei noastre, 12 Februarie 1982.

Imagini cu Florin Mihai tânăr

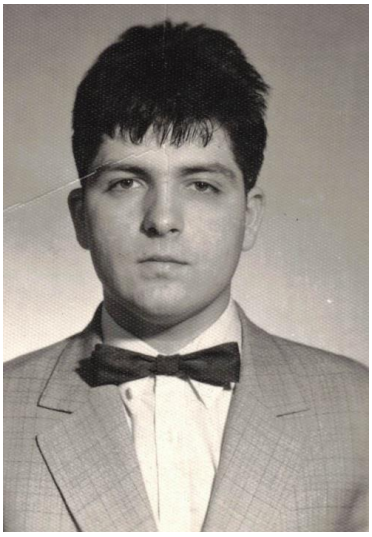

La nunta vecinei Grațiela cu un armean pe care l-a cunoscut la noi, Cadencian G.

Cu Florin la Ierusalim în 1992

Acest copil era singurul în familia lui Jirair, pentru că nici sora lui nu avea copii. Tatăl meu din Braşov, care după ce în 1953 i-au închis prăvălia şi i-au băgat chiriaşi în ea, trebuia să vină să locuiască cu mine să am grijă de el. Dar în Braşov a vrut să rămână în apartamentul de la parterul unui bloc al proprietarilor care mi-au cumpărat apartamentul de sub Tâmpa.

A venit la Bucureşti, a văzut ce am făcut cu banii după moartea mamei, a mai venit şi după ce am născut al doilea copil, pe Edmond, şi în 1982, în octombrie, a paralizat şi într-o lună a murit.

Un tată foarte fericit cu primul lui fiu

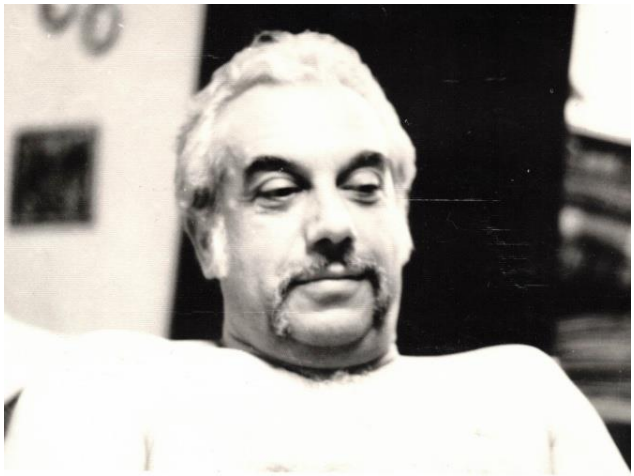

Jirair fericit cu doi baieți frumoși, Florin Mihai și Edmond George la 16 ani

Edmond George în dormitorul nostru și cu Florin Mihai

Florin Mihai naş la fiul eroului revoluționar Nicolae Nicușor

Florin Mihai naş la copilul lui Nicușor, rănit în Revoluție, la 38 de ani

Cu Edmond la 10 ani

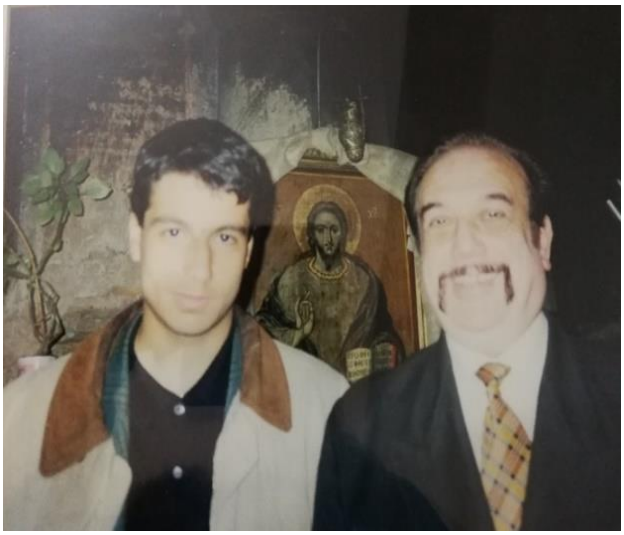

Edmond George la cununia civilă cu Andreea și socrii, fam. Spirea

Acum când văd la televizor o groază de nenorociri, taţi care îşi violează copiii, îi ucid, şi invers, mă consider un om binecuvântat de Dumnezeu cu părinţii adoptivi care m-au iubit enorm, fie-le ţărâna uşoară.

Când eram copil, eu nu ştiam că Nenuțu şi tanti Zoica sunt părinţii mei, deși surorile şi fratele îmi spuneau, dar eu nu îi credeam şi chiar îi evitam, deşi mi-ar fi fost drag să mă joc cu ei. Dar când am împlinit 15 ani, Nenuțu m-a chemat la el şi mi-a arătat că el în buletin are 4 copii, va trebui să schimbe buletinul şi nu va mai putea să dovedească că ce afirmă e adevărat.

Am spus: bine, dar sentimentele nu s-au schimbat dintr-o dată, pentru că eu îi ştiam pe părinţii Victoria şi Ștefan Ionescu, iar ceilalţi erau în mintea mea Nenuțu şi tanti Zoica.

Când am fost în 6 Ianuarie 1980 în America, am sosit în aeroport seara la ora 21.00 şi ne-au luat cu maşina din aeroport şi ne-au spus aşa: nu vă ducem direct acasă, ci vă ducem în centru că să vedeţi pavoazarea de Crăciun, că mâine se sting beculeţele şi la voi nu vedeţi aşa ceva la Bucureşti.

Şi am plecat spre Rockefeller Center unde era un brad foarte mare plin cu beculeţe aprinse pe toate arterele principale pe Broadway, pe toate Avenue-urile (1-6) şi am văzut un afiş enorm cu History of Jesus şi le-am spus că nu vreau să plec până nu văd acest film (şi l-am văzut). Acasă ne aştepta soacra mea, am mâncat şi ne-am culcat. Ei locuiau în LIC (Long Island City) într-un bloc vechi la etajul 6 într-un apartament de 3 camere.

Obosiţi, ne-am culcat pe la 12 noaptea şi peste o oră ne-am trezit speriaţi, am crezut că a început războiul şi am întrebat ce s-a întâmplat, erau maşinile de pompieri, salvare, poliţie cu alarme foarte puternice.

A doua zi, la micul dejun, cumnatul Hagop, care era ofiţer în City Bank ne-a spus aşa: voi, dacă vreţi să rămâneţi aici în America e problema voastră, noi nu vă spunem nici să rămâneţi, nici să plecaţi, pentru că e o altă lume, nu ca în România, sunt alte legi, dai nişte griji pe alte griji, şi nu vrem să ne blestemaţi că noi v-am spus să rămâneţi. Aici sunt familii care nu îşi mai vorbesc, o duc greu, nu au reuşit să se descurce şi de vină sunt cei care i-au chemat.

Voi întrebaţi-ne tot ce vreţi să ştiţi, noi vă vom spunem corect şi la sfârşit voi decideţi dacă rămâneţi sau nu. Noi vă asigurăm casa, masă, pentru voi şi copiii voştri până vă puneţi pe picioare, dar nu vă spunem nici să plecaţi, nici să rămâneţi, decizia va fi a voastră.

Înainte de a pleca din România spre America, am citit „America Ogarului Cenuşiu”, carte scrisă de Ana Blandiana şi Remus Rusan, care au stat în America un an şi au vizitat cu linia de autobuze „Ogarul Cenuşiu” ce era mai important.

După aceea am mâncat cu cumnaţii şi cu soacra mea, am vorbit despre ce am dori noi să vizităm şi la recomandarea lor, am folosit avionul cu „stand by”, care acum am înţeles că nu mai există şi am văzut astfel Los Angeles, San Francisco, Las Vegas (cu Hollywood, Walt Disney, Podul Golden Gate etc. Cu ajutorul vărului Gabi Grehian, inginer, am văzut Los Angeles şi în San Francisco am locuit la sora cumnatului şi soţul ei Parant şi Dicran Tavagian.

În Los Angeles, am găsit şi un coleg de facultate Puiu Alexandrescu, căsătorit cu o armeancă cu care am plecat în Las Vegas şi cu încă doi cascadori din România.

Toţi şi rudele şi ceilalţi români, ne-au povestit greutăţile prin care au trecut când au venit în America şi ce greu o duc unii şi acum, cum procedează asigurările, etc.

Am revenit la New York şi am vizitat Washingtonul, New Jersey, Atlantic City, (un alt Las Vegas la Oceanul Atlantic), Six Flags (La şase steaguri, un alt parc de distracţii modern), muzeele din NY (Metropolitan, Guggenheim) şi marile complexe comerciale formate din multe hale industriale aranjate foarte agreabil cu fântâni arteziene, flori luxuriante, săli de joacă pentru copii, sediul ONU, Statuia Libertăţii etc.

Pentru că nu ştiam dacă voi mai putea vedea vreodată America, am încercat să vedem cât mai mult şi cumnaţii ne-au ajutat, au fost deosebit de drăguţi, pentru care le mulţumesc tare mult şi deşi numai sunt acum printre noi, ştiu că ei îmi primesc recunoştinţa mea.

La sfârşitul călătoriei, le-am spus că noi ne întoarcem în România, pentru că este mai bine la noi decât la ei. Ne-au întrebat dacă avem gaze, căldură, lumină, pentru că ştim că se face economie mare. Le-am spus că nu avem probleme cu căldura (am tras gazele de la un vecin, punându-i şi lui calorifere) şi am dărâmat cele 5 sobe de teracotă.

Mi-am luat concediu medical, am făcut CAR, am luat bani, i-am schimbat în dolari şi am venit la voi.

La noi locul de muncă este asigurat, la voi nu. Educaţia, spitalul (asigurările sociale, pensile la noi sunt sigure), gratis, chiar dacă vrei să faci o facultate şi alte specializări.

Noi, în România, nu stăm cu teamă în suflet ca voi, că puteţi rămâne fără serviciu şi la 50 de ani nu vă mai angajează nimeni.

Noi în socialism nu avem stres şi după serviciu, mergem la spectacole, la cinema, în vizite la prieteni, în excursii etc.

Voi, în America, sunteţi atât de calculați că aţi devenit zgârciţi ca să nu cheltuiţi, pentru că mâine nu ştiţi dacă veţi mai avea serviciu.

Am căutat jucării pentru copii dar în niciun magazin nu am găsit. Am căutat nişte bluze să le duc cadou, să spun la prieteni, rude că sunt din America (dar în 1980), nu am găsit nimic.

Voi în apartamentul pe care îl aveţi închiriat, aveţi un singur rând de geam la ferestre; dacă închideţi căldura se face frig, dacă nu închideţi căldura e prea cald. Şi consumaţi foarte mult combustibil. Se vede că nu vă pasă vouă, americanilor, că aveţi multe colonii

Şi aveţi de unde lua, fără să vă coste. Mă mir, le-am spus cumnaţilor, cât de mult fier aţi consumat la podurile astea. La fiecare stâlp aţi încărcat cu fier, încât se vede că nu aveţi noţiuni de rezistenţă supradimensionându-le. La fel la blocuri, iar în California, casele le faceţi aşa de slabe că le ia vântul şi rămâne structura de lemn formată din beţişoare, că numai stâlpi nu sunt. Pereţii despărţitori sunt din rigips, dacă te rezemi de perete ajungi în cealaltă cameră.

Jirair soţul, fiind inginer constructor, observa aceste lucruri şi mi le spunea şi mie, care terminasem şi eu şcoală de arhitectură şi construcţia oraşelor.

Înainte de a pleca din America, eu le-am spus că nu vreau să plec până nu mă duc la acel film „History of Jesus”, care de o lună cât am stat eu, era tot pe Broadway. Eram convinsă că la noi, în socialism, nu ni-l vor aduce. Şi l-am văzut. Era un film în care toţi marii oameni de ştiinţă din toate domeniile, din toate ţările lumii demonstrau că cele 128 de profeţii din Vechiul Testament s-au împlinit prin Iisus şi tot ce a spus şi a lăsat omenirii s-a împlinit.

Dar eu nu citisem Biblia. Doar că nu înţelegeam cum o ţară în care sunt foarte mulţi evrei se vorbește afirmativ în acest film despre Iisus – Mesia.

Când ne-am întors din America, am făcut o întrerupere la Londra, căci nu ştiam dacă vom putea să mai revenim vreodată. Am stat trei zile şi cu taxiul am fost la British Museum, la Catedrala Saint Paul, Westminster Abbay, lângă Parlamentul Englez, pe Tamisa până la turnul unde erau închişi regii, la Muzeul Madam Tussauds, al personajelor din ceară, la metroul cel mai de jos, unde mirosea a wc îngrozitor şi unde m-am speriat de o tânără “pank”, o modă pe care nu o văzusem în America, dar care ziceai că a scăpat de la nebuni: cum era îmbrăcată, machiată şi tunsă.

La Londra, casele vechi erau şi minihoteluri. Proprietarii stăteau într-o cameră şi mai închiriau una sau două camere pentru turişti, cu grupuri sanitare vechi, neîmbunătățite şi o mică sală de mese, unde puteai servi ceva. Unii şi-au prelungit casele sub trotuare şi au mai făcut o cameră acolo, pentru că, cererea din partea turiştilor era foarte mare.

După o lună, pe la mijlocul lui februarie, când ne-am întors acasă toţi, au râs de noi, când le-am spus că e mai bine în România, în socialism.

Realitatea este că ne-am gândit că nu ştim limba engleză şi nici legislaţia lor, deci nu am fi fost buni decât la spălat de vase.

Plus că ştiam de la Aura, fosta secretară de la școala STACO, care plecase în Italia, apoi în Elveţia şi pe urmă în America, câte greutăţi a avut. Mi-a spus: „Ce îţi spun eu ţie, eu nu pot spune mamei, la fraţi sau rude. Acolo le spun că e grozav şi le aduc la toţi câte ceva frumos de la second hand”. De unde şi eu îmi cumpăram câte ceva frumos şi îi mai vindeam şi ei din lucrurile aduse, pentru a face un ban de cheltuială.

Deci în 1980, după ce ne-am întors din America şi ne-am reluat activităţile, eram mereu înconjuraţi de prieteni ai lui Jirair, fini, foşti salariaţi şi în 1981 am rămas însărcinată, dar la 37 de ani au început problemele de sănătate, leşinam şi nu se ştia de la ce. Am fost controlată la inimă de dr. Ţintoiu, de academicianul Cândea, de Dr. Karasi şi de un medic militar de lângă casă, care a văzut că am tensiunea 7 cu 5. Toţi îmi spuneau după „n" analize (dacă peretele dintre auricole şi ventricole e despărţit, dacă prin ochi se vede vreo tumoră la cap, dacă am ceva la plămâni, la ficat, fiere, rinichi etc.), să iau şi eu o cafea, o ţigară, un vin, un coniac etc. Am început să beau cafea. Am primit din America un aparat de tensiune automat, aveam 6 cu 4, după cafea aveam 6 cu 5. Niciun doctor nu m-a întrebat ce mănânc. Eu ţineam cură de slăbire să nu mă îngraş şi a urmat o avitaminoză severă, de care nu eram conştientă. Din luna a 5-a şi până am născut cu o comisie de medici, provocându-mi naşterea, am stat internată în spital, în concediu medical. Doream să-I fac şi lui Jirair un copil, pentru că nici el şi nici sora lui, Anca, nu aveau copil şi îl iubeau pe băiatul meu toţi, foarte mult. După ce am născut pe 12 februarie 1982, a urmat o stare depresivă fără forţă şi am fost pensionată medical de gr. II.

Dar pentru copil am început să mănânc şi să nu mă mai reţin de la multe.

În Noiembrie, a murit tata şi aveam de vândut apartamentul de 2 camere din Braşov, stăteam la sora mamei Aurica care avea o fiică ingineră care născuse a doilea copil. Tanti Aurica avea un magazin central privat, unde vindea flori de nuntă, coroniţe de mireasă, căciulite, fulare etc. şi îmi spune că a trecut-o pe Ica, fiica ei, pe autorizaţia ei ca ajutor, îi plăteşte asigurare şi cât va sta 7 ani acasă, pentru creştere copil, va avea vechime în muncă.

Ideea am preluat-o şi am zis: o să fac şi eu un magazin în Bucureşti, mai mult de formă, pentru a nu avea vechimea în muncă întreruptă.

Cu pensionarea medicală de gr. II, aveam voie să deschid o prăvălie şi astfel am avut înainte de Revoluţie un job privat, din 1983 până în 1990, la revoluţie.

L-am alăptat pe Edmond şi pe urmă am trecut pe lapte Rarău şi lapte fiert de la vacă. Dar copilul era mereu bolnăvior şi îl trata un doctor colonel minunat, Stancu, de la Policlinica Armatei, care era la colţul străzii pe care locuiam. La un moment dat, mi-a spus: „Aşa un copil problemă nu am avut, nu reacţionează la niciun antibiotic!".

Atunci m-am îngrijorat, dar nu ştiam ce să fac. Dar Dumnezeu, care le ştie pe toate, îmi trimite în vizită o fină din Germania, soţia lui Petrică Marinescu, care îmi spune că ea a venit în ţară pentru un preot cu mare har şi pentru o femeie care i-a ghicit în cafea şi i-a spus că va pleca în Germania şi va rămâne acolo la un frate, dar ea nu credea, şi totuşi aşa a fost. Eu am întrebat-o: „Ce e harul la preot? " şi ea, mi-a spus că ştie multe şi face bine pe mulţi. Eu am întrebat-o, unde pot să-l găsesc pe acest preot? Mi-a spus că este lângă Poliţia de Circulaţie Udrişte şi se numeşte biserica Sf. Nicolae Udricani. Plângând, m-am dus la biserică. Era Vineri şi femeia de la lumânări, domnisoara Elena Zlotea (Dumnezeu s-o ierte), fostă fotoreporter la Scânteia (ziarul PCR), îmi spune: „Tati e în concediu, dar vine Duminică, să vii cu o cămăşuţă a copilului şi acum vino la altar şi îmi dă o icoană din altar, la care să mă rog. Nu ştiam decât „Tatăl nostru" şi nu ştiam cine e în icoană. Nu aveam nici o cultură spirituală. M-am rugat la acea icoană, am plecat şi am revenit Duminică cu o bluziţă a copilului, foarte devreme, i-am spus plângând preotului, că am copilul bolnav, mi-a luat bluzița, a stropit-o cu apă din altar, mi-a dat-o şi mi-a spus: „du-te şi dă drumul copilului afară".

Eu i-am zis: „Părinte are 40^0C temperatură, la care el îmi răspunde: „nici o problemă, ne-am rugat la Dumnezeu amândoi, dă-i drumul afară”. Era cald, dar eu nu aveam curaj. Pe drum, întorcându-mă acasă, spun în gând: „Doamne, dacă tu exişti şi îmi faci Tu mie copilul bine, eu toată viaţa voi posti miercurea şi vinerea (cum postea mama, dar nu ştiam de ce) şi voi veni în fiecare Duminică la biserică.

Ajung acasă şi dau telefon domnului dr. colonel de la armată şi îi spun ce mi-a zis preotul. Dânsul îmi spune: „Dacă a zis preotul, dă-i drumul afară că a luat destule medicamente”.

Când am auzit asta, eu am rămas şocată pentru că nu mă aşteptam că dânsul, în plină epoca atee, să-mi răspundă aşa.

I-am dat drumul afară şi i-am pus cămăşuţa sfinţită cu agheasmă şi s-a făcut bine.

Aveam o colegă de facultate, Silvia Furtună, care, împreună cu soţul, se ocupa de câţiva stupi de albine şi mi-a explicat cum strâng veninul de albine, că soţul ei a fost cu aparatul făcut de el şi la o conferinţă în străinătate a apicultorilor şi ne-au invitat la ei la Moreni.

Am plecat împreună cu domnul Furtună, cu soţul şi cu Edmond într-o duminică călduroasă şi când am ajuns, ne-a dus în grădină la stupi şi Silvia ne-a arătat cum se strânge polenul de la albine şi ne-a dat să gustăm mie şi lui Edmond şi din sertăraşul unde s-a strâns polenul, l-a deşertat într-o farfurie adâncă, pe care i-a dat-o lui Edmond. Copilul l-a mâncat pe tot şi a zis: „mai vreau”.

Ne-am dus la alt stup şi din nou a vărsat sertăraşul stupului într-o farfurie.

Dar Silvia m-a întrebat: „să-i mai dau?”. Eu i-am spus: „dă-i, că-i natural şi nu are ce să-i facă rău, cel mult, o diaree”. L-a mâncat pe tot şi din a două farfurie, cam 200 de grame şi nu a avut nimic, iar până la 18 ani, nu s-a mai îmbolnăvit şi nu i-am mai dat alte vitamine şi acum are 1,90 m în înălţime. Tot de la ea am cumpărat şi miere de albine, vreo 10-20 de kilograme, ca să avem în casă la Bucureşti.

Pentru că nu am înţeles cum poate face preotul bine un copil, luni dimineaţa m-am dus la singurul magazin bisericesc de la 11 Iunie, de unde luasem o dată cruciuliţe de botez şi am văzut şi câteva cărţi. Am citit toate titlurile şi, pe una scria: „Călăuză în credinţa ortodoxă”, a unui preot, Ioanichie Bălan parcă.

Nu am lăsat-o din mână până nu am citit-o pe toată. Era un abecedar spiritual al Bibliei, scrisă foarte plăcut, explicând tainele Bisericii şi mai ales hirotonia pe care o au preoţii, de ce trebuie să ne spovedim şi să ne împărtăşim etc.

M-am dus la părinte şi l-am întrebat: „Părinte, pe cine tot pomeniţi în Sfânta Slujbă?” „Doamna Marcela, avem Canon, să-i pomenim în fiecare Liturghie pe cei care au ctitorit biserica şi pe cei care au slujit-o: preoţii, diaconii”.

În timpul slujbei mă gândeam: „Doamne, ce premiul Nobel, Oscar etc., drag mi-ar fi să-ţi fac şi eu o biserică, dar ea costă miliarde şi eu am milioane de lei. Cei ce au ctitorit Biserica s-au dus de vreo 500 de ani, era într-un monument istoric şi preotul îi pomeneşte şi azi.

În biserică erau vreo două fete tinere surori, cu voci foarte frumoase Tanţa şi... două femei frumos îmbrobodite care ştiau toată Liturghia pe dinafară şi cântau nemaipomenit.

În timpul slujbei, mă gândeam: „Doamne, drag mi-ar fi să-ţi cânt şi eu, dar eu nu am o voce grozavă şi nici Liturghia nu o ştiu pe dinafară, cum cântă aceste fete, dar ţi-aş cânta cel mai frumos din lume”.

Nu ştiu cât timp a trecut, dar m-am trezit că ştiu să răspund la fiecare rugăciune a părintelui, cântând cu o voce pe care nu mi-o recunoşteam.

Datorită faptului că am ţinut o dietă pentru siluetă, fără zarzavaturi, legume, fructe, seminţe naturale, eu am început să leşin, şi după ce am născut copilul am făcut o depresie puternică, datorită căreia am fost pensionată medical. Citind cartea „Tratamentul bolilor prin legume, fructe, cereale", unde un doctor francez, Jean Valnet (sper că nu i-am greşit numele), trata cu produse naturiste în Africa unii bolnavi până îi venea vaporul cu medicamente şi observase că aceste plante medicinale erau mult mai eficiente, m-a încurajat să consum legume, fructe, seminţe crude, dar şi un kg de polen, căci polenul e un echilibrant organic și se cunoaște formula lui completă, care mi-a redat sănătatea pe care mi-o pierdusem. Aşa am pornit magazinul privat de unde câştigam foarte bine şi după 1989 am avut curajul să intru în afaceri.

Înainte de Revoluţie, muncitorii din construcţii trebuiau să facă o fabrică de alimente pentru toată lumea, ca Ceauşescu să ne dea la fiecare o pungă de alimente cu ce voia el.

Asta m-a făcut să-l trimit pe soţul meu în America la soră și mamă și a depus acte de emigrare.

Şi i-am spus că ştiu că nu vom putea, nici el, nici eu să facem mare lucru, vom munci cu ziua, dar vom da la copii mâncarea pe care o vrem noi, nu pe cea care o vrea Ceauşescu.

Jirair a plecat în vizită la rude cu 3-4 luni înainte de Revoluţie, urmând să rămână acolo şi să ne ia şi pe noi, pe mine şi cei doi băieţi, după ce l-a înfiat şi pe Florin Mihai când a devenit major, pentru a-l putea lua cu noi în America.

Numai că la Consulatul American din New York i s-a spus că ei nu mai primesc emigranți din România, pentru că la noi se schimbă tot. Aşa a văzut el „Revoluţia de catifea" din Cehoslovacia la televizor, când un om cu nu ştiu ce funcţie a venit la Dubcek şi i-a spus: „Dă-ţi demisia că poporul nu te mai vrea".

Era un miting cu multă lume strânsă în faţă Preşedenţiei, care strigau: „Jos Dubcek".

El a înţeles şi şi-a dat demisia şi acum trăieşte, cred, că bani avea destui.

La televiziunea americană s-a mai comentat că lui Ceauşescu i s-a cerut de 6 ori demisia, dar el nu a vrut să şi-o dea.

La Malta, Bush, bătrânul, s-a întâlnit cu Gorbaciov şi i-a propus acestuia să facă democraţie în tot lagărul socialist, dar Gorbaciov i-a răspuns că nu se poate, că va fi considerat trădător de ţară de către NKVD şi va fi împuşcat. Poate să dea drumul ţărilor care sunt catolice, pentru că are probleme cu ele, unde Papa e suveran (cum erau în Polonia, lupte de stradă), în Cehoslovacia, în Germania Democrată, Ungaria.

Dar România şi Bulgaria să mai rămână sub noi încă 5 ani şi vom vorbi după. Bush seniorul a zis: „Bine dar facem un FSN – CPUN, 60% oamenii tăi Gorbaciov, şi 40% oamenii mei".

Soţul meu Jirair, când a văzut în direct la televiziunea americană Revoluţia de la Timişoara din România, a luat primul avion şi pe 20 Decembrie 1989 s-a întors la copii şi la nevastă.

Pe 21 decembrie 1989, a început mitingul de la Sala Palatului, seara pe str. Ştirbei Vodă, timp de două ore, au trecut de la Academia Militară una după alta, tancuri şi maşini militare. Florin Mihai, care intrase primul la Construcţii, deşi se pregătise pentru Medicină Stomatologie (pentru că era singura Facultate ce se putea echivala în America), ne-a zis: Eu plec spre Sala Palatului, să văd ce se întâmplă.

Pentru că era cald afară, a plecat în blugi şi cu o geacă de blugi. Eu posteam că era postul Crăciunului, ne uitam la televizor şi vedeam că se trage şi mă rugam: „Doamne numai tu poţi să îmi salvezi fiul care a plecat dezbrăcat". A intrat în Comitetul Central, unde li s-au

dat arme şi haine de gărzi patriotice. A strâns un camion de documente, într-un camion, împreună cu alţii, şi au plecat cu o tanchetă spre Şoseaua Olteniţei, la o unitate militară. Au descărcat camionul şi când s-au întors patru inşi în cabina camionului, trei terorişti de pe un bloc au tras cu mitralierele în camion, doi au murit şi doi au fost răniţi.

Florin a fost împuşcat în coapsă cu 3 gloanţe din 3 arme (un dum dum, un glonţ, care a putut fi scos şi altul care s-a împrăştiat în pulpa piciorului – schije.

De la Bellu, a luat o maşină mică, s-a dus la spitalul 9 la urgenţă, a fost internat şi având o prietenă acolo, doamna dr. Gherman, el a contactat-o, l-a văzut şi m-a sunat să nu-mi fac griji, că e împuşcat uşor, în coapsă.

L-am adus acasă după spitalizare, dar rana s-a infectat şi a fost din nou internat la Floreasca la Urgenţă, unde a stat mai mult şi mâncând iarna şi dulciuri, s-a îngrăşat.

Bineînţeles că, împărtăşindu-mă de Crăciun, rugăciunile mi-au fost ascultate şi fiul meu a scăpat cu viaţă din Revoluţie şi azi are brevet de erou.

Jirair, după Anul Nou, mi-a zis că îşi face o firmă de construcţii şi îşi dă demisia şi se privatizează. Mi-a spus că funcţionarul de la Camera de Comerţ sau Registrul Comerţului, nu ştia cum să-l înregistreze că era primul, iar soţul meu îmi spunea că i-a făcut un cap de tabel cu: nume, prenume; act de identitate, domiciliu; denumirea societăţii: Ghiulbenghian Construct; data înfiinţării, sediul societăţii, profilul societăţii etc.

M-a întrebat dacă vreau să îmi înscrie şi mie o societate şi i-am spus: da, fă-mi şi mie una.

– Şi cum vrei să se numească?

Eu, neavând timp să mă gândesc la un nume, i-am spus: pune denumirea EDMOND SRL, care au fost printre primele societăţi înfiinţate în România.

De la revoluţia din 1989, urmăream televiziunea, citeam presa şi preşedinte era Iliescu, iar prim-ministru – Petre Roman, care a început să dea întreprinderile, hotelurile şi la români şi la străini, după ce ne-a scos pe noi, populaţia României din acţionarii statului şi deşi în bugetul statului erau două miliarde, banii s-au cheltuit pe avioane prezidenţiale şi alte maşini de lux.

Şi când a văzut că Petre Roman procedează aşa şi oamenii ajung şomeri, Ion Iliescu, preşedintele României ales de FSN, a chemat minerii şi l-a dat jos pe prim-ministrul Petre Roman.

Citeam „Adevărul”, fost ziarul „Scânteia” şi titlul unui articol era aşa: „O economistă s-a aruncat în faţa trenului, lăsând orfan un copil, pentru că nu mai avea serviciu”.

Eu, care ştiam ce păcat îngrozitor este să îţi iei viaţa şi să laşi un copil orfan, seara m-am rugat la Dumnezeu şi am zis: „Doamne, mare e disperarea oamenilor, deşi toţi au o meserie, o diplomă, nu au curajul să pornească o afacere. Eu am curaj, dar nu ştiu, ce să fac. Ajută-mă să ajut oamenii”.

Mă înscrisesem la o excursie la Paris de o săptămână, ca să vedem şi noi Parisul despre care tot citeam, dar nu îl văzusem. Am plecat pentru o săptămână şi acolo, lângă Opera din Paris, ghidul nostru a intrat la o casă de schimb, să schimbe mărcile cu care plecase din ţară în franci, să ne poată da la fiecare bani de buzunar. Cred că a stat peste o oră.

Jirair vorbea cu alţi domni, iar eu mă uitam la vitrine şi văd trei magazine unul lângă altul care erau consignaţii sau case de amanet. Uitându-mă mai atentă, am văzut cum era aranjată vitrina: pe tăviţe de catifea separate, cercei, broşe, inele, medalioane, brăţări, pandantive, lănţişoare etc. şi am văzut un bilet în franceză (limba pe care eu nu o ştiu), dar am înţeles că trebuie un paşaport sau carte de identitate, ultimul domiciliu, fotografie.

Am învăţat lecţia, mi-am dat seama că asta pot face şi eu şi m-am întors în Bucureşti, am participat la o licitaţie pentru un magazin ultracentral în Piaţa Unirii, am câştigat-o, am aranjat magazinul şi mi-am făcut reclamă la TVR 1, chiar de Anul Nou, 1-3 Ianuarie 1991, şi am angajat în prima lună 30 de persoane.

Veneau străinii să cumpere şi, la un moment dat, nu le mai puteam lua valuta că legea interzicea asta şi astfel am mai făcut o societate a caselor de Schimb Valutar Edmond SRL.

Dar la Revoluţie, un dolar era 18 lei şi a ajuns treptat la vreo 45.000 lei. Această devalorizare a leului a făcut că economia să se prăbuşească, să fie date pe nimic toate fabricile, uzinele, combinatele, industriile, a dus la un şomaj extraordinar, încât oamenii au început să plece din ţară, pentru munci înjositoare, dar au învăţat să facă o agricultură performantă şi chiar să înceapă un mic business, învăţând şi limbi străine.

Azi, când scriu această carte, sunt sigură că Dumnezeu m-a ajutat să rezist în afaceri, să am în toată ţara peste 60 de magazine şi 60 de case de schimb valutar, să nu dau faliment şi să creez peste 1000 de locuri de muncă, cu taxe şi impozite plătite la zi.

În August 1992, am intrat în politică la Partidul Republican, datorită finului meu, Cornel Mocanu, condus de marele profesor Ion Mânzatu şi care m-a pus pe lista de senatori, oferindu-mi primul loc.

Dar la putere trebuia să rămână Iliescu cu FDSN-ul încă 5 ani, cum a fost înţelegerea, deşi Gorbaciov nu mai era. Dar erau alţii care privatizau tot şi împărţeau ţara cum voiau ei.

Partidul Republican cu Partidul Social al lui Nica şi cu Partidul Cooperaţiei s-au unit cu FDSN-ul şi au format PDSR-ul, iar eu am ajuns vicepreşedinte la PDSR – Ilfov, lângă preşedintele Bebe Ivanovici. Noi, poporul, nu înţelegeam nimic, dar nu ne era frică să vorbim şi astfel am aflat că atunci când a venit Carter, preşedintele SUA în România, Ceauşescu s-a împrumutat de la americani pentru industrializare, utilaje, blocuri, de 4 miliarde de dolari cu 25% dobândă, pe care nu i-a returnat în primii 2 ani şi au crescut dobânzile penalizatoare, că după doi ani s-a trezit cu o datorie de vreo 17 miliarde.

Aflând acest lucru, Ceauşescu a dat ordin să nu se mai importe nimic decât cu avizul lui şi astfel a apărut o criză extraordinară în România.

Pe altă parte, a fost sfătuit de către specialiştii nostri în comerţ exterior să le facă scrisori de garanţie mari din partea statului, să îi ia cu el în toate delegaţiile prezidenţiale ca să poată aibă contacte cu marii oameni de afaceri şi să înceapă operaţiuni de comerţ exterior, pentru a achita datoriile României, urmând ca trimestrial să se deconteze cu statul. Aşa s-au achitat peste 23 de miliarde de dolari şi au mai rămas în buget încă două miliarde. Numai că Ceauşescu fiind împuşcat în 27 Decembrie 1989, ultimul trimestru din acel an, decontarea nu a avut loc. Iar eu am avut ocazia să văd cecuri ale Băncii de Comerţ Exterior, cu milioane de mărci şi de dolari.

În 1993, am fost atrasă de Patronatul IMM-urilor de dl profesor universitar doctor Ovidiu Nicolescu şi am reuşit cu încă doi oameni să realizez „primul top al Oamenilor de Afaceri” şi Bunul Dumnezeu m-a ajutat să intru la recepţia de Ziua Republicii pe 1 Decembrie 1993, unde l-am invitat personal pe domnul preşedinte Ion Iliescu şi pe primul ministru Văcăroiu, care era cu şeful Camerei Deputaţilor, Adrian Năstase.

Când era organizat la Parlament pe 3 Decembrie Topul Patronilor, dânşii aveau şedinţă de Guvern, cu toţi miniştrii şi la recepţia de la Cotroceni mi-au spus: „Nici o problemă, începem şedinţa de Guvern la Parlament cu Topul Patronilor”. Atunci erau două televiziuni TVR 1 şi TVR 2. Toate televiziunile de la diverse redacţii au fost prezente şi conducerea României a primit felicitări de la FMI pentru acţiune.

Ca ministru al Privatizării a fost desemnat Mircea Coșea de către domnul președinte al Camerei Deputaților Adrian Năstase pentru a semna diplome pentru oamenii de afaceri din top. Dumnezeu m-a ajutat să intru la recepția de la Cotroceni pe 1 Decembrie ca să pot să-i invit personal la Topul Oamenilor de Afaceri, ce avea loc pe 3 Decembrie.

Dându-i cuvântul domnului președinte pentru a face și la adresa oamenilor de afaceri aprecieri pentru contribuția acestora la bugetul statului

Mă primeşte domnul Iliescu Ion, preşedintele României în audienţă la Cotroceni şi i-am spus că nu am venit să-i cer nimic, ci doar să-i spun să ia echipa lui Ceauşescu care a achitat datoriile României şi să facă bani mai departe pentru români, creând locuri de muncă.

M-a ascultat şi m-a luat şi pe mine în delegaţia prezidenţială (împreună cu mulţi dintre ei pe care îi vedeţi în fotografie), în Lituania, Coreea de Sud şi China de Sud, unde erau trei oraşe noi moderne, realizate pentru, sau cu japonezi.

Atunci s-a încheiat contractual cu Daewoo de către români, în primăvara lui 1994.

După acest top al patronilor, a avut loc o conferinţă a PDSR-ului pe ţară cu toţi miniştrii, primarii, prefecţii, deputaţii, senatorii, consilierii din toată ţara la Palatul Copiilor din Bucureşti. Am fost invitată să particip şi eu, când am venit, am intrat în faţă şi am găsit un loc prin rândul 5 la margine. A fost deschisă şedinţa de domnul Văcăroiu, prim-ministrul României, care şi a citit un material lung cu tot ce a făcut partidul, la nivel naţional, şi în timp ce citea vine domnul deputat şi șef al PDSR – Ilfov şi-mi spune că urmez eu după Văcăroiu. Eu la politică nu mă pricepeam deloc. Mă nemulţumeau multe lucruri, legi, dar ce pot eu să le spun în câteva minute cât mi se dă cuvântul, fără a mă pregăti dinainte, fără să îmi scriu o mică cuvântare.

Şi atunci am zis în gând: „Doamne, Dumnezeule, ce pot eu să le spun acestor oameni în câteva minute? Ajută-mă şi vorbeşte TU prin mine”.

Am fost chemată şi m-am adresat tuturor: „Dragi colegi” (că era o şedinţă de partid şi îmi aduc aminte că am spus: „Într-adevăr, din punct de vedere al politicii externe este bine că avem pace în ţară, dar din punct de vedere al politicii interne, sunt multe de făcut.

Dumnezeu a dat câte un talant unui număr de zece la oameni, şi unul l-a cheltuit, altul l-a ascuns, altul l-a înmulţit, pentru că nu toţi oamenii au darul de a înmulți banii, așa că luați-vă oamenii de afaceri care ştiu să înmulţească banii lângă dvs., ca să înmulţească şi banii ţării... Nu vă fie ruşine cu tricolorul şi cu Țara Românească, numai puneţi pe sticla de vin doar Cotnari, Murfatlar, ci România întâi, pentru că, în străinătate, toţi ştiu că vinurile şi alimentele din România sunt foarte bune şi foarte căutate”. Când am terminat, s-a pornit un ropot de aplauze.

Tot după „Topul Patronilor”, unde după cifra de afaceri m-am regăsit și eu în situaţia dată de Camera de Comerţ, am primit acasă vizita a doi oameni de afaceri, împreună cu un reprezentant de la NATO, care spunea că este informat că eu am uşa deschisă la preşedintele României (lucru pe care eu nu îl ştiam) şi că au pentru ţara noastră 10 miliarde de dolari nerambursabili, fără condiţii, să facem cu ei ce vrem, şosele, aeroporturi etc.

A urmat ziua domnului Văcăroiu şi domnul Bebe Ivanovici îmi spune: „Hai să-i luăm domnului prim ministru un coş cu flori şi să mergem la Guvern să îl felicităm”. Ajungem acolo, o mică delegaţie şi într-un moment când s-a retras la birou, pentru că a fost sunat, mă duc la dânsul şi îi spun că cei de la NATO au pentru noi 10 miliarde de dolari nerambursabili, iar dânsul îmi spune: „Nu avem voie”. Nu am întrebat de ce şi nici nu am transmis mai departe.

După câteva luni, aflu de la soţul meu Jirair că în Credit Bank au venit bani de la NATO şi la scurt timp este arestat preşedintele de la Credit Bank, Ivan Marcel şi ulterior şi soţul meu Ghiulbenghian Jirair, care a fost sfătuit să spună că Ivan şi-a însuşit nişte bani de la o tranzacţie imobiliară.

Ceea ce nu era adevărat, căci agentul imobiliar şi proprietarii ştiau preţul corect, nu constructorul care urma să construiască un nou sediu de Bancă.

I s-a spus de către procuror că nu are nevoie de el, de Jirair, ci de Ivan şi că dacă spune că Ivan a luat banii, el va fi eliberat imediat.

Soţului meu i s-a cerut o mărturie mincinoasă şi el i-a spus procurorului: „7 ani mă ţii aici, dar eu asta nu fac". Procurorul i-a spus: „De aici, nu mai ieşi". Norocul nostru, al meu şi al soţului meu, a fost că marele avocat Anognoste Victor, preşedintele avocaţilor pe Balcani, a reuşit să-l scoată într-o lună din arestul abuziv, fără a fi judecat. Dar a urmat un proces de 6 ani, care l-a făcut pe Jirair să nu mai fie aşa de mândru şi plin de el şi să se smerească mai mult, să se apropie mai mult de Dumnezeu.

Pentru că tatăl lui Jirair a fost angrosist după război, în epoca socialistă, Jirair (pentru că tatăl lui nu mai muncea) a fost dat afară din şcoală şi a intrat la 16 ani muncitor la Granitul (o întreprindere mare care se afla pe locul unde este Cora din Pantelimon). A mers la seral la şcoală (frecvenţa obligatorie după amiază, după serviciu) şi e promovat şef de echipă, maistru, normator, se duce mai departe şi face Facultatea de Construcţii la seral, şi când termină e promovat inginer, inginer şef, iar la 27 de ani, este numit director, pentru că directorul Rila murise.

Pentru că era foarte muncitor şi foarte conştiincios, partidul l-a promovat, şi a reuşit să unească Granitul cu IPAC (Întreprinderea de prefabricate), creând un colos cu 10.000 de angajaţi.

Înainte de a muri, în 2016, pentru că nu s-a simţit bine şi era acasă, i-am zis: „Scrie ce ai făcut tu în viaţa ta, pentru că ce mi-ai povestit este foarte interesant", şi acum, vă redau ce a apucat el să scrie, iar eu voi completa cu ce nu a scris el, dar ştiu de la el. „Povestea mea" scrisă de Jirair,

„POVESTEA MEA" SCRISĂ DE JIRAIR GHIULBENGHIAN, COMPLETATĂ DE AUTOARE

Floreasca - de la bobul de nisip la un întreg cartier...

Înainte de a ajunge inginer eu am lucrat foarte multă vreme, cu derogare. Deci, activitate premergătoare formării mele. Pot spune aşa: eu, înainte de a ajunge inginer, înainte de 1968, am avut diverse activități fiind angajat la IPAC... Şi, am spus eu, în alt pasaj, despre inițierea mea în activitatea de construcții de către inginerul Calistrat, care mi-a fost şef, la şantierul din Floreasca.

Am spus acolo că am lucrat ca brigadier şi, în continuare, vreau să povestesc că până să intru la facultate eu am făcut diferite profesiuni. Una din cele mai interesante profesiuni, care m-a atras, a fost faptul că în construcții se creaseră laboratoare tehnice pe lângă poligoanele de prefabricate şi lângă staţiile de betoane.

Am avut curiozitatea şi m-am angajat ca laborant la betoane. Mi-am însuşit foarte repede totul, am înțeles exact ce este betonul şi ce proprietăți are... Am învățat toate acestea la staţia Floreasca. E foarte interesant, pentru că la Stația de betoane Floreasca începuse, când se construia cartierul, cu panouri mari din două betoane speciale: beton cu spumă, Spumogen, numeam noi panoul care „umfla" compoziția chimică a betonului şi alte panouri, mai groase, se făceau pentru casele experimentale care se construiau în cartierul Floreasca. Desigur că am învățat tehnică, m-a interesat pentru că era nouă, acum ştiam ce determinări se fac la betoane

şi la probe de laborator, ele se fac tot timpul, aşa e procedura standard ca să verifice calitatea, betoanele fiind folosite în parametri optimi. Şi betonul cu Keramzit (Kenarvil...) care e foarte interesant şi e un produs bun izolator. Din granule de argilă de diferite dimensiuni şi cu nisip se fac panouri pentru case, foarte bune izolatoare.

O bună parte din cartierul Floreasca s-a făcut cu astfel de panouri. Deci, granule de argilă expandată, de diferite mărimi, la care se adaugă nisipul de 0,7 sau de 0,3 mm, cu care se crea o masă compactă şi se punea restul de agregate pentru beton.

Agregatele sunt foarte variate: piatră rotundă, piatră ovală, piatră spartă – care are o suprafață mult mai mare şi e mult mai bună pentru fabricarea betoanelor, apoi alte agregate. (...) care se folosesc în „îmbrăcămintea" de beton pentru rezistenţă şi uzură – tot o masă compactă de agregate naturale, foarte bune pentru betoane de marcă. Am făcut în stațiile de betoane această perfecționare, după care m-au făcut tehnician laborant, pentru că pricepusem foarte bine tehnologia complexă a betoanelor. După aceea, pentru prefabricate, am învățat determinările care sunt necesare pentru un control de calitate adecvat.

Centrala de Construcţii-Montaj avea un laborator foarte important, bine utilat, în care se păstrau probe de control, se făceau variate determinări cu prese speciale la compresie cu care se spărgeau cuburile, cu maşini speciale de întins pentru determinarea caracteristicilor oțelului, toate materiile prima care intrau se verificau, astfel, acolo în componența betonului.

O componenţă versatilă pentru că cel mai important lucru în Centrala de Construcții Montaj a Bucureştiului era calitatea, treaba principală în fiecare întreprindere de construcții (am avut laboratoarele noastre, cu aparatură de determinare şi de verificare a probelor). Laboratorul central, cel care l-a avut pe inginerul Turtoiu, şef, a fost de mare ajutor la început şi de foarte mare importanţă pentru toată activitatea noastră! Am învățat cum trebuie păstrate probele, determinarea agregatelor, ce să-ți spun, e mult şi complex, umidități, rezistențe, rețete... Şi să nu uităm un lucru – care ar trebui să completeze modul cum am început noi activitatea aceasta, de betoane – aveam stații de betoane, cu betoniere puse pe eşafodaje speciale, care măsurau volumetric tot agregatul care se punea în roabă.

Puneau într-o cutie etalonată volumetric cantitățile din reţete, cimentul, nisipul etc. se căra cu roaba la gura betonierei şi se punea înăuntru cantitatea necesară unei malaxări, totul era manual, empiric, apa cu furtunul sau cu măsurătoare de manometre, apoi aceste stații de betoane produceau pe zi cam 200 de metri cubi... Asta era dotarea până când am hotărât cu tovarăşul director, mă rog, domnul director Octavian Bârsan să facem ceva nou ca întreprindere de betoane.

Vă dați seama, aveam o singură stație automată de betoane la Ecaterina Teodoroiu, în Baltă Albă, de mare capacitate, adusă din Germania, cu cântare electronice.

Toate agregatele veneau pe calea ferată, se descărcau separat pe sortimente, fiecare în silozul lui, de unde alimenta stația de betoane – ne uitam la ea ca la un monument, era prima stație automată pe care o avea Capitala. După aceea am extins... Am făcut aceeaşi stație mare şi perfecționată la Progresul, lângă Stația de asfalt... omul nu intervenea cu mâna, era programat automat, nu mai aveam câte 8-10 oameni pe stație, acum unul singur făcea beton.

Aşa am crescut... făceam acum beton marca 300 Monolit, obişnuit, fără probleme. Alteori, pentru lucrări speciale făceam B400, B500 reuşeam totul după noile rețete fără probleme. Normal, se luau probe şi emiteam certificate de calitate... Toate întreprinderile de construcții din Bucureşti făceau analizele pe probe, pentru fiecare zi. În afară de această treabă, fiecare şantier avea pentru elementele turnate un Certificat de calitate. Aşa am ajuns să avem stații mari de betoane în Bucureşti.

Noi am început cu Stația Micro III, Micro VIII, manuale şi fără productivitate, fără randament şi fără control al calităţii... Şi am ajuns la o realitate excelentă. Bujoreni, Păcii, Drumul Taberei, numai unități mari cu toate facilitățile de producţie şi laboratoare... Era o diferență mare. Desigur că a trebui să creştem şi să educăm noi generații de personal care să lucreze instruit la aceste stații, să înțeleagă fiecare ce este betonul, cât este de important, şi totul făcut din mers. Cât am fost eu conducătorul complexului de stații făceam 6000 de metri cubi pe zi, doar în schimbul unu. Ajungeam uneori în două schimburi la 10.000 de metri cubi pe zi. Sunt cantități imense. Să nu uităm, ca exemplu, că la Teatrul Naţional şi la Intercontinental cât s-a băgat. Blocul Intercontinental are 6.000 de metri cubi numai în radierul său! Cu aceste stații de betoane s-a reuşit tot ce s-a făcut în Capitală.

Am găsit într-un sertar al lui Jirair foarte multe medalii și l-am întrebat de ce le-ai primit, ordin clasa I, II, III. Mi-a spus pentru că veneam cu invenții, inovații, și eram plătit. Când nu s-au mai plătit, nu am mai făcut. În socialism principiul lui Marx, Engels, Lenin? Cointeresarea materială nu s-a mai aplicat și nu am mai progresat. De ce? Pentru că indicațiile politice veneau din Babilonul cel mare, tronul Fiarei care conduce peste toate țările, cum e scris în Apocalipsă.

Despre fotbal, ca o contribuţie la calitatea betonului Despre „ilegalitățile" acestea pe care le-am făcut... (...) cu iarbă adusă „glii" (pătrate decupate) pusă pe terenul de fotbal. Deci, am făcut un teren de fotbal la Granitul. L-am construit cu peluze, cu tribune, cu tot.

Ca să fac terenul am luat o aprobare de la Partid, am zis „daţi-mi şi mie gazon ca să pot să-l termin".

Ştiţi, terenul se construieşte special, cu canale pentru drenaj, pietriş, nisip, apoi teren arabil peste care vine gazonul.

Dar de unde să iau gazonul? S-a rezolvat.

Până la urmă, m-am îndrăgostit şi de fotbal, fără să fiu microbist, îmi plăcea jocul, nu echipele şi cluburile.

Domnule, eu am vrut să creez un fel de oază, un loc de destindere lângă Granitul, un parc natural, pentru toţi angajații.

Dar, ce n-am făcut?! Am făcut bazine de înot pentru copii.

Veneau familiile şi le-am deschis tot parcul, am vorbit cu o unitate publică de alimentaţie cu preţuri mici, cu mititei, cârnați, pentru muncitori şi în fiecare duminică acolo erau, toată lumea era mulțumită.

Şi, mai ales, eu, să-i văd pe muncitorii mei, munca e foarte grea în construcţii... Veneau cu plăcere, venea câte unul de la sindicat sau de la partid şi avea grijă să nu se întâmple lucruri rele, să nu se îmbete, să nu se accidenteze copiii, nu-i chiar aşa simplu. Copiii se antrenau la fotbal pe terenul făcut de mine, era plin de spectatori...

Aveam un antrenor, unul, Adam, instalator la bază, el ţinea bine în mână echipa. Stăteam într-o duminică într-un colţ neremarcat şi îi priveam. Era o bucurie. Vine într-o zi un maistru şi îmi zice: „Te-am văzut, domnule director, priveai duminică retras, aşa, ştii ce m-am gândit? Hai să ne facem o echipă de pitici..." În regulă, am zis, şi echipa s-a născut. Aşa au mers lucrurile.

Cu mare înţelegere de la oamenii simpli care munceau, nu ştiau ce să-mi mai facă să-mi fie mai apropiaţi.

Când a apărut ordinul de la Partid să mă ia de la Granitul şi să facă o nouă unitate zisă nr. 7, după ce făcusem minuni la Granitul, făcusem cantină pentru muncitori, mâncau foarte bine cu 5 lei prânzul, friptură, mi-au zis să mă lupt să rămân, să nu-i las... Nu uit...

Eu eram prieten cu Ştefan Bănică (senior) şi vine el într-o zi la mine la fabrica de betoane. Portarul, emoţionat, sună la secretariat, a venit domnul Bănică, prietenul lui „Şefu", să-l aducă aici, zic eu. L-a adus, şi-l invit la Cantină la prânz, printre oameni, şi-mi zice: „Da' cât costă o masă aici, Armene?" Trei feluri, până la 10 lei, i-am spus. „Dar e foarte ieftin! Dar tu de unde iei carnea?" Zic, am un administrator de cantină care face aprovizionarea cu zarzavaturi, plus relaţii la CAP-uri, vorbesc cu ei şi-i mai ajut cu ce le trebuie.

Am făcut într-un colţ al fabricii o crescătorie mică, dar nu era de ajuns. Pe săptămână aveam mii de oameni, în trei schimburi.

Se făceau mici la grătar între schimburi, se dădeau în gherete aproape de locul de muncă, le spuneam: „faci mulţi şi-i vinzi ieftin, e clar?!". Era clar.

Eu am citit pe atunci o carte, psihologie şi condiţionare a oamenilor, cum să-i ţii aproape, să poţi conta pe ei...

Am ajutat oamenii într-o situaţie specială, erau maiştri fără şcoală, foarte buni organizatori, dar fără nici o diplomă de vreo şcoală.

La un moment dat, peste tot s-a început să se ceară acte, nu mai mergea fără o pregătire dovedită în scris.

Şi îi luăm şi-i duceam la şcoala de maiştri, aşa am făcut cu foarte mulţi. Eram prieten cu directorul şcolii, Ceauşu, îl cinsteam, fă-mi şi mie pregătirea la oamenii mei.

Până am plecat eu de la Granitul am făcut pregătirea de specialitate la 150 de oameni.

Acum toţi aveau diplome, patalamale şi, Doamne, ce se mai bucurau! La unul i-a spus nevasta: „de ce nu te-ai dus până acum, a trebuit să te ia directorul de mână să te ducă?!" Am adus multă satisfacţie în familii.

Alt caz: Aveam un maistru nemaipomenit, foarte bun, dar când lua leafa, o mătura toată prin cârciumi, n-apuca să ducă acasă banii.

Am chemat femeia la birou şi l-am pus pe el să dea o declaraţie că de acum înainte nevasta ridică salariul, iar ea să-i dea lui bani de maxim două sticle de vin... S-a întors armonia în casa lor, pentru că maistrul mă respecta pe mine şi hotărârile mele.

N-a ştiut cum să-mi mulţumească, am ajutat-o pe fata lor să facă medicina... Au vrut să-mi pupe mâinile. Fără de astea, le-am zis, eu fac totul pentru oamenii mei. Aşa era în acei ani.

Maistrul e verigă de bază într-o întreprindere, ţine totul în mâini, este creator, inventator, tehnolog, totul.

Am fost invitat de către conducerea firmei „Hemschaid" care era şi este firmă de construcţii mecanice.

Însă această firmă a construit utilajele semiautomate de făcut panouri mari, cu care am început să lucrăm şi noi la Granitul, în perioada cât am fost director. La Granitul inainte de revoluţia din 1989, totul se făcea prin procesul tehnologic de aburire pentru a mări viteza de maturizare a panourilor de beton.

Am fost însoţit de domnul Ichim Mircea, care era secretarul comitetului de partid de la întreprinderea Granitul. În acea perioadă, întreprinderea avea 10.500 de salariaţi.

Această întreprindere, acum numită Granitul, se formase din prima mea întreprindere care mă angajase la începutul carierei, cea cu balastiere şi prefabricate, numită IPAC.

Actuala Granitul producea deja prefabricate de toate felurile pentru case şi industrie, dar avea şi activitate complexă de construcţii – montaj, foarte dezvoltată. Aşa ajunsese să aibă

atât de mulți muncitori. Personalul tehnico-administrativ de conducere şi coordonare era, la rândul lui, destul de numeros. Germanii ne-au primit chiar de la aeroport. Unul, Jurgen, care ştia româneşte, ne-a însoțit peste tot şi ne-a dus la fabrica Hemscheit.

Această firmă era fabricantul liniei tehnologice noi, o linie cu adevărat nouă şi pentru ei, germanii, dar şi pentru cei care cumpărau acest complex produs, practic, o fabrică.

Centrala noastră de Construcții Montaj de la Bucureşti cumpărase două astfel de fabrici.

Una a fost montată de Granitul, iar cealaltă a fost montată la Vitan. Noi, cei de la Granitul, am început să lucrăm mult mai repede decât Vitanul ca producție de panouri mari şi am început, în acelaşi timp, să montăm noul sistem de case, în zona Balta Albă.

Noi am făcut pe parcurs nişte mici modificări fluxului tehnologic german standard, cu care am mărit producţia şi productivitatea simultan, prin reaşezarea şi readaptarea procesului tehnologic la cerințe pe care noi le aveam prioritare.

Repet, vorbim de fabricația de prefabricate, cu propria stație de betoane, cea germană, de acum. Ei bine... ne-a primit directorul general al fabricii germane, un om cam de 60 de ani, patronul, ca să aflu, apoi, că în aceeaşi fabrică lucra şi fiul patronului, conform tradiției Hemscheit din 1860, cu o diversificare semnificativă, astfel că firma făcea pe lângă prefabricate şi alte produse pentru construcții, chiar şi tancuri! Fabrica avea în jur de 900 de oameni, dar mergea pe principiul automatizării de vârf. Pe atunci, erau mult mai avansaţi decât noi, lucrau pe cartele de pontaj, aveau secții specializate.

Mie, toate acestea îmi erau familiare, lucrasem deja cu ele.

Acolo, am urmărit mai mult să văd cum se desfăşoară prezenţa, activitatea şi contribuţia atelierului proiectare al firmei.

Am văzut din prima un lucru care la noi ar fi surprins. Nu aveau ore de venire, de plecare, se treceau orele cât stăteau, dar cu un coeficient de randament... Am văzut cum se gândeau la ceea ce pot introduce ca fiind nou, la ce pot inova faţă de ceea ce există deja în tehnologia folosită... Am avut o colaborare cu proiectanţii şi cu directorul general care ne aprecia foarte mult pentru ceea ce am făcut noi.

Pentru dispozitive de ridicat prefabricate, pentru planşee cu dimensiuni mai mari, pentru ridicarea lor din 6 puncte de ancorare, 12 puncte, 24 de puncte, în funcție de complexitate, am discutat cu proiectanții lor, eu având un anumit tip de experiență în acest domeniu, tocmai din cauza problemelor mele pe care le soluționasem cum am ştiut mai bine, dar acum vedeam cum se confruntă cu aceeaşi treabă... Toate soluțiile mele pe care le aplicasem la Bucureşti le-am împărtăşit şi lor.

Au fost încântați, foarte mulțumiți, le plăcea capacitatea noastră de inovare. Ne-au spus câte experimente fac în fiecare zi şi se mirau cât am fost noi de practici, pragmatici, că am rezolvat acele lucruri când ei încă orbecăiau. După aceea, eu având nevoie de avizul lor pentru modificările făcute de mine la fabrica mea de la București, o zi întreagă le-am explicat ce, cum şi de ce în contextul fluxului tehnologic. Panourile lor ei le puneau în stivă, în final, pe nişte mese metalice şi aşteptau în fața tunelului de aburire care le scotea maturizate după câteva ore.

Acolo, în tehnologia de mutare şi de stivuire, era o problemă. Eu am făcut o modificare în circulaţie şi am dublat capacitate de lucru direct, de fabricare a panourilor maturizate în fiecare zi.

Le-am arătat această treabă, pe care o făcusem la mine fără avizul lor. Normal, trebuia să le cer acceptul că doar ei erau constructorii inițiali ai fabricii, dar n-am făcut-o, mai ales din cauza generală a acelor vremuri, comunicarea dintre Estul comunist şi Vestul capitalist.

Dar le-am arătat, sincer, deschis şi curios să aflu cum vor privi lucrurile. Să vedeți ce agitație s-a produs! Imediat, directorul general a trimis o maşină să-l aducă pe patron.

Acesta avea, atunci, 81 de ani. A venit, i-am explicat ce am făcut, a văzut şi a zis: „OK". A priceput la 81 de ani, neamțul, foarte clar! N-am auzit decât, „Sehr gut!" minute în şir.

Atunci i-am spus că vreau şi eu acceptul lor pentru fabrica din Bucureşti unde eu făceam asta cu mult timp în urmă...

A zis către directorul general, te rog să-i dai din partea noastră o înştiinţare că suntem de acord cu toate modificările pe care dânsul le-a adus tehnologiei noastre" şi a adăugat „aveți acordul nostru pentru orice alte îmbunătățiri pe care le aduceţi, domnule Ghiulbenghian, să ne anunțați ca să le introducem şi noi în fluxul tehnologic curent!".

O fabrică din asta costa milioane de dolari la acea vreme, repet, în anii '70-'80, dar am aflat că după îmbunătăţirea pe care eu am făcut-o, prețul a crescut cu 50%! M-a luat deoparte patronul şi mi-a zis aşa: „Herr Ghiulbenghian, să-mi spui ce fel de Mercedes vrei, nou-nouţ! Ți-l comand până pleci şi pleci cu el". Eu am zis mai sotto voce, aşa: „Herr Hemsheit, nu am nevoie. Oricum, eu vă mulțumesc, eu vreau să colaborez cu dvs."

Directorului neamț nu îi venea să creadă. Citeam pe fața lui. Cum adică, eu vă ofer cea mai bună dintre maşinile Germaniei şi dvs ce faceți? O refuzați! Înseamnă că statul român vă plăteşte foarte bine! Mai bine decât ne închipuim noi, aici... La care, eu zic: „Păi, Herr, eu am 3.600 de lei româneşti ca director, o să vă spună adjuncții cât înseamnă asta în mărci federale".

Şi asta la o firmă ce avea, pe atunci, 1800 de oameni. El: „Nu se poate!" Eu: „Ba da. Oricum, am maşină oficială la dispoziție, am maşina mea, personală".

El: „Rămân la constatarea mea iniţială, vă plăteşte foarte bine. Sunteți prețuit". Apoi, a hotărât să ne invite acasă la el. Patronul.

Ei bine, patronul stătea într-o vilă, singur. Avea o menajeră care venea de două ori pe săptămână, îi făcea curat, îi gătea şi îi aranja toate treburile casnice.

Dar faptul că ne-a invitat la el acasă pe mine, pe colegul meu, pe Jurgen, traducător de toate limbile, era ceva neobișnuit. El ne-a servit la masă.

Mi-a zis: „Cea mai mare onoare şi bucurie a mea este să vă servesc eu". Domnule, era totul pregătit, diverse feluri, mai ştiute de noi, mai exotice, dar toate, foarte bune, ni le aducea pe un cărucior pe rotile de servit masa.

Vinul a fost tot la fel, după tipic, a coborât în beci, a scos de acolo mai multe sortimente şi ne-a întrebat: „Herr Ghiulbenghian, care-ți place?" Zic eu: „Nu sunt un mare băutor, sunt mai cuminte, nu fumez, nu beau, e mai bine pentru sănătate..." El: „Dar, cu toate acestea, ce vin vă place dintre toate acestea?" Zic eu: „Am şi eu o colecție acasă, când veți veni la noi veți avea şi dvs de unde să alegeţi..." Normal, am ales, am gustat unul ceva mai dulceag, el şi-a luat de-al lui şi ceilalți fiecare ce a vrut... Ne dăduse înainte de vin o țuică de pere, cu para crescută în sticlă.

Când mă uit la sticlă, era din România! A râs, nu-i venea să creadă... În seara aceea ne-am dus ghiftuiți la hotel, nu ne mai trebuia nimic.

Înainte să plecăm, ne-a mai zis: „să vă duceți în toată Germania, îl aveți pe Jurgen cu voi, de la un cap la altul să vedeți toate fabricile noastre de prefabricate şi dacă, pe parcurs, ceea ce vedeți vă generează idei, vă rugăm să ne spuneți".

Am văzut lucruri nemaipomenite. Într-un loc am văzut cum scoteau cu penseta pietre care nu se potriveau cu planul general al unei faţade, tot cu penseta au lipit alta la loc.

Aşa lucrau ei, la modul serios, cu toată răspunderea asumată. Am observat că ceea ce i-a interesat mai mult în fabricile de prefabricate era cum să facă dispozitivele care să ridice panourile să nu se rupă.

Mare problemă! Peste tot vedeam schițe, cum să facă, cu opt puncte, cu 10, cu 12... Nemaipomenit! Toți voiau să ne cinstească cu una, cu alta, doar să ne vadă cum vedem noi lucrurile.

M-am pupat cu ei după ce-mi spuneam părerea şi toţi ăştia dădeau telefoane în urma noastră la bătrânul patron şi îi spuneau că „uite ce inginer a venit din România şi cum vede el să rezolvăm treaba aceasta sensibilă”.

Lucruri foarte simple! Şi pe mine m-a mirat că nu se gândeau.

Toți aveau laboratoare, cu o trupă de ingineri, care ce crezi că făceau? Făceau placa de beton, cu ventuze unde credeau ei că trebuie, iar eu le-am spus: „măi, frate, la mijloc puneți, de aici ridicați, apoi, în mod egal din jur, ca sarcina să fie înjumătățită egal, nu mai sunt şanse să se rupă!” zehr gut! Au văzut că eram un practician şi nu un om de planşetă.

Apoi, ne-am întors la sediul central şi, înainte de plecare, Hemscheit, bătrânul, ne-a invitat din nou la el, doar pe mine, pe Ichim şi pe directorul general. Atunci mi-a zis aşa: „Herr Ghiulbenghian, am o mare admirație pentru dumneata. Eşti foarte tânăr şi nu ştiu cum de ştii atât de multe”.

I-am zis: „Ştiți, eu de mic copil am avut contact cu acest domeniu, am văzut şi am înțeles multe legat de prefabricate, eu făceam la 18 ani experiențe cu betonul cald, de atunci lucram panouri, ca să văd cum ies. Dar şi citisem foarte mult în domeniu, mai ales din literatura sovietică, pentru că aşa era atunci la noi. Am văzut că ruşii aveau energie să facă aşa ceva, dar noi nu ne puteam permite”.

I-am povestit astea, şi cele legate de drumul meu ulterior, am furat meserie de peste tot, ce să mai vorbesc!

Ei bine, neamțul îmi zice: „Nu vrei 20.000 de mărci pe lună, solar, casă, tot, dar tot, dar te rog, rămâi aici!” „Îți pun profesor să înveți germana şi-ți aducem şi familia aici!”

Mă gândeam, nu trece trenul toată ziua cu asemenea oferte...

Am zis: „În primul rând, vă spun un lucru. Jurgen, fii atent cum traduci. Eu sunt legat foarte mult de oamenii mei, aşa, salariați cum sunt ei. Nu pot să plec. Nu pot să-i las.

Familie, nevastă, copii sunt alte lucruri importante.

Pe ei îi pot aduce, dar pe oamenii mei nu pot să-i aduc lângă mine, să îi rup de casa lor. Ei au încredere în mine. Eu ştiu totul despre ei, când le naşte nevasta, când duc copiii la şcoală, când sunt bolnavi, eu trebuie să-i şcolarizez chiar pe ei, că sunt foarte buni muncitori şi cred în mine.

Trebuie să-i ajut şi toate acestea sunt probleme zilnice. Ce să fac? Ei sunt familia mea, cum la dvs sunt cei cu care lucrați. Am citit o carte despre Krupp, cum le-a făcut la oameni cantine, şcoli, case, la fel sunt şi eu legat de ai mei”.

Mi-a zis: „Am înțeles acum! Dar maşina de ce nu vrei să o iei?”. Ichim sare şi mă ajută: „Poate să o ia, eu mă duc la Partid şi spun că totul e în regulă!” Dar neamțul: „Ce fel de om e ăsta, nu poate să ia nici o maşină!” Îi zic: „Nu vă faceți probleme, dincolo de orice maşină, noi vom colabora, veți vedea şi, oricum, vă mulțumesc”.

A înțeles perfect. Mi-a spus că el câştigă de pe urma mea o nouă tehnologie, i-am ridicat valoarea fabricii, cum de nu accept să fiu răsplătit, îmi dă hârtie că e cadou, închei cu asta.

Că bietul Ichim peceristul, secretarul comitetului de partid provenit din muncitor, nu înțelegea nici ce se întâmplă şi cum poate directorul lui să refuze aşa ceva.

Avea principii, dar la hotel mi-a spus: „Şefule, nu te supăra, dar eşti un mare prost!”

Din Germania, m-am întors în România și în 1974 am fost numit de Partid director la o întreprindere nouă ICM 7 unde am cunoscut-o pe Marcela și nu credeam niciodată că va fi nevasta mea cu care am trăit 40 de ani și care mi-a dat și doi fii.

După cutremurul din 1977, am lucrat la Institutul de Construcții București și șef de lucrări la Facultate și împreună cu studenții, executam reparații, consolidări la clădirile avariate, la Spitalul Studențesc unde era director domnul dr. Ionescu Nicolae specialist în ORL, cu care ne-am împrietenit împreună cu soția, profesor universitar, fiica profesorului de matematică Ghermănescu și soră cu dl prof. univ. la construcții Kunst Ghermănescu.

M-am întors în ţară, în România, la Întreprinderea IPAC Granitul şi după o perioadă, sunt chemat la partid, că înfiinţează o nouă întreprindere să conduc ICM 7, pentru că ei de la partid au încredere că sunt capabil să-mi atrag muncitori ca să facem blocuri.

Nu se putea refuza, chiar dacă nu îmi convenea, dar nu puteam spune asta nimănui, aşa că am anunţat oamenii că eu trebuie să plec la o altă întreprindere.

Dar oamenii, care ţineau la mine, au făcut grevă și am fost chemat la partid, ca să mă duc să îi conving şi să îi potolesc.

Aşa am făcut pentru că „unde-i ordin, nu-i tocmeală”.

La ICM 7, s-a angajat şi cea care azi îmi este soţie, dar pentru care aveam o furie, că m-a obligat, prin relaţiile ei, să o angajez unde vrea ea, şi nu unde am vrut eu ca director. Am fost naş la o familie din întreprindere şi a fost şi familia ei invitată la Hotel Parc. Eu, de obicei, dansam cu toate femeile ca să nu se supere nimeni.

Spre sfârşitul nunţii o iau din obligaţie şi pe Marcela. Am observat că dansa uşor şi la un moment dat mă simt împins fără voia mea, spre ea. După ce ne-am căsătorit, mi-a spus că şi ea a simţit că cineva o împinge spre mine, deşi nu era nimeni în jurul nostru. Și nu s-a întâmplat doar o dată. Am mai fost la o aniversare și spre sfârșit la fel s-a întâmplat, lucru care chiar mă deranja.

Eu m-am dus a doua zi să verific dacă acolo la Hotel Parc în podea, e o scurgere de curent, dar a început o obsesie, fără voia mea, să îmi apără în minte mereu. Era o femeie serioasă, măritată, cu un copil, deşteaptă, corectă, dar nu doream o altfel de relaţie cu ea.

Acum, la vârsta de 77 de ani, am înţeles că toate sunt de la Dumnezeu.

Destinul, soarta, crucea noi ne-o luăm şi profesia şi credinţa, iar îngerul nostru ne ajută să trecem prin toate încercările vieţii si mai ales să ne împlinim destinul.

După 40 de ani de căsătorie mi-am dat seama că aşa ne-a fost scris, să trăim împreună şi să facem lucruri minunate împreună.

Pot să spun că m-a făcut fericit prin felul ei de a fi.

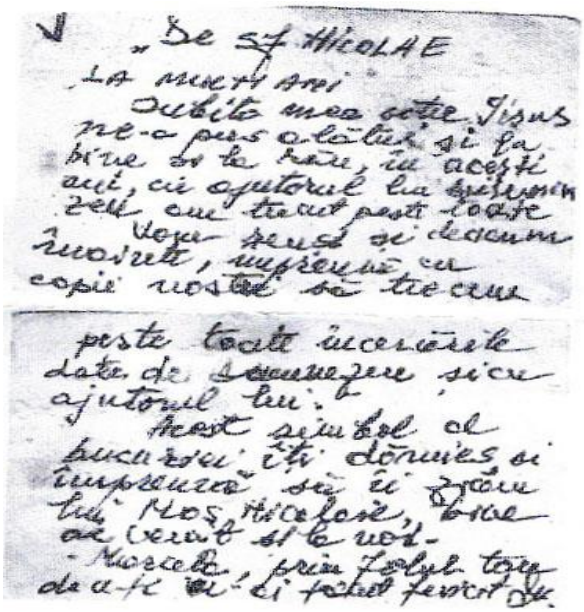
„De sf. NICOLAE
La mulți ani
Iubita mea soție Iisus
ne-o pus o lăcuță și la
bine și la rău, în acești
ani, cu ajutorul lui Dumnezeu
zeu am trecut peste toate
Vom merge și de acum
înainte, împreună cu
copii noștri să trecem
peste toate încercările
date de Dumnezeu și cu
ajutorul lui.
Acest simbol al
bucuriei îți dăruiesc și
împreună să ți zicem
lui Moș Nicolae, bine
ai venit și la noi.
Marcela, prin felul tău
de a fi m-ai făcut fericit.

În 1979 după ce am fost în America la familie, m-am angajat la TCMAIA.

În acest Trust, la care am fost numit director la Grupul de Şantiere Ilfov Bază şi activitatea mea s-a desfăşurat în Chitila, înainte de a trece podul de cale ferată. În dreapta, pe şosea, exista o bază de producție a acestui grup de şantiere care, pe parcurs, a fost dezvoltată de mine cu stații de betoane, poligon de prefabricate, cu o bază pentru utilaje la care utilajele şi mijloacele de transport erau puse de Trust, întreprinderea mai mare de Utilaj-Transport pentru Construcții.

Acesta făcea parte tot din Ministerul Agriculturii, din ramura ei de construcții.

Aici am preluat şantiere cu lucrări în construcții hidrotehnice (canale de irigații, iazuri, sisteme de irigații), I construcții de ferme (de vaci, de păsări, de porci, cu fabrici de prelucrare a produselor alimentare).

Am preluat întreprinderea şi am început treaba, bineînțeles, în stilul meu, mult mai organizat.

Județele Teleorman, Dâmbovița, Ialomița, Ilfov, Tulcea, Brăila o mare parte din producția alimentară a Munteniei. În tot acest spațiu aveam un număr important de şantiere, la toți era prevăzut să se extindă.

Pornind de la lucrări în Delta Dunării şi amenajări agricole mari în toate acele județe care constituiau fondul de bază al „marelui Bărăgan".

Sigur că am preluat această activitate din mers, stadiile la care erau în acel moment, cu baza fizică existentă concret, plus un portofoliu de lucrări neîncepute încă.

De multe ori, pe parcursul acestei noi activități, începeam cu faza de preluare, de stabilire a fazei concrete în care s-a ajuns a gestiunii aferente.

Am mai construit, începând de la bază, birouri în acel sediu inițial şi incipient, în fond. În fosta fabrică de zahăr de la Chitila, unde bazinele pentru reținerea melasei au fost transformate în platforme de producție pentru activități productive necesare, cum eu am considerat.

Acolo era şi sediul administrativ al Grupului de Şantiere Ilfov.

La TC MAIA grup de șantiere Ilfov. Înainte de Revoluţie, în perioada comunistă, chiar de Crăciun, silozul ăla imens de la Alexandria l-am terminat pe 23 decembrie 1988. Venise primul secretar PCR de acolo, unul, Roman, a fost mereu lângă noi. Şi acolo sunt multe de povestit... cu echipe care erau aduse la lucru din Teleorman, cu adventiştii pe care îi aduceam că ei nu lucrau sâmbătă, dar lucrau duminică, îi aduceam ca să vadă ăia de la partid că avem activitate.

Oamenii ăştia lucrau 12 ore pe zi, erau foarte habotnici... Dacă mai povestesc şi chestia aia când am strâns, am racolat din ţară, din zona Moldovei, în special, dar şi din Ardeal, peste 14.000 de muncitori! Ăla de la partid a vrut să mă ajute, mi-a dat pe o hârtie 600 de muncitori, dar ei aveau plan de îndeplinit pe alt şantier, aşa că... nu vin la mine şi nici nu mă cunoşteau.

Nimeni nu cunoaşte intimitatea aceasta a legăturii directorului cu muncitorii, altfel lucrurile nu merg, ei nu lucrează oricum. Erau şefi de echipă care aveau 80 de oameni, mi-a trebuit mult să mi-i apropii... Mi-au trebuit 4.200 de zidari, într-un an de zile. Mergeam cu servieta cu bani, le luăm buletinul, le plăteam avansuri ca să vină la lucru la mine, apoi le făceam formele cu contabilul, trebuia să impun respectul lor, dar am făcut totul cu curaj şi mai era ceva, era tinerețea! Cu rol foarte important... ce vremuri!

Din comunism, în economia de piaţă – capitalism

După 1990, când m-am privatizat, începând cu legea care s-a dat pentru privatizare pe firme deschise cu 20 de muncitori, neştiind nimic – nici cei care au dat legea, nici noi care voiam să lucrăm – neştiind cum ar trebui să fie această reglementare a guvernului pentru privatizarea tuturor meseriilor. Şi primul decret a fost legea asta, cu 20 de muncitori, legea 31/19.

Noi ne-am organizat, cum să o înregistrăm, ce să facem, cum funcționează o întreprindere, după modelul celor de stat le-am făcut şi pe acestea private Şi-am început activitatea.

Această activitate a început să se mărească şi să se extindă, odată cu organizarea propriu zisă şi a cererii pentru construcții, de pe piața de atunci... încetul cu încetul am dezvoltat această activitate, s-a modificat şi Legea, fostă 20, am continuat extinderea activității, să angajăm noi muncitori şi să începem o treabă serioasă în noua formă, privatizată.

După măsura venirii comenzilor se extindea activitatea, se făceau angajările şi, la un moment dat, m-am gândit să fac o firmă – mai altfel, să fac un GMBH, adică SRL-ul nemțesc, cu sediul în Germania. Pentru asta, în primul rând, l-am avut îndrumător, omul care m-a ghidat, el lucra în Germania şi ştia, pe domnul Gealep, pe vremea aceea avea vreo 60 de ani, în 1990. Deci ne-am dus în Germania, la München.

Acolo, ne-am prezentat la Judecătorie şi ne-am depus o cerere de firmă cu intenţia de a lucra acolo. Cererea mea a fost analizată de un judecător care m-a întrebat cam cum cred eu că pot merge lucrurile, cum aş vrea eu să fie şi atunci i-am zis: „Domnule, activitatea din Germania să fie activitatea din Germania, adică separată, să raportez la ei la Finanțe, să-mi indice drepturile şi obligaţiile firmelor din Germania, să fie impozitele şi toate celelalte separat. Eu doresc să plătesc în Germania”.

Nu doream să amestec activitatea din România cu cea de acolo. Ca să obținem autorizația de funcționare, am luat aprobarea legală de la judecătorul delegat pentru aceasta, a durat aproape un an. Judecătorul mi-a zis după ce ne-am dus de mai multe ori în Germania (mereu cerându-mi câte ceva). Te-am frecat, dar ai rezistat. Știi de ce? Știi ce ai obținut?

– Da, am zis eu, dreptul de a lucra în Germania. Nu numai asta. Dacă între țările noastre va fi război, dumneata ai dreptul să intri in Germania, ceea ce eu, nu știam. Dar mi-a dat dreptul, până la verificări şi aprobări, să pot să încep, în paralel, activitatea şi să nu plătesc impozite la statul german până îmi iese aprobarea definitivă.

E adevărat, îmi dădea o libertate, să am comenzi, să le execut şi să obțin un profit, aşa, de început. M-am prezentat cu decizia la Finanţe şi am stat de vorbă cu domnul Grossmann de la Departamentul Tehnic.

I-am spus că am autorizația provizorie din partea Judecătorului şi că îmi dă voie să lucrez, urmând să plătesc impozitele după aprobarea sentinței definitive.

I-am spus: „domnule Grossmann, eu nu vreau să se acumuleze datorii şi, cumva, să nu le pot plăti. Poate o să-mi meargă treaba aici, poate n-o să-mi meargă. Pentru asta, vă rog să aprobați că eu cu contabilul german să încep din prima lună de activitate să plătesc tot ce e necesar, conform Legii”.

El a fost de acord, dacă asta era dorința mea, dar, de obicei, în Germania se profită bine de aşa decizii. Dar şi datoriile se acumulează, am zis eu. A fost de acord.

Mi-a zis că n-a mai avut un asemenea caz ca mine! Mi-a dat un document adecvat pe care să-l duc la Finanţe şi gata.

Ne-am apucat de treabă. Am avut şansă, nu noroc. Un fost colaborator al meu, domnul Taromin Ioan, stătea la un frate al său în Germania în vizită. M-am întâlnit, am vorbit şi l-am întrebat: „Vrei să fii reprezentantul meu aici?”.

El ştia limba germană, avea unde să locuiască... A fost de acord şi l-am angajat pentru această treabă. S-a descurcat foarte bine pe tot parcursul contractului. Am început să luăm lucrări, să executăm comenzi de la firme şi de la particulari. Mari! Mai greu a fost cu angajarea inginerilor, ca şefi de şantier.

Dar am găsit, am avut oameni în care să am încredere că mă reprezintă serios şi motivat. La un moment dat, după vreo 2 ani, datorită lucrărilor predate şi de care nemţii au fost mulțumiți, dar şi datorită renumelui care ne creştea, am început să avem comenzi şi mai mari.

Ajunsesem la un moment dat la vreo 480 de muncitori permanenți care efectuau lucrările. Sigur că salariile din Germania pentru ei erau mult mai bune.

Această activitate din Germania nouă ne-a folosit pe mai multe planuri: vorbesc de personalul firmei care a ajuns în perioada de vârf la 1500 de muncitori. În primul rând, era un mijloc de stimulare a muncitorilor.

Ca salarii, care nu semănau deloc cu cele de aici. Pe-atunci, plata se făcea în mărci, era mult mai avantajos, nu se putea face comparație, nici atunci şi nici acum, de fapt.

Dar muncitorii noştri învățau acolo noile tehnologii în construcții, care n-au ajuns la noi şi aveau să ajungă mult mai târziu. Învățau să lucreze cu utilajele de mică mecanizare, marea mecanizare – macaraua – buldozerul şi excavatorul – care existau şi în România. Dar sculele mici nu erau la îndemâna oamenilor noştri. Tehnologii moderne, de calitate, ne permiteau intervenții asupra procesului muncii, care ne făceau să dăm randament în timp mai scurt.

Calitatea era ireproşabilă. Făceam numai lucrări de construcții de structură. Am avut, mai târziu, şi şantiere pentru finisaje. Făceam edificii în München, în Stuttgart, în mai multe zone din Germania.

Primeam comenzi de lucrări de la clienți cunoscuţi şi necunoscuți, chiar şi pentru lucrări de finisaj.

Am pus gresie şi faianță, am făcut placări – de exemplu la clădirea poştei din Salzkittel a fost făcută de noi în marmură, Poşta din (...) o extindere parțială tot în marmură. Nu ne-am băgat pe lucrări de instalații,... n-am avut solicitare, deci n-am avut muncitori. Lucrările nu erau grele, erau la nivelul muncitorilor noştri.

Desigur că, intrând în această activitate, a trebuit să mă gândesc de la început şi la viața socială a muncitorilor mei. În primul rând, la contracte cu toți antreprenorii nemți în ceea ce priveşte modul de cazare a oamenilor.

Aceasta se făcea ori în clădiri vechi închiriate, unde dormeau pe perioada lucrărilor, ori aveam barăci de dormitoare cu utilități; organizasem pentru muncitori ca transportul la locul de muncă să nu mai fie intermediat, ci direct. Am avut lucrări de numeroase vile, unde, pentru transport, am cumpărat maşini. Maistrul care îi conducea – de exemplu, îmi amintesc acum de Căldăruşe Dumitru – avea un microbuz la dispoziție în astfel de cazuri, avea vreo 50 de muncitori în echipa lui...

A început muncitorul român să se adapteze la noile condiții de acolo şi la activitatea specifică... Mai aveam probleme de productivitate uneori, dar acolo, de exemplu, respectarea mesei era obligatorie şi nu se tergiversa reluarea lucrului, totul era la timp, matematic, „nemţeşte”, normal... Am intrat în programul Germaniei de a asimila populația, comportamental vorbind, în primul rând.

Se introduceau în echipe nemţeşti din fosta RFG şi echipe din fosta RDG... Fac aici o paranteză: m-a surprins deosebit faptul că cei din RDG ripostau mereu muncitorilor din RFG că ei s-au chinuit ani de zile sub ocupaţie sovietică şi s-au sacrificat pentru ei, cei din RFG, beneficiari ai unui statut „mai privilegiat" şi acum e timpul ca şi ei, „refegiştii" să muncească pentru ei, „redegiştii"... Eu mă gândeam, cu mintea mea, vezi, domnule, comunismul acesta s-a cuibărit bine şi la nemţi şi le modificase în atâţia ani mentalitatea, nu mai vorbeam de „neamţul neamţ", ci de un neamţ alterat.

RFG-ul făcea eforturi foarte mari să-i aducă „acasă", în matca mentalităţii pozitive şi a respectului pentru muncă, ce făcuse tradiţie de secole. Să-i facă din nemţi contaminaţi nemţi autentici. Revenind, Firma noastră există şi astăzi, dar are activitatea suspendată pentru că nu avem lucrători. Iar copii mei nu au vrut să-mi urmeze, destinul lor e altul.

Dar pentru muncitorii mei, contractele acestea de câte un an de zile, nu se putea, totuşi, din punct de vedere social, să faci „o înţelegere" mai profundă... Singura perioadă în care un om rezistă la o astfel de activitate, la distanţă mare de familie este de trei luni, unii aveau copii, soţie, bătrâni în îngrijire, pământ pe lângă casă de lucrat, sau revendicate în altă parte, bolnavi în familie etc. Pentru aceasta ne-am gândit şi am pus la punct un sistem, astfel că având mijloacele noastre de transport, cumpărate de firmă, să facem o rotaţie permanentă a mâinii de lucru, la trei luni să-i putem duce acasă şi după trei luni să-i aducem înapoi şi astfel, treceam alţi muncitori tot la trei luni pe tabelele pentru aprobare (de viză, de şedere şi de drept de lucru), astfel ca lucrurile pe şantiere să nu stagneze.

Acest procedeu a funcţionat extraordinar de bine, toată lumea era mulţumită, cei care mergeau acasă cumpărau daruri pentru familiile lor şi îşi rezolvau problemele, revenind în Germania refăcuţi, optimişti şi dornici de lucru.

Noi lucram acolo în fiecare zi, inclusiv sâmbăta. Prin această formulă de rotire a muncitorilor asiguram randamentul lucrărilor şi, implicit, prestigiul firmei. Roteam cam 500 de muncitori români în Germania.

Aşa au mers lucrurile circa cinci ani. Apoi, situaţia împotriva noastră a început să se schimbe spre negativ, prin campanii publice erau agreaţi cu uşurinţă muncitorii unguri, polonezii, cehii, sârbii (ne erau o concurenţă serioasă).

Noi am schimbat o bună parte din impresia nemţilor despre români prin modul exemplar în care ne-am desfăşurat toate activităţile, prin disciplină şi calitatea muncii. Existau, însă, şi antreprenori români care nu lucrau corect şi de multe ori imaginea lor negativă ne era transferată şi nouă, ca fiind tot români... Dar, revenind la campania începută, ea s-a manifestat la început printr-un val de impozitare, de controale şi amenzi, fără legislaţie anunţată în prealabil, ne afectau şantierele. În ce mod? Foarte mulţi antreprenori români lucrau cu oameni clandestin. Neînregistraţi, mulţi dintre ei erau depistaţi de controale.

Evident, nu era cazul meu. Eu aveam aprobare specifică pentru fiecare om în parte, el primea pentru punctul de lucru o legitimaţie care spunea şi câţi oameni sunt în acea echipă aprobaţi. Ţineam cont de productivitate, durată, orele de lucru, de tot. Eu am avut în toată perioada un singur control.

Controlul era riguros, veneau cu câini, înconjurau şantierul ca să nu poată fugi nimeni, cu poliţie, cu cei de la Ministerul Muncii şi de la Emigrări... Iar la firma mea Ghiulbenghian Construct GMBH, totul a fost în ordine şi atunci, şi în toată perioada.

Eu, când soseam, anunţam la Primărie, când plecăm, anunţam la Primărie, asta nu făceau ceilalţi antreprenori şi au creat acea „aură de ilegalitate" generată de români şi care se răsfrângea asupra tuturor.

Atât de neglijenți şi de neisprăviți erau oamenii noştri, conaționalii!... Astfel că, pe măsură ce lucrările se terminau, ne retrăgeam încetul cu încetul, n-am lăsat nici o lucrare neterminată, dar am redus această activitate până astăzi, când acolo nu mai e nimeni.

Am cumpărat acolo foarte multe scule şi utilaje, care acum se regăsesc pe şantierele noastre din România, mai ales de mică mecanizare. Am plecat păstrând relații bune cu toată lumea.

Mai am de încasat cam 1.300.000 de mărci, garanția de 3% ce trebuia plătită până la sfârşitul lucrărilor... Am înregistrat la pierderi... Dar pe mine m-a satisfăcut cel mai mult faptul că muncitorii mei şi-au primit toate drepturile, până la ultimul ban.

Activitatea cu Biserica Armeană

Întotdeauna, chiar dacă, uneori, acoperit, am avut o legătură strânsă cu Biserica Armeană şi cu Catedrala ei din Bucureşti. Biserica aceasta, a mea, a familiei mele a facilitat legătura mereu directă cu cel care a fost întotdeauna în fruntea Bisericii Armene, de peste 40 de ani Episcop, Arhiepiscopul Vaskent, Patriarhul tuturor armenilor de la Ecimiadzin. Cel mai apropiat, însă, prin linia parohului nostru care a fost de când m-am născut eu şi m-a botezat, la fel, a botezat-o pe sora mea. M-a cununat și l-a botezat pe Edmond. Mai târziu, cel mai apropiat de familia mea, Arhimandritul Baronian Agop. Amândoi sunt persoane foarte cunoscute în comunitatea armeană şi în Biserica Română: fostul Patriarh şi actualul Patriarh, toți l-au cunoscut şi l-au apreciat pentru cultura sa extraordinară şi vastă... Noi doi am avut o simpatie reciprocă: voi reveni la aceasta, dar să lămuresc ceva.

Eu am avut două etape în această relaţie cu Biserica. Una în copilărie, când bunica ne ducea pe mine şi pe sora mea duminică la Liturghie. Slujba era ținută de fostul Patriarh al tuturor armenilor (Vaskent), cel care a fost ales Patriarh în perioada comunistă, din Armenia. El a devenit Patriarhul suprem într-o conjunctură politică foarte dificilă! Veneam la biserică, pe atunci, obligatoriu, cu bunica, în fiecare duminică.

Uneori, după terminarea slujbei, pentru că fostul Episcop de România, cu şcoala învățată în România, fostul director al şcolii a fost acest deosebit om, ne duceam la masă cu bunica noi, copiii, luam masa, apoi ne duceam la culcare şi în perioada până când sosea în „haine civile” la noi – el stând cu mama lui într-un apartament chiar în incinta bisericii – apoi, tatăl meu îl lua cu maşina şi-l ducea înapoi la (...) biserică. Desigur că cea mai mare satisfacție am avut-o când am fost în vizită în Armenia!

Am fost acum, în ultimii ani, nu mai înainte. Am fost, singur, la Erevan la Ecimiadzin să văd Patriarhia şi pe Patriarh.

Eu am călătorit singur. Într-o duminică, stând la hotelul Armenia, prietenii mei mi-au zis: „Mâine, duminică dimineață, vom merge toți la Patriarhie”.

O, ce mare bucurie şi plăcere mi-au făcut!

Le-am povestit de întâmplările din copilăria mea şi cu vizitele preotului nostru la noi acasă, astăzi devenit Patriarh...

A doua zi ne-am dus la Patriarhia armeană din Armenia.

Slujba a îndeplinit-o un grup de preoți şi Patriarhul a rostit ultimul predica.

Noi stăteam chiar în față, prietenii mei erau nişte oameni care lucrau în guvern, în funcții mai înalte, erau oameni mai aparte, deosebiți...

Aşa se face că ne trezim în timpul slujbei că vine unul din preoți la mine – în armeană se numeşte „Vartabel” ceva sub Episcop şi-mi spune:

– Tu eşti armean?

– Da, i-am răspuns în armeneşte.

– Te roagă Prea Fericirea Sa să nu pleci la sfârşitul slujbei. Eşti invitat la el.

– Dar mă iertaţi, nu sunt singur, sunt cu nişte prieteni de la dumneavoastră, din Armenia...

– Îi cunoaştem. Ei vor veni cu dumneata.

Când s-a terminat slujba, acelaşi prelat a venit lângă noi şi a zis: „Vă rog să poftiți cu toți prietenii la Prea Sfinţia Sa”.

În Armenia, Patriarhul e şeful suprem al Bisericii şi se numeşte Catholicos, lumea adresându-i-se cu „Sanctitate”.

Ne ducem, vedem cum un Ierarh vine pe alee – locuința Patriarhului era chiar vis-à-vis de Biserică, – mai vine un Arhimandrit înainte să mă întâmpine şi zice:

– Mă recunoaşteţi?

– Parcă da, ați fost la noi, la Bucureşti.

– Dumneata nu eşti cel care repară Biserica Armeană, îi face consolidările? Domnul Ghiulbenghian... M-a rugat Sanctitatea Sa să vă însoțesc.

Ne-am dus cu toţii şi am intrat în biroul Patriarhului. Din uşă mă vede şi zice aşa:

– Tu eşti Ghiulbenghian Jirair? Cum să nu...

Am fost foarte plăcut surprins când am auzit.

– Da, Prea Fericirea Dumneavoastră...

– Mă mai ții minte?

– Eu vă revăd acum cu memoria mea de 5-6 ani când mergeam la mama dumneavoastră şi mâncam şerbet şi rahat şi dulceață, iar cei mari beau cafea.

– Ştii ceva? Nu a fost nevoie, de la altar să-mi spună cineva cine eşti, mi-am amintit figura ta şi ți-am adăugat mustaţă şi mi-am zis, uite, ăsta e Jirair. Ce face sora ta?

– Vă mulțumesc, e bine, e în America.

– Şi tu cum de ai venit...

– N-am avut niciodată aşa o surpriză, ca Supremul să mă recunoască...

– Cum mergeam noi la bunica ta, o țin minte foarte bine după atâţia ani, era prietenă cu mama mea.

– A trăit 107 ani.

– Dar bunicul tău?

- A murit în război, la un bombardament în România cu sora mamei mele.

– Ce rău îmi pare! Ce oameni deosebiți! Tu ce faci, cu ce te ocupi, ce meserie ai? Am înţeles de la sfetnicii mei că faci consolidare la biserica din Bucureşti.

– Da.

Am avut nişte fonduri dăruite de un armean care a murit la Viena, vreo 400.000 de dolari, pe care i-a trimis la Uniunea Armenilor cu dorinţa expresă de a consolida biserica. Asta prin 1994. Am refăcut totul de la fundație. Apoi s-a făcut o clădire în apropierea bisericii acel turn uriaş, de l-am chemat şi pe preşedintele ţării să vadă ce catastrofă s-a întâmplat, de a trebuit să întăresc şi mai mult consolidările.

– Mă bucur foarte mult să aud toate acestea, mi-a zis Sanctitatea Sa. Haideți toți la mine, pe ceilalți îi cunosc bine (Ulterior, unul din însoțitorii mei a devenit prim-ministru).

Mă bucur foarte mult pentru ce fel de atitudine aveți voi, toți ăştia de la Karabah. Vă mulțumesc în numele meu şi al lui Dumnezeu pentru ajutorul şi prietenia pe care o arătaţi acestui om şi altora ca el. Ne-am dus să luăm o mică gustare.

Şi uite aşa se face, domnule, că luăm masa numai cu bunătăţi din bucătăria armenească şi m-a servit în special pe mine.

După aceea ne-am ridicat şi ne-a dus într-o sală mare unde mi-a zis:

– Tu, Jirair, eşti pentru mine invitatul meu special în această zi. Pentru tine şi pentru ceilalţi, oameni buni, cu suflet, care vor ca această ţară să renască, vreau să vă arăt ceva ce nu arăt la nimeni. Am trei seifuri cu lucruri de valoare inestimabilă.

Nu putem să spunem un preţ al lor în bani, oricât de mulţi am rosti. Deschide primul seif. Acum încerc să îmi aduc aminte exact ce am văzut: era o carte, era prima versiune a alfabetului armean. Fiecare literă era făcută din aur şi toate aveau încrustaţii cu pietre preţioase, diamant, rubine, smaralde... Aici era contribuţia tuturor oamenilor de meserie, bijutieri.

Fiecare literă e o capodoperă. Se zice că o diademă din Tezaurul Angliei ar valora extrem de mult. Ce avem aici valorează cât zeci de diademe... Era acolo şi o coroană a regilor din vechimea Armeniei Mari. Deschide alt seif, pe un alt perete. Închipuieşte-ţi aşa, ca o cameră de vreo patru metri înălţime cu o deschidere de 2 metri... o cameră de valori. Doamne, dar ce valori! Acolo era şi prima Biblie scrisă în anul 331 după Hristos, scrisă în latină.

Tot aşa, extrem de bogată în pietre preţioase, ceva de neimaginat! Şi o cruce, dar când spun o cruce, uite aşa ceva de mare, cu ce lucrături în bijuterii, cu ce decoraţii migăloase! Totul făcut din pietre donate de armenii bogaţi şi cu mare credinţă, de-a lungul timpului, al secolelor...

Era şi o coroană Patriarhală din bijuterii extrem de elaborate, în formă de capelă, după aceea, patrafir ţesut în aur, o sabie bogat împodobită din secolele din urmă al unui mare luptător ce a ţinut Armenia liberă. Patriarhul mi-a spus: „Să ştiţi că puţini au privilegiul să vadă aceste comori, doar la oaspeţi speciali...” (...)

La masă, îi pusese pe însoţitorii mei de seamă, domni în costume sobre, să facă o mămăligă, lui îi plăcea foarte mult, primea mălai de la credincioşii armeni din România.

Ne-am despărţit şi am plecat cu bucurie în suflet. La vreo doi ani, el a murit. Vizita a fost prin 1994 cu omul acesta, cât a trăit, a fost restauratorul memoriei spirituale, religioase şi culturale a noii Armenii post-sovietice. A ajutat la restaurarea a 3000 de mănăstiri. Dorea să înceapă o campanie de restaurare a mănăstirilor Armeniei vechi de pe teritoriul actual al Turciei, dar nu a mai apucat, a fost un proiect comun cu UNESCO.

Apoi, sub altarul pe care l-am văzut la slujba ce a precedat întâlnirea directă mi s-a arătat un alt altar, foarte vechi, al primilor creştini, cei ce îşi ţineau ritul în catacombe de teama persecuţiilor de pe vremea Imperiului Roman. Armenia, în anul 301, devine primul stat creştinat din lume. Regele creştinează întregul popor armean atunci. Apoi, Grigore Luminătorul devine primul Patriarh al armenilor creştinaţi. Ne-am continuat în zilele următoare vizita după programul făcut de prietenii mei prin ţară. Ceea ce am văzut nemaipomenit în Armenia – n-am crezut că o să am vreodată această şansă. Într-o duminică, prietenii îmi spun: „mergem la aeroport” şi mă bagă într-un elicopter şi acesta „ne va duce în Karabah, să vezi Karabahul, că altfel nu e întreagă o vizită adevărată”.

Acolo, la începutul anilor ’90 a fost un măcel, mii de armeni au fost omorâţi în casele de la poalele muntelui, în blocuri, a fost ceva îngrozitor. În acea duminică am plecat într-o plimbare în zbor foarte interesantă. Când traversam munţii ca să ajungem în Nagorno Karabah, vedeam totul de pe locul din botul elicopterului, privelişti extraordinare. Atunci se construia şoseaua nouă pentru care s-a donat din partea Fundaţiei Calouste Ghiulbenghian suma necesară, de fapt, autostrada până în Karabah. Am văzut case, grădini, vile, livezi, ceva

aparte, totul irigat cu canale, toată apa de pe munte e colectată şi dirijată să țină în viață totul. O geometrie desenată de acei oameni.

Ne aştepta preşedintele Karabahului, cu primul ministru, ca să descopăr că toți prietenii mei erau originari din Karabah! Am discutat şi am aflat multe în palatul administrativ al zonei. M-am plimbat să văd ce era mai interesant. Am aflat un lucru fenomenal: tot muntele, pe toate părțile – azi, eliberat, era doar armata armeană - era înțesat cu trandafiri sădiți cu sute de ani în urmă, foarte bătrâni.

În limba armeană numele Ghiulbenghian înseamnă „boboc de trandafir", înseamnă un om frumos dar luptător şi întreprinzător, dârz... Populația din Karabah era şi este foarte curajoasă, câțiva soldați cucereau un regiment de azeri! Buni tacticieni şi strategi... Lemnul de trandafir s-a scos încetul cu încetul şi **se sădea altceva**...

Ni s-a dat la marginea unei păduri, o masa splendida, mie si prietenului meu, numai mâncăruri naturale.

Armenii au şi nişte delicatese foarte interesante, n-a lipsit nimic din cele bune armeneşti, apoi, vin şi bere de la o fabrică locală, din apa lor de munte.

Să nu uităm că Armenia şi Erevan sunt între 2.000 şi 3.000 de metri înălțime, toate fructele sunt foarte dulci. Caisele de aici sunt adevărate medicamente, am văzut la aeroport avioane multe japoneze care încărcau caise! Cinci dolari bucata de caisă era în Japonia! Aşa bine fac la inimă, cum nu ne imaginăm... Avem sanatorii în Armenia unde vin oameni de pretutindeni şi fac cure de caise.

Au mai scos rădăcinile de nuc pe care le-au dat germanilor şi spaniolilor să facă paturi de lemn pentru puştile de vânătoare... Asta a fost o excursie de neuitat... Am văzut şi centrala nucleară de la Erevan, construită de sovietici. Ce m-a surprins aici era că în curte era o imensă livadă de pomi fructiferi, flori, gazon, ceva uimitor. Armenia dădea energie în Georgia, exporta în Turcia şi Azerbaidjan.

Apoi, impresionant a fost efortul uriaş al armenilor de a restaura tot ce era vechi, țara geme de istorie şi de edificii cu semnificații deosebite, de sute de ani.

Au mănăstiri săpate în munți, din vremea prigoanelor, foarte interesant. Există şi monumentul Genocidului, nu poți să treci pe acolo fără să plângi efectiv.

Există o Bibliotecă Națională fenomenală, armeni din toată lumea au făcut donații aici. Cine se duce acum în Armenia nu va uita niciodată o țară excepțională.

Încheiere vizită Armenia.

Jirair a primit două diplome pentru contribuția adusă Bisericii Armene din București (Monument UNESCO) de la Patriarhia Armeană din Ecimiadzin.

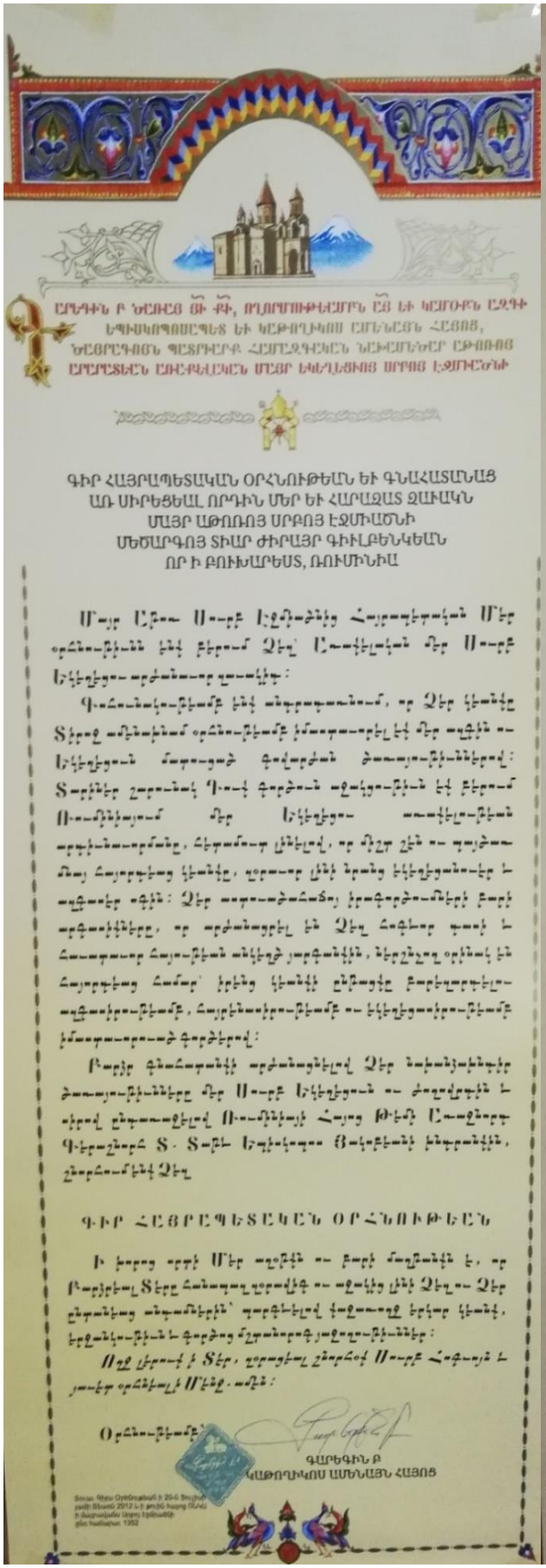

ԵՐԵՎԱՆ Բ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍԸ ՊԱՏՈՒՀԱՅՈՒՄ ԵՔ ԵՒ ԿԱՅՈՒՄԸ ԸՆԴԻՍ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍԵՊԵՏ ԵՒ ԿԵԹՈՂԻԿՈՍ ԸՄԵՆԵՑՆ ՀԵՑՈՒՑ, ԵՐԵՑՐԴՈՑՆ ՊԱՏՐԻԱՐՔ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻՆՆ ՆԵՒՄԵՆԵՍԻ ԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ԸՄԲԱՌԱՎԵՑԵՆ ԸՆԴՀԱՆՐԱՅՆԵՑԵՆ ՄԵԾԱՐԳՈՅ ՍՐԲՈՅ ԵՍԹԱՂՅՈՒՆԻ ՍՐԲՈՅ ԷՋՄԻԱԾՆԻ

ԳԻՐ ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՕՐՀՆՈՒԹԵԱՆ ԵՒ ԳՆԱՀԱՏԱՆԱՑ
ԱՌ ՍԻՐԵՑԵԱԼ ՈՐԴԻՆ ՄԵՐ ԵՒ ՀԱՐԱԶԱՏ ՁԱՒԱԿՆ
ՄԱՅՐ ԱԹՈՌՈՅ ՍՐԲՈՅ ԷՋՄԻԱԾՆԻ
ՄԵԾԱՐԳՈՅ ՏԻՒՐ ԺԻՒԼԲԵՆԿԵԱՆ
ՈՐ Ի ԲՈՒԽԱՐԵՍՏ, ՌՈՒՄԻՆԻԱ

Մայր Ընդ Ամենայն Էջմիածնից Հայրապետական Մեր օրհնութիւնն ենք բերում Ձեզ՝ Երանելիս դեր Ամենայն Եկեղեցու արժանաւոր զաւակներ:

Գոհանալով ենք անդրադառնում, որ Ձեր կեանքը Տէրջ ամենակալ օրհնութեամբ յաջողութիւնով էլ դեր ազգին ու Եկեղեցուն մատուցած գովելի ծառայութիւններով: Տարիներ շարունակ Դուք գործուն աջակցութիւն եք բերում Ամենայնի դեր Եկեղեցու առաքելութեան արդիւնաւորմանը, հնգամեայ լինելով, որ դեռ շեն ու պայծառ մայ հայրենեաց կեանքը, ազգաւոր լինի նրանց եկեղեցասէր և ազգասէր ազգն: Ձեր ասպարեզանուն իրագործումների բարի արգասիքները, որ արժանացրել են Ձեզ հոգեւոր գասի և հաւատաւոր հայութեան անկեղծ յարգանքն, նպաստ օրինակ են հայրենեաց համար՝ իրենց կեանքի ընթացքը բարեպաշտութեան, ազգասէրութեամբ, հայրենասէրութեամբ ու եկեղեցասէրութեամբ յաջողաւորուած գործերով:

Բարձր գնահատանքի արժանացնելով Ձեր նախանձախնդիր ծառայութիւնները դեր Ամենայն Եկեղեցուն ու ժողովրդին և սիրով ընդառաջելով Ամենայնի Հայոց Թեմի Առաջնորդ Գերաշնորհ Տ. Տրիր Եպիսկոպոս Յակոբեանի խնդրանքին, շնորհեցինք Ձեզ

ԳԻՐ ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՕՐՀՆՈՒԹԵԱՆ

Ի խորոց սրտի Մեր աղօթքն ու բարի մաղթանքն է, որ Բարձրեալ Տէրը հանգստաւէտ ապրումիցդ ու աջակից լինի Ձեզ՝ Ձեր ընտանեաց անդամներին՝ պարգեւելով երկարաւոր երկար կեանք, երջանկութիւն և գործոց շարունակութիւններ:

Որդի լիցուք ի Տէր, զորս տեսեալ շնորհաւք Ամենայն Հոգւոյն և յաւէտ օրհնեալ ի Մէնջ. ամէն:

Օրհնութեամբ՝

ԳԱՐԵԳԻՆ Բ
ԿԱԹՈՂԻԿՈՍ ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ

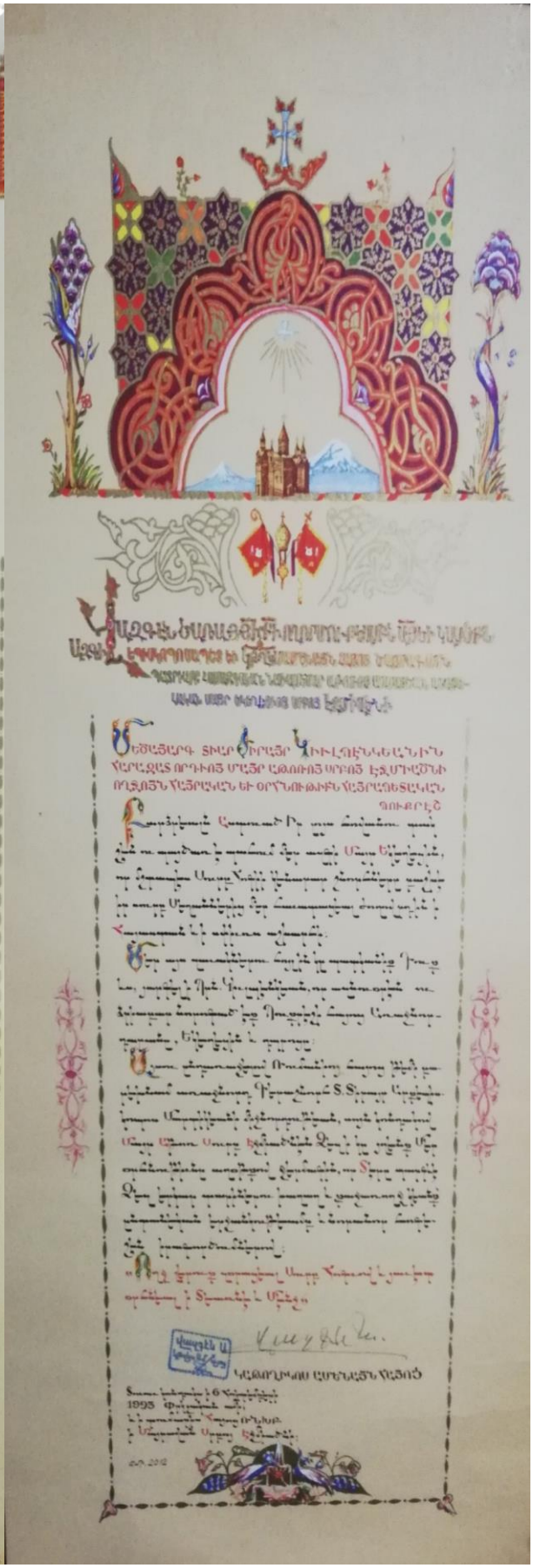

Մեծաշնորհ տէր Գիրուհի Կիւլգինկեանին
Վերաբերեալ որդւոյն Մարտ Ազգային Էջմիածնի
Ուղղագրեալ Հայրապետական Գրասենեակի Ընդհանուր Ատենադպրի
Սահակ Մեծ Կաթողիկոսի Տրուած Երդմնագրի

Մեծաշնորհ տիկին Գիրուհի Կիւլգինկեանին
Վերաբերեալ որդւոյն Մարտ Ազգային Էջմիածնի
Ուղղագրեալ Հայրապետական Գրասենեակի Ընդհանուր Ատենադպրի
Գոհարէն

Հարգելի Ընտանիք Ի սրտէ հոգեւոր գոհունակ ենք ու ասմունք տալիս մեր սրտի Ամենայնի, որ մեր Ամենայնի Ազգային Ընտանիքում ունենանք ազգասէր ու հայրենասէր Ընտանիք, ինչպէս Դուք Հարգելի Տիկին Գիրուհի Կիւլգինկեան:

Ձեր այս հաստատամիտ հոգեկան տարողութիւնը Դուք կարող եք ունենալ միայն Դուք Կիւլգինկեան, ուստի ասենք ու գնահատենք նաեւ Դուք Ազգային Հաստատամիտ Ընտանիք, Եկեղեցի և դրսում:

Այս ընդարձակ Ուսումնական հարցը ինձի քննելու առաջարկեց Գերաշնորհ Տ.Տրիր Եպիսկոպոս Յակոբեան Ձեզնից, ուստի խնդրում եմ Աստուած Տէր Հայրն Ձեզ՝ և ամբողջ Մեր ազգասիրական ընտանիքը, որ Տէրս տարածի Ձեր կեանքում ամենայն բարիք, ինչպէս Ձեր ամուսնուն նոյնպէս և նրանց մեր ազգասէր ընտանիքին:

«Որդի լիցուք Տէրոջ Ամենայն Հոգւոյն և յաւէտ օրհնեալ ի Տէրէն և Մէնք»

Կաթողիկոս Ամենայն Հայոց

Տուաւ Կիրակի 16 Հոկտեմբերի
1993 թուականին Հարազատ
ի Հաստատման Սարգ Եպիսկոպոսի

După construirea noii biserici de la Ecimiadzin de 5.000 de locuri, domnul Varujan Vosganian împreună cu Jirair Ghiulbenghian au fost invitați la Erevan, la Conferința armenilor de pretutindeni unde a fost și Prea Fericitul Aram I (fostul Președinte al Consiliului Mondial Ecumenic de la Geneva, care atunci era Înalt Prea Sfințitul Kesisian și care de față cu toti reprezentanții armeni din 165 de țări, l-a întrebat pe Jirair: „Ce face soția ta, Jirair?"

Situația firmelor după 2008/
Cum se obţin contracte în România

În România fost acel boom în construcții la început, dar la un moment dat, nu vreau să politizez, dar din punct de vedere al comenzilor de lucru ele au început să scadă foarte mult, mai ales dacă nu eram eu, Ghiulbenghian, o persoană cunoscută, n-aş fi avut mai nimic de la început.

Se ştie că în activitatea noastră de construcții, ca să poți să iei comenzi pentru lucrări de la Stat, e foarte, foarte greu. Pentru că mafia aceasta neagră, subterană, cum îi zice, deținea un control oneros în domeniu, după apariția Partidului Democrat Liberal, de-acum opt ani! Vă dau un exemplu clar: perioada 2011 – în anul 2012 n-am avut nici o comandă.

Pentru că ştiţi, majoritatea covârşitoare a lucrărilor ţineau de Ministerul Dezvoltării condus de Elena Udrea. Cei de meseria mea ştiu foarte bine că nu se dădea nici o lucrare, nimănui, dacă nu contribuiai substanțial pentru partid.

Nu vreau să spun procentele pretinse, spun doar că erau exagerate. Tu, în calitate de constructor, erai obligat ca tot ce ai dat suplimentar – banii pentru partid – să-i prinzi în devize, ca să ai acoperire, să poţi să-i justifici la controalele financiare.

Poți, evident, camufla ceva de domeniul bunului simț, cam 5% maxim. Or, pretențiile lor erau uriaşe, iar eu nu m-am băgat în aşa ceva.

N-aveam cum să le dau 20%, totul trebuia dat dinainte, „ca să meargă treaba", deci, nu m-am băgat. Eu spun că consider din propria experienţă că acest partid care a condus executiv până în primăvara anului 2012, n-a fost pentru noi, constructorii oneşti, n-a fost pentru sectorul privat, n-a făcut nimic constructiv, din contră, a distrus şi ceea ce era bun încă. În opt ani, peste 20.000 de firme au capitulat, s-au închis şi desființat.

Oameni care n-au mai avut angajamente, de care patronii a trebuit să scape ca să nu mai plătească impozite pentru ei, nemuncind nimic din lipsă de comenzi.

Am mers înapoi, în loc să mergem înainte! Am dat vina pe criză, de fapt, toţi şmecherii profitori din jurul ministerelor au creat criza, problema a fost exclusiv cea a intereselor lor personale.

Asta e situația acum! Să vedem, de acum încolo, cu noile forme de guvernământ, ce ne rezervă anul 2013.

Perioada când PDL a preluat toate fondurile ce trebuia să ducă la dezvoltare economică. Ei bine, acest partid aflat la guvernare le-a împărțit la diverse primării.

Aceste primării aveau simpatii PDL-iste cu neobrăzare, fără nici un discernământ! Nimic altceva în afară de acaparări şi furt evident de fonduri – pentru partid, cu ordin „de sus" şi pentru buzunarele proprii. Cum este posibil? Acest Minister al Dezvoltării (auzi, al dezvoltării!) să-şi permită ceva ce eu, un antreprenor cinstit până-n măduva oaselor, nu mi-am imaginat niciodată că se poate întâmpla într-o ţară zisă „de drept" şi democratică.

E vorba de faptul că, cu toate că aveam cunoştinţă că erau funcționari înalți, secretari de stat, care, cică, hotărau nivelul de acordare a lucrărilor, mi-am dat repede seama că aceştia erau numai nişte „mânuitori”, pentru că cei care hotărau în mod real erau cei de la PDL, miniştrii lor, fără nici o ruşine.

Madam Udrea, de exemplu. Ceea ce vreau să te întreb e ce fel de instrucție a avut această femeie, în afară de faptul că e o juristă, bună, proastă, nu ştiu cum e şi nici nu mă interesează, ca să poată să discearnă ea pe populația întreagă a acestei ţări, pe zecile de mii de firme mici şi mijlocii existente, cui să aloce fondurile guvernamentale „de dezvoltare?” Totul s-a dus numai la şefii PDL din toate județele.

Ceilalți n-aveau decât să moară! Toate oraşele şi comunele cu conduceri slugarnic PDL-iste au primit covârşitor lucrări din toate categoriile şi, fie că puteau să le facă, fie că nu, au acaparat totul! Aceasta este, nu mă feresc s-o spun, o discriminare criminală, grozavă, de aceea au şi dispărut atâtea firme.

Pentru această lăcomie fără margini, de a strânge cu japca. Mă întreb: cum să dai 20% pentru o lucrare, banii înainte!, înainte ca ea să-ți fie alocată, cum vine asta?

Şi tu de unde să ai şi să dai mită exorbitantă. Nu s-a pomenit constructor cinstit să fie atât de pricopsit şi să aibă banii de mită pe care să îi dea înainte.

Miliarde, zeci de miliarde, aceste era prețul cerut, pretins cu nonşalanţă! Asta în situații fericite... Şi după aceea tu să-i justifici! Păi dacă venea un control – şi dacă voiau ei, venea! – Şi verifică volumul lucrărilor, cum îi justificai? Că nu se poate face nici o justificare decât printr-o umflare astronomică, artificială, să spui că în loc de 1.000 metri pătrați de tencuială ai făcut 2.000! Am înțeles foarte bine mecanismul doamnei Udrea, foarte abil, mult mai abil ca al lui Ceauşescu, făceam lucrări la Casa Poporului, pentru consolidări anti-cutremur, fel de fel, la toate umflau, trebuiau puse cantități în plus, dar parcă era mult mai rezonabil decât în zilele de acum ale doamnei Udrea.

Pe hârtie le justificam! Dar madam Udrea a găsit un sistem, m-am minunat şi eu, l-a perfecționat la maximum pe cel ceauşist: avea devize speciale, nu ştiu de care şi de cine au fost aprobate, cu analize speciale, cu totul diferite de normele de Deviz STAS, toate se decontau după noile ei „normative” şi la 30 de zile, până la 90 de zile, se ardeau! Acest PDL este o adunătură de hoţi, ei n-au făcut altceva decât să pună pe spinarea privaților birul ce se scurgea la toți membrii şi simpatizanții lor pedelişti, până sus în Parlament, Guvern şi elită internă de partid.

Toți cei ce colaborau cu ei să aibă parte de favoruri exorbitante, pentru ăilalți, fie ce-o fi, facă ce-or putea! Rezultatul? În perioada lor, spre 2 milioane de firme au sucombat, s-au desființat în întreaga ţară.

Că nimeni nu putea suporta un asemenea hal autocratic de a se da lucrări. Cui? Unor neisprăviți, jurişti, avocați, fel de fel de antreprenori de carton nou apăruţi, pe care nu-i verifica nimeni, neavând interesul. Dacă ar fi fost un interes în control legal şi onest, trebuia să înceapă măcar cu diplomă de specialitate a patronului, „da, am pregătirea necesară acestor lucrări, vedeți?”, ei bine, nici vorbă.

Meseria asta, de constructor, e ca aceea de medic: unii înțeleg, alții nu înțeleg. Un constructor, când face un edificiu, are răspunderea maximă şi pe termen lung a oamenilor care vor trăi în ea. Numai cotețul câinelui are un singur locatar.

O casă făcută „la cheie” adăposteşte generații de oameni. O hală uzată are sub acoperiş mii de suflete ce muncesc în ea. Totul trebui făcut cu discernământ, cu un cult al lucrului bine făcut, al mulțumirii beneficiarilor şi al tău, constructorul.

Îți trebuie cunoştinţe vaste în construcții, politehnice, atestate de diplome reale, nu cumpărate, ca astăzi. Clădirea respectivă trebuie să trăiască, cu toți oamenii din ea! Să-i protejeze pe cei ce stau în ea. E o inconştienţă crasă ca, în meseria asta, să dai la toți neisprăviții posibilitatea să construiască. Eu zic un singur lucru:

Ferească Dumnezeu de un cutremur mare, care ar scoate la iveală toată treaba de mântuială făcută de aceşti ordinatori criminali. Puține vor rezista.

Foarte multă lume mă întreabă ce relații am eu cu fosta familie Ghiulbenghian, care e şi actuală, din Lisabona... cu ramura specifică a acestei familii... Desigur că Sarkiz Ghiulbenkian, supranumit şi „Five per cent" în domeniul petrolului (şi energetic, în general) este subiectul unei poveşti mai lungi şi mai stufoase, cu încrengături pe mai toate continentele. O voi dezvolta, atât cât pot şi ştiu, pe parcurs.

Eu am avut posibilitatea să îl cunosc pe nepotul lui Sarkiz Ghiulbenghian, pe Michael Ghiulbenkian. Michael Ghiulbenkian este băiatul fiicei lui Sarkiz Ghiulbenkian.

Michael Ghiulbenkian face o vizită în România, în urma unui contract pe care l-a încheiat cu Statul român, pentru prospectarea unor zăcăminte de petrol din zona Bacău şi, ulterior, pentru forare de petrol la mare adâncime, în cantități foarte mari.

Această vizită a fost făcută şi cu ocazia acceptării cererii de a vizita Uniunea Armenilor din România şi, în felul acesta, am ajuns ca, împreună cu nevastă, cu copii şi cu preşedintele Varujan Vosganian, al Uniunii Armenilor, eu, vicepreşedinte al Uniunii în acea perioadă ne-am întâlnit cu Michael şi, însoțit de două persoane despre care ulterior am aflat că sunt consilieri în Guvernul Portugaliei, să ne întâlnim la Hotelul Intercontinental.

Nu ne cunoşteam, nu ne ştiam, nu ne-am dat punct de reper şi nu ne-am descris în prealabil cu detalii care să uşureze recunoaşterea... De fapt, n-am ştiut, dar nici n-a fost nevoie! Pentru că, la ora 18, la recepție, când ne-am văzut, ne-am recunoscut instantaneu. Pentru că eu semănam cu Michael ca două picături de apă.

Numai că eu eram pe culoarea ciocolatei, iar el pe culoarea mai albă... Nu ştia armeneşte, am vorbit cu el numai în limba engleză, însă cei doi prieteni ai lui însoțitori erau doi secretari foarte importanți în mediul economic politic din Portugalia şi veniseră până la Bucureşti şi de aici urmau să facă un drum până la Bacău să vadă care e starea lucrărilor.

Trebuie să spun că el, Michael, era şeful firmei care se ocupa de prospectarea respectivă şi, în general, de toate prospectările rămase de la bunicul lui în lume.

Cel care făcea aprecierile asupra zăcămintelor de petrol şi gaze la firma ARTEX era chiar unul din cei doi. Firma are inclusiv sateliţi proprii cu care urmăresc zăcămintele. Oricine dorea să deschidă o exploatare pornea de la ei, cu ajutorul lor, în acea seară, am avut parte de o masă festivă în cinstea venirii lor, toate cheltuielile, bineînțeles că le-am suportat noi.

A doua zi, toți cei trei oaspeți au vizitat în Bucureşti lucrările făcute de mine de-a lungul anilor, magazinele soției mele, au fost încântaţi, au luat numeroase obiecte drept amintiri, antichități, vechituri, nu au plătit nimic, le-am dăruit, pur şi simplu.

Asta i-a destins, iar în seara accea au dat ei o masă excelentă. În fine, ne-am despărţit, ei au plecat la Bacău, apoi s-au întors, dar nu ne-am mai întâlnit. Ne-au lăsat o invitație să putem merge la ei oricând, la ei acasă, de fapt.

Noi n-am onorat-o până astăzi, pentru că noi tot timpul am avut treburi serioase, tot timpul am fost ocupaţi. Sigur, aş fi vrut să văd Portugalia şi toate marile ei muzee, dar şi arhitectura. Bănuiesc că este timp.

La 20 de ani

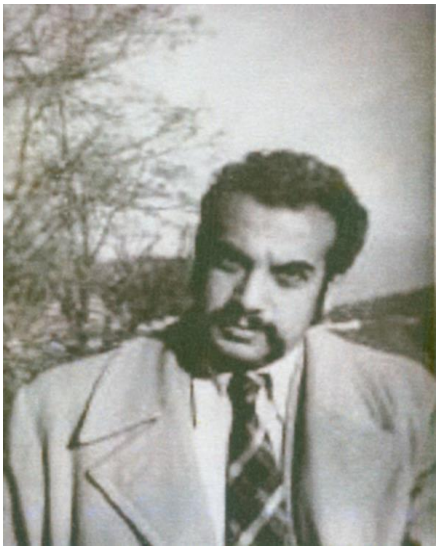

La 30 de ani

La 36 de ani

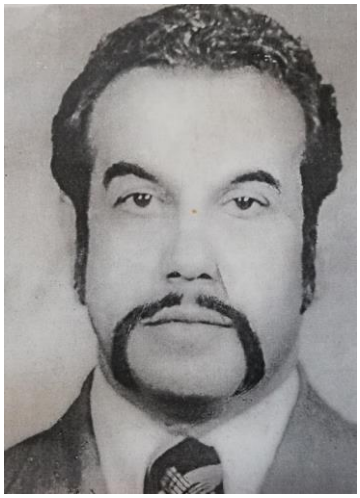

La 38 de ani

La 46 de ani

La 48 de ani

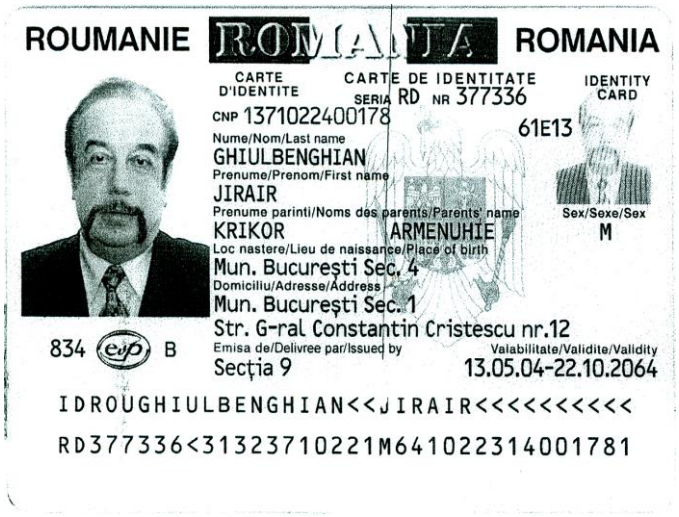

La 67 de ani

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE ŞI AMENAJĂRII TERITORIULUI
DEPARTAMENTUL CONSTRUCŢIILOR ŞI LUCRĂRILOR PUBLICE

ROMÂNIA

CERTIFICAT DE ATESTARE TEHNICO-PROFESIONALĂ

în baza Hotărârii Guvernului României nr. 731 din 14.10.1981 privind aprobarea Regulamentului de atestare tehnico-profesională a specialiştilor care verifică sau expertizează proiectarea şi execuţia construcţiilor în urma cererii nr. 810 din 24.12.1992 şi a verificărilor efectuate şi consemnate în procesul verbal nr. 9/49 din 23.12.1992 se eliberează prezentul certificat

Semnătura titularului

SERIA R nr. 663

NR. 663 DIN 3.02.1993

SE ATESTĂ DOMNUL (DOAMNA)

GHIULBENGHIAN K. JIRAIR

NĂSCUT (Ă) ÎN ANUL 1937 LUNA OCTOMBRIE
ZIUA 22 ÎN LOCALITATEA BUCUREŞTI
DE PROFESIUNE ING. CONSTRUCTOR
DIN LOCALITATEA BUCUREŞTI STRADA GRAL. CRISTESCU
NR. 12 BLOC - SC - ET - AP - JUDEŢUL SECT. 4

- PENTRU CALITATEA DE RESPONSABIL TEHNIC CU EXECUŢIA
- ÎN DOMENIILE CONSTR. CIVILE, INDUSTR. ŞI AGRO 200 (1);
  CONSTR. ENERGETICE (9);
  CONSTR. EDILITARE ŞI DE GOSPOD. COMUNALĂ (R).

- PENTRU URMĂTOARELE EXIGENŢE REZIST. ŞI STABILITATE; SIGURANŢĂ ÎN EXPLOATARE; SIGURANŢĂ LA FOC; SĂNĂTATEA OAMENILOR ŞI PROTECŢIA MEDIULUI; IZOLAŢIE TERMICĂ, HIDROFUGĂ ŞI ECONOMIA DE ENERGIE; PROTECŢIA ÎMPOTRIVA ZGOMOTULUI.

SECRETAR DE STAT

Secretar comisie

MIPAT DCLP MIPAT MIPAT

OFFICES:

102, LIPSCANI Str.

RO 70459 BUCHAREST

Tel: (401) 615 53 19; 312 34 62;

312 98 81; 615 98 90

Fax: (401) ~~312 83 59~~ 3.11.06.28.

SINAIA Subsidiary:

14, TUDOR VLADIMIRESCU Str.

Tel: (400) 44 31 16 52

ABROAD Subsidiaries:

GERMANY: Munchen

ARAB EMIRATES: Abu-Dhabi

Subsidiaries to open:

LEBANON: Beirut

USA: New York

ALWAYS AT YOUR SERVICE

Company Profile

"GHIULBENGHIAN CONSTRUCT G-CO SRL has been set up short after December 1989, when individual creative initiatives have been liberated. The company belongs to the young family of private construction contractors whose main objective is to contribute to the creation and development of an ambient of higher comfort and quality which is still not very well known in Romania. The activity started almost from nothing else but strong hope and good will.

In May, 1990 our company was registered as a small company having only 20 employees; in June 1991 it was reorganized into a Romanian-French joint-venture with over 1 billion Lei capital and more than 700 persons on the payroll, out of which 21% are highly skilled.

The activity is carried on by four main departments:

- the department of real estate transactions;
- the design department;
- the department of complex construction-erection works;
- the foreign trade department.

In each of the above mentioned departments, the activity is being carried on by specialists of high professional proficiency.

Our company maintain stabile and trustful relationship with material, tools and equipment supplying companies, home as well as abroad; thus the necessary potential needed both for the completion of the works in progress and of future ones.

Our company is endowed with its own production and service workshops, modern building equipment, transport vehicles, storehouses etc.

The experience achieved until now, which comprises works performed home and in Germany, during a four years period, has increased the technical and technological level of our staff,the good figurs achived by our company,are the best guarantee we can offer to our present and future business partners, so that we'll be in the position to conclude further contracts and execute works of the highest quality in due time."

"ALWAYS AT YOUR SERVICE !"

President
dipl. eng. Jirair GHIULBENGHIAN

Standul cu produsele pe care le importa societatea GK din Franța (Ghiulbenghian Kirmizian)

La masă pe dopul sticlei de apă minerală mi-a apărut o cruce

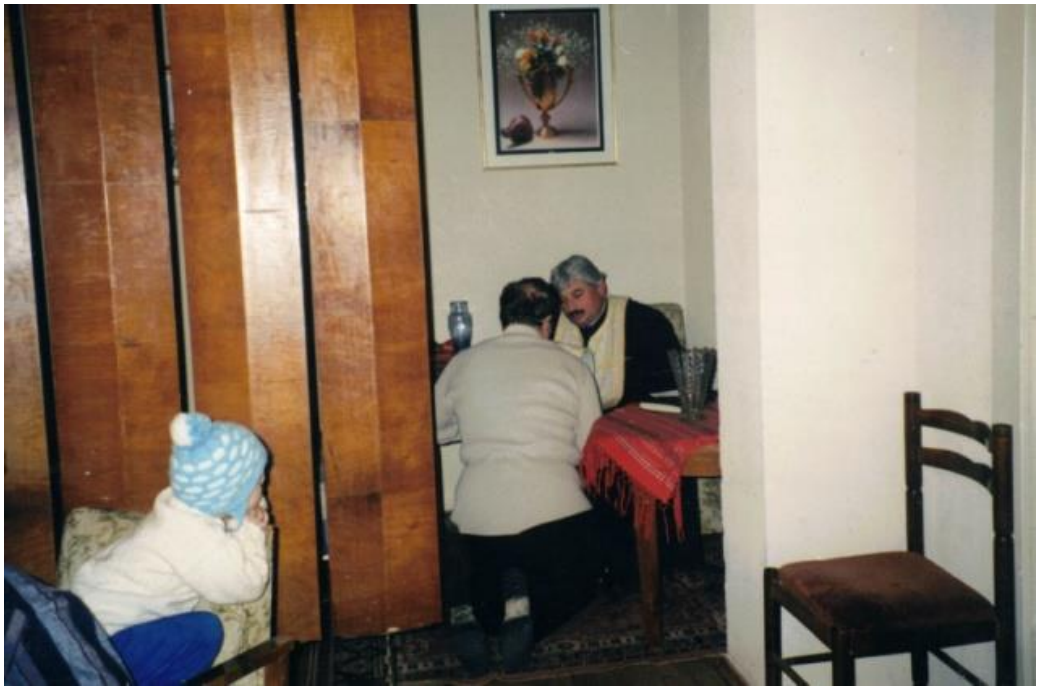

Ghiulbenghian Jirair spovedindu-se la preotul Grosu în Sinaia la vila închiriată pentru sediu de firmă și locuință

La a IV-a Conferință Națională a UAR, 2002

A VI-a Conferință Națională a UAR, 2011

Uniunea Armenilor din Romania a fost in permanent, dupa 1989, reprezentată în forul legislative al ţării. În Consiliului Provizoriu de Uniune Naţională (2 februarie – 20 mai 1990) UAR a fost reprezentată de Varujan Vosganian, Sergiu Selian şi Nşan Bogdan-Căuş.

La ultimele alegeri legislative, din toamna anului 2012, Varujan Pambuccian a obţinut un nou mandat de deputat al Uniunii Armenilor din România iar Varujan Vosganian un mandat de senator pe listele Partidului Național Liberal.

Jirair Ghiubenghian, În prezidiul Uniunii Armene ca Vicepreședinte,
alături de președintele Uniunii Armene din România Varujan Vosganian
și de secretarul Uniunii, Bergi Margarian

Preşedintele Ion Iliescu vizitându-i standul la Târgul de Expoziţii

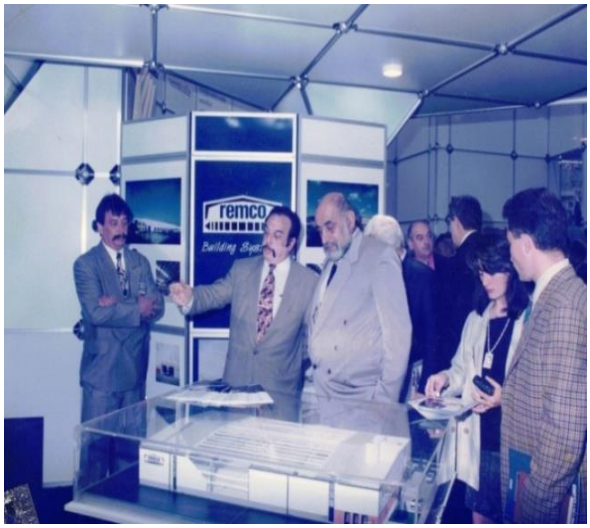

Cu prim ministrul Văcăroiu la Târgul de Expoziţii

La 76 de ani

Cu armenii din Armenia

Președintele Uniunii Armenilor din România

Îmi aduc aminte că după ce am divorţat, murind mama mea, eu mi-am luat copilul (am stat în gazdă la o doamnă Grecu), Dumnezeu să o ierte, şi am vândut apartamentul de la Braşov şi am cumpărat altul la Bucureşti, unde m-am mutat cu copilul Florin Mihai care avea 10 ani în 1979.

După ce m-am căsătorit cu Jirair, mi-a povestit că tatăl lui l-a dus la unchiul lui Dicran Marcaian, pentru că trebuia să plece în armată și el era student. Unchiul Dicran i-a dat livretul militar și nu a mai făcut armata.

Fiind foarte ocupat, el nu a mai întrebat de unchiul său și nu mai știa nimic de el. Nici nu-l întrebase pe tatăl lui ce rudă este cu el.

Au trecut mulți ani și suntem invitați la Grădina Icoanei la ziua lui Vaskent Cadencian, care împlinea 60 de ani.

La un moment dat, vine Jirair la mine fericit si-mi spune, vino să-ți prezint pe unchiul Dicran, care era și el invitat cu familia la ziua onomastică. Așa am aflat că a fost plecat din țară ca ambasador ONU, cu familia. Conducerea politică de pe vremea aceea pentru ca să reprezinte România la ONU, i-a cerut să-și schimbe numele și s-a numit Moraru. A fost așa de apreciat încât deși venea dintr-o țară comunistă, a fost propus ca secretar general al ONU, împreună cu alți doi ambasadori, dar a ieșit la vot U THANT. Când s-a pensionat, a venit în țară și am fost mai apropiați ca rude.

Mie îmi spunea nepoată și era foarte încântat de ce vreau să fac și l-am întrebat ce faceți voi acolo la ONU (doar fusesem la sediul ONU din NY, iar ghida ne-a spus că acolo e „o cafenea internațională” și mi-a spus vreau să fie pace pe pământ, pentru asta lucrăm.

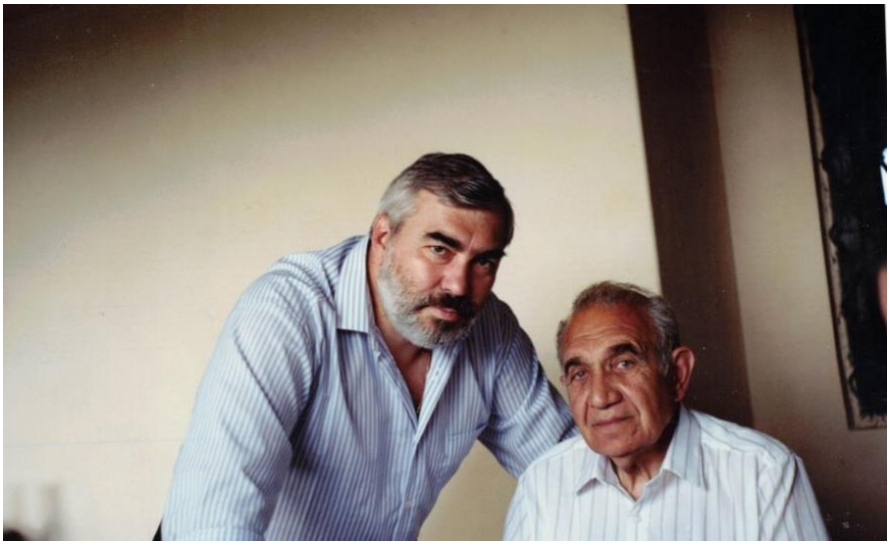

Unchiul Dicran Marcarian-Moraru cu ginerele lui Mirel Pungan

Unchiul Dicran Marcarian-Moraru cu soția

Fam. Ghiulbenghian la fam. Iris și Mirel Pungan acasă

La o recepție a corpului diplomatic unde am fost și noi invitați
de fam. Pungan

La tombola organizată de ei, am câștigat un frumos vas de cristal
și eram alături de fiica fam. Pungan – Adela

Tot atunci, m-am căsătorit cu Jirair şi am aflat din ce mi-a povestit el, că tatăl lui, după război a primit o scrisoare de la Calust Gulbenkian, un unchi foarte bogat care îi cerea băiatul, pe Jirair, să-l crească el, pentru că pe copilul lui, Nubar nu-l interesează să înveţe despre petrol (zăcăminte, extracţii, utilaje, sonde etc.). Bineînţeles că tata nu l-a dat, pentru că avea o fată şi un băiat de 7 ani. Diferenţa dintre ei era de 1 an. Destinul lui nu era să plece în Portugalia.

Din povestirile soacrei mele şi ale lui, am aflat că bunicul lui Jirair a fost decapitat. El era reprezentantul armenilor în conducerea imperiului – sultanatului turc. Cum şi între ei era „mâncătorie", s-a hotărât ca armenii să fie izgoniţi din Imperiu pentru că erau creştini, să fie omorâţi, mai ales cei bogaţi. Un turc i-a spus bunicului lui Jirair ce s-a hotărât, el imediat şi-a trimis familia cu vaporul în Bulgaria şi apoi în România, la Constanța. Bunicul de 29 de ani i-a spus turcului că el vrea să rămână să-i salveze pe armeni. A rămas la turc, s-a îmbrăcat cu hainele lui, ca să nu fie recunoscut şi a doua zi când a ieşit din casă, a fost decapitat de soldaţii turci. Au rămas în viaţă: soția lui, bunica lui Jirair,

– Kirkor Ghiulbereghian, tatăl lui Jirair
– Tanti Angela Cziser, sora lui Kirkor
– Garabet Ghiulbenghian, fiu Simonic prof. matematică în Sofia
– Hrand Ghiulbeughian, fiul Edward în NY.
– Siranus căsătorită Marukian din Medgidia

Au mai fost 2 fraţi care au murit.

Krikor Ghiulberghian, socrul meu pe care nu l-am cunoscut, s-a căsătorit cu Kavafian Armenuhie (care avea o soră Nectar căsătorită cu un doctor Tavitian şi care a murit la bombardament). De dr. Tavitian nu mai știm nimic.

Tatăl soacrei mele avea fabrica de încălţăminte „La talpa de oţel" și mai avea un fiu care a plecat în America şi s-a stabilit în Los Angeles după ce a divorţat de tanti Angela cu care avea o fiică Nectus, bolnavă de rinichi şi care locuia în acelaşi bloc cu cumnaţii mei la NY în

LIC și făcea dializă de două ori pe săptămână, pentru că i s-au dat 8 pastile de hidrocortizon pe zi în America pentru o luxație la un picior la genunchi, care i-au blocat rinichii.

Tanti Angela era cu sora ei Macrui Zakarian.

Cumnatul meu Hagop Andomian, soţul Ancăi Ghiulbenghian, era în America cu părinţii lui, cu sora lui Parant, Tavagian, şi cu toate rudele, verii Vartan, Coco, mama doctorului Carnig, Ardavas Andonian cu fiii şi ficele lor.

Lângă povestea mea „a lui Jirair Ghiulbenghian" am găsit o biografie a lui Suren Cedighian de la un domn G. Kumbetlian pe care o redau aici.

Soţul meu Jirair mi-a povestit că armenii care au reuşit să plece din Imperiul Turc – otoman au fost armenii care au fost informaţi de ce urgie o să vină peste ei şi au plecat cu familia părăsind case, pământuri şi plecând cu bijuteriile şi banii pe care îi aveau şi s-au împrăştiat unde îi duceau vapoarele care plecau din porturi.

Ceilalţi, neinformaţi, au fost mânaţi în afara graniţelor şi duşi spre deşert şi au fost omorâţi, un milion și jumătate, iar alţii au reuşit să ajungă în ţările arabe, dar niciunul nu avea cetăţenie. Acest holocaust a fost recunoscut la nivel mondial abia în 2019, când acesta a avut loc în 1915.

Dar un armean a reuşit să convingă puterile mondiale să le dea o identitate şi aşa a apărut paşaportul NANSEN.

Nu aveau drept de a călători în alt stat pentru a-și recupera familia dezmembrată sau pentru afaceri sau valorizare.

Din ţările socialiste ca să pleci trebuia să treci prin Liban ca să fii recunoscut ca armean de către Patriarhia – Catolicosatul Antelias. Jirair vorbind cu IPS – Dirair Mardikian despre familia lui, acest arhiepiscop care a fost bolnav şi internat în Turcia, după ce s-a întors de acolo, i-a spus lui Jirair: „Jirair, nu trebuie să mori până nu vezi muntele Cesaria (Kaiserti) în jurul lacului Van, unde au trăit străbunii tăi şi ce clădiri frumoase au avut acolo. Dar nu a mai apucat.

Coana Marioara, o femeie tare credincioasă, pe care am cunoscut-o de la o fostă colegă de serviciu, ne-a dat o cafea si ne-a spus din ceașca de cafea că soțul meu va trăi până la 78 de ani şi că crucea lui Iisus e cu el, a fost la un pas de moarte, a fost arestat, dar vă ieşi repede.

Dar eu am întrebat-o: Asta nu vezi în cafea! De unde știi asta? Mi-a spus: Eu văd niște filmulețe și aud niște voci. De când? am întrebat. Și mi-a explicat că am răcit şi am plecat departe la lumină unde am văzut 3 femei care vorbeau şi spuneau: „vai, trei bărbaţi va îngropa, ce soartă grea va avea, ce să-i dăm noi ei?" şi am văzut că de la ele sunt aruncate trei cărţi de joc, iar eu am apucat poala cămăşuţei de noapte să le prind; două le-am prins, iar a treia nu şi am coborât după ea, trezindu-mă afară în curte, unde mi-am revenit din răceală. (o criză astmatică?) şi de atunci folosesc cărţile, cafeaua ca un pretext, că lumea nu înţelege şi nu crede în darurile pe care le au unii oameni de la Dumnezeu, căci fără voia Lui, nimic nu este pe pământ".

Ştiind acest lucru, pentru că a fost un soţ şi tată foarte bun, am căutat să îi prelungesc viaţa, făcându-i mereu analize (cu un analizor magnetic, realizat de chinezi, care face peste 200 de analize într-un minut şi le trimite pe calculator care costă vreo 300 de Euro şi cu biorezonanța SCIO, Metatron etc., o altă realizare ştiinţifică mondială a OMS unde doctorii din toată lumea au cumulat toate bolile lumii, cu toate cauzele acestora şi care azi costă doar 900 Euro.

Preţul azi e la îndemâna oricărui doctor pentru a pune un diagnostic corect şi ne ajută să ştim exact ce medicament este eficient pentru noi (Dumnezeu ne-a transmis în Apocalipsa din

Biblie, că atunci când voi veţi fi împreună, eu vă voi alege, eu vă voi lumină, dar nu toţi avem minte să pricepem ce vrea El de la noi).

Aşa că sunt foarte mulţumită că am făcut totul pentru ca Jirair să trăiască mai mult şi când am văzut că starea lui se înrăutăţeşte am întrebat îngerul meu ce se întâmplă. Răspunsul a fost: „Nu are cancer, celulele lui regenerative din măduva spinării s-au terminat, nu îi faceţi radiaţii, radioterapie, că îi scurtaţi viaţa”, dar bineînţeles mi-a spus: „Termină cu misticismele tale”. Am fost la un preot clarvizionar, înainte de a muri cu o lună și i-am spus: „Părinte, nu ştiu ce are, puteţi să-mi spuneţi ce are soţul meu?”

Răspunsul a fost: Spune în fiecare zi „Tatăl Nostru pentru el, că moare la o zi mare”. A murit în noaptea de Sfântul Petru şi Pavel, pe 29 iunie, la 3 dimineaţa, la o lună după ce l-am văzut pe preot în anul 2016.

Şi acum să vă vorbesc despre perioada de după 1990 a lui Jirair, care a început să lucreze pe cont propriu pe firma lui „Ghiulbenghian Construct”.

Dar pentru că am început şi eu să deschid magazine de consignaţie cu antichităţi, bijuterii de aur, nu prea mai aveam timp să vorbim, veneam târziu şi schimbarea legilor ne dădeau mari probleme de cap şi am aflat ce este acela stres.

De la o doamnă apicultoare, când mama mea era bolnavă, am primit un borcan cu miere de albine. Cu 30 de gr. de lăptişor de matcă în el, mama l-a luat după operaţie, iar doctorul a întrebat-o, ce ai luat de te-ai vindecat? Asta era prin 1971 şi mi-am adus aminte după Revoluţie, când simţeam că îmi ard creierii. Am mers la un magazin APICOLA cu produse ale albinelor şi am cumpărat 150 de fiole liofilizate şi am zis d-nei Elena care mă ajuta în casă, să ne dea dimineaţa la fiecare câte 3 fiole.

Am luat eu, Jirair, Florin Mihai, Edmond George şi d-na Elena timp de 10 zile. Ne-am fortificat toţi, nu am avut răceli, gripă, dar ne-a creat o poftă de mâncare grozavă. Am luat în greutate toţi. Din cauza statului mult pe scaun şi în maşină am început să am probleme, i-am spus naşului meu dr. Călin Gheorghe de la Spitalul Fundeni şi m-a dus la tomograf şi mi-a spus că am un uter mare. Doctorul ginecolog Mircea Cernescu care am născut, mi-a zis „Stai liniştită, aşa te-oi fi născut, nu e fibromatos, nu ai probleme, stai liniştită”. Am început câteva şedinţe de bioenergie la dna Maria Vârlan, cu Elvira şi dna dr. Cazacu şi când am plecat în Germania la lucrările soţului, cu şeful lui de şantier dl. Manoliu, am mers la o doctoriţă româncă unde mergeau şi muncitorii lui Jirair şi mă trimite la un doctor care îmi face din nou un tomograf şi-mi spune şi acesta că trebuie să mă operez că am uterul mare.

Vin în România şi pe 10 Decembrie mă internez şi mă operează la Fundeni dr. Mihnea Ionescu împreună cu naşul meu. Se sperie amândoi că uterul era de gelatină (de la şedinţele de bioenergie, surplusul se resorbea) şi îmi fac histerectomie totală, de unde apare dezechilibrul hormonal. Ei nu aveau de unde să ştie efectul biorezonanței. Vin pe 17 Decembrie acasă de la spital şi găsesc o doamnă Emilia, adusă de finul nostru Ion Anastase cu puteri paranormale din naştere şi care făcuse un instructaj în Basarabia la doctorii de acolo, care i-au măsurat şi puterea, pe care o emana. Emilia îmi spune: nu trebuia să vă operaţi pentru că prin gelatina se resoarbe în sânge surplusul uterului mare şi nu era nevoie de operaţie. Eu am venit să vă ajut să vă reveniţi repede. Eram în dormitoare opuse şi ne despărţea o sufragerie mare.

Mi-a explicat că dacă vine cu lumina pe care o are din naştere, îmi va sângera operaţia, ea trebuie mental să cicatrizeze operaţia, să închidă lumina pe care o emana.

Îi simţeam lumina pe operaţie, de parcă avea 1 milion de ace fierbinţi şi îi strigam închide-te, că mă arzi! mi-am revenit repede şi mă întrebam de unde aveam eu un uter mare, iar îngerul îl aud cum mă întrebă: „nu ai mâncat lăptişor de matcă, are hormoni”.

Îngerii ne luminează (ne vorbesc mental – dar nu toţi suntem atenţi la informaţiile pe care le primim.

Pentru că noi până nu citim Biblia, Proloagele – Vieţile Sfinţilor nu putem face diferenţa între bine şi rău, între informaţia de la înger sau de la diavol.

De asta nu trebuie să ne grăbim, trebuie să trăim, în trezie, să nu lăsăm să ne intre în mintea noastră lucruri, idei, care nu sunt plăcute lui Dumnezeu că dorinţa de a fuma, a bea (cafea, pepsi, cola, alcool care ne agita) a bârfii, a minţii, a te mânia, a judeca, a invidia, a gelozi, a ţine supărare şi multe alte păcate, ne încarcă negativ şi nu mai ajungem la lumina veşnică.

Am luat iar polen care ne echilibrează organismul şi pofta de mâncare foarte mare mie mi-a mai dispărut. Dar mai e şi munca sedentară de vină. Deci din cauza vremurilor nu recomand nimănui lăptişorul de matcă. El poate fi folosit în anemie, avitaminoze, scleroză multiplă etc. Dumnezeu ne-a lăsat pe pământ foarte multe leacuri.

Cu plante medicinale, argila, – Ape termale, minerale, sulfuroase etc.; – Terapii cu magneţi; – tuf vulcanic, turmalina; – cu presopunctură, acupunctură; – Kinetoterapie, masaje, gimnastica medicală; – Homeopatie; – Oameni cu puteri de vindecare prin bioenergie;

Şi eu şi Jirair ne-am fortificat şi am muncit foarte mult. El avea lucrări la Sinaia la Peleş la castel, la Ministerul Afacerilor Externe, la Banca Credit Bank, la Palatul Elisabeta, la Arhiepiscopia Armeană, la clădirea din C.A. Rosetti 36 etc. şi în Germania unde a lucrat la vreo 16 obiective, până l-au dat nemţii afară din ţară pentru că convenţia între state era pentru un număr mult mai mic de nemţi la noi (vreo 6.000 pe an) iar noi eram în Germania peste 17000 de muncitori.

Deşi patronii de acolo au intervenit, secretarul de stat de la Ministerul Muncii dl Alecu, a vorbit cu un ministru din Germania, nu s-a putut face nimic şi a trebuit să îşi retragă muncitorii din Germania.

În această perioadă, a avut un asociat armean, dl Kirmizian Hagop cu fratele, stabiliţi amândoi în Franţa, Anousch Kirmizian. Au pornit o altă societate GK Comsimpex cu importuri din Franţa, iar Jirair cu relaţiile din România a început să le livreze la alţi constructori, din ce ştiu: cazane, murale de încălzire pentru apartamente, Sauniduval, calorifere, uşi blindate, yale Fischet, baterii Fulmen, instalaţii de aer condiţionat: Airwell, 15 Leroy Somer Hydronic, SC AC Legrand, Borgo, produse Galex, ELM e.l.m. Leblanc, FermaFeknik, Unigas, Sappel.

La Romexpo şi-a organizat într-o casă de lemn, instalaţiile importate şi care erau în ’93 noutăţi pentru noi românii încât standurile lui erau vizitate de delegaţia prezidenţială, a primului ministru, a directorului Camerei de Comerţ Aurel Ghibuțiu, a primarului Bucureştiului Viorel Lis etc.

Dar după un an de la organizare, publicitate, vămuiri, vânzări, când să le rămână şi lor beneficiul, a venit domnul prim ministru Stolojan (fost director al Băncii Mondiale), care a echivalat leul cu dolarul şi a băgat în faliment o groază de firme, care abia apăruseră.

Firma soţului meu nu a intrat în faliment, dar nu a câştigat nimic, a reuşit să achite marfa la partenerii străini, salariile, impozitele, chiriile etc., încât afacerea nu a mai mers pentru români, că a apărut Dedeman, Bricostore şi altele.

La un moment dat, sunt chemată la o şedinţă a PSD-ului, unde a vorbit domnul Văcăroiu, primul ministru, după dânsul am luat cuvântul şi l-am întrebat aşa:

– Sunt autorizate de Banca Naţională 200 de societăţi de schimb valutar care rulează cele 30.000.000 lei, cel puţin o dată pe zi, bani care nu trec prin Bănci, nu vi se pare o evaziune fiscală foarte mare? De ce se procedează aşa?

A amuţit toată sala, iar mie mi s-a retras autorizaţia de funcţionare de către Banca Naţională. Aveam 400 de angajaţi, le-am spus: Nu mie mi-au luat capitalul, ci vouă locurile de muncă.

Dacă vreţi să aveţi serviciu, luptaţi să ne dea din nou aviz favorabil.

Şi l-am obţinut şi am funcţionat mai departe.

M-am înscris la nişte cursuri de management la WTC (World Trade Center), sâmbăta şi duminica, să văd ce ne învaţă şi eu nu ştiu). Am întârziat la un moment dat, vreo 10 minute că nu aveam unde parca maşina. Intru în sală şi mă scuz, iar lectorul universitar mă întreabă:

– Doamna Ghiulbenghian, dumneavoastră aici? Ar trebui să fiţi în locul meu!

– De ce? am întrebat.

– Societăţile dumneavoastră sunt studiu de caz la Facultatea de Management a Academiei de Studii Economice. Le-am spus, eu am făcut afaceri după ureche şi am venit să văd, cum ar trebui. Mă cunoştea lumea şi aveam un nume bun, ajutam oamenii, căutăm să fiu corectă, să-mi plătesc taxele la zi, deşi un străin mi-a zis: doamnă, rulează banii, nu plăti impozitele. Eu nu ştiam cum pot face asta. Dar mi-am zis: el nu e din România şi nu-i pasă. Dacă toţi facem aşa, nu vom avea bani la buget pentru educaţie, drumuri, pentru spitale, transporturi etc.

Nu aveam decât apartamentul în care locuiam şi îmi spun de la bancă că apartamentul în care stau, după normele lor, face 5.000$. Am întrebat cum e posibil? Răspunsul a venit. Nu s-au schimbat normativele vechi. Dobânzile la bănci în 4 ani creşteau mereu, ajungând la 175% şi atunci l-am sunat pe cumnatul meu din America şi l-am întrebat: Agop (în engleză era Jacob, în armeană Hagop), ce ştii de România? La Malta am rămas tot de Ialta? Marcela, nu ştiu, dar mă voi interesa şi te sun.

De ce l-am întrebat pe cumnatul meu, poate vă întrebaţi. Când am fost în America acum 40 de ani şi după Revoluţie încă de vreo două ori, am aflat, întrebându-l: „Ce faci tu la Bancă, acolo la City Bank?”

Şi mi-a spus: joc banii băncii la bursă, îi plasez în diferite locuri. Dar de unde ştii unde să-i plasezi? El mi-a răspuns că dimineaţa citeşte nişte buletine informative şi pe urmă ştie unde e sigur să plasezi banii. Nu am voie să greşesc decât cel mult de trei ori.

Am aşteptat răspunsul care mi l-a dat la telefon. Când Bush bătrânul s-a întâlnit cu Gorbaciov la Malta, s-a pus problema că Rusia care conducea lagărul socialist să dea drumul

statelor din subordine să fie democrate, să fie libere, dar Gorbaciov a spus că nu se poate la toate dintr-o dată. La început este de acord cu Polonia, Cehoslovacia, Germania Democrată şi Ungaria, unde au mai avut revolte fiind majoritar catolice şi unde Papa are influenţă, iar România şi Bulgaria să mai rămână 5 ani sub noi şi vorbim după.

Bush i-a răspuns atunci punem un FSN – Frontul Salvării Naţionale – CPUN format din oamenii tăi Gorbaciov 60% şi din oamneii mei 40%.

Astfel a ajuns Preşedinte Iliescu prieten cu Gorbaciov şi prim ministru Petre Român, pe care Iliescu cu sprijin de la Moscova l-a dat jos cu minerii, pentru că vindea ţara pe nimic.

Plec invitată în Armenia cu doamna Felicia Meleşcanu care îmi spune în avion: „Noi nu suntem cu Adrian Năstase, suntem cu Iliescu".

Eu nu mă pricepeam la politică, dar nu înţelegeam nimic din ce se întâmpla în ţară. Seara la 11.30-12.00, mă uitam la ştiri la TVR 1 (pentru că în 1994 nu apăruseră canalele româneşti private sau nu le urmăream eu, fiind ocupată) şi vedeam ştiri interne şi externe şi în fiecare seară vedeam războiul din Iugoslavia între creştini şi musulmani şi deşi intraseră trupele ONU de o lună, nu reuşeau să stingă conflictul şi văd iar morţi şi îl întreb pe Dumnezeu: „Doamne, cum e posibil ca reprezentanţii tăi să asmută lumea încât pun mâna pe arme si trag unii în alţii, încât nici trupele ONU nu pot să aducă pace?"

În noaptea aceea îmi vine o idee, cum spunem noi pământenii, şi aud:

– Pune-i la o masă ca la ONU!

– Pe cine, Doamne?

Pe Papa, pe Patriarhul Rusiei, pe Şeful Rabinilor, pe Şeful Musulmanilor? (nu le ştiam titulatura)

Aud iar vocea: Ia mai gândeşte-te!

Deci nu era bine cu şefii şi spun:

– „Cred că ar trebui un ambasador din fiecare religie din fiecare ţară".

– „Ei, vezi"?

– „Dar, Doamne, asta înseamnă 200 de state câte sunt la ONU cu vreo 20 de religii câte avem noi în ţară (ca eu atunci nu făceam diferenţa între religie şi cult), înseamnă vreo 4000 de apartamente, o sală de Conferinţe enormă un mic oraş!

Şi întreb: Cu ce bani facem asta?

– „Câţi sunteţi?"

– „7 miliarde!"

– Cum s-a făcut Ateneul? sunt întrebată.

– „Un leu pentru Ateneu!"

– „Şi un dolar pentru Dumnezeu, nu pot aduna ambasadorii fiecărei religii de la enoriaşii lor? Plus pelerinajul care se va forma în zonă"

– „Ai dreptate, Doamne! Iese!" am zis în gând.

Facem o Fundaţie „Casa Religiilor" că Tu eşti unul pentru tot pământul şi numai facem Biserici diferite.

A doua zi, când a venit juristul meu angajat la S.C. Edmond SRL, i-am zis: Fă-mi te rog o Fundaţie şi îi explic despre ce este vorba. După ce a luat avize de la Ministerul Culturii şi de la Secretariatul de Stat pentru Culte, înregistrăm Fundaţia la Judecătorie şi cu ajutorul lui Cornel Mocanu, fost fotoreporter la Parlament, la Agerpres, intru în audienţă la Prea Fericitul Teoctist, Dumnezeu să-l odihnească, căruia îi spun ce vreau să fac, mă binecuvântează şi-mi spune să ţin legătura cu Prea Sfinţitul Vincenţiu, care tocmai intra la Prea Fericitul.

Eram bucuroasă pentru că fusesem cu dânsul la Ierusalim împreună cu doamna Minodora Ilie, fosta Consilieră a primului ministru, cu doamna inginer chimist Diaconescu, soţia preşedintelui Partidului Ţărănist, cu doamna Clara Cocean, soţia prefectului de Bucureşti, cu doamna Mariana Stoica, soția directorului din Primărie Stoica Florin, cu vecina mea Comsa Titina, artist plastic şi cu fiul meu Florin Mihai (7 persoane cu mine).

Ne-am întâlnit, i-am explicat ce vreau să fac şi mi-a spus că nu pot face nimic canonic fără avizul Sfântului Sinod.

Am făcut o cerere în acest sens şi mi-a spus că am avizul Sfântului Sinod.

Tot în 1994, am cerut la PDSR să-mi accepte cererea de retragere din partid, pentru că nu doream ca Fundaţia să figureze la vreun partid.

Am obţinut pe cererea de retragere avizul domnului prim ministru Adrian Năstase şi al domnului Deputat Bebe Ivanovici, președinte al PDSR Ilfov, unde eram vicepreședinta şi am început să activez şi în fundaţie.

Am fost la răposatul Arhiepiscop armean Dirair Mardikidian, care nu era din România şi eram convinsă că ştie mai multe, venind dintr-o ţară din Vest. Mă ştia pentru că soţul meu a lucrat cu oamenii lui, la biserica armeană şi în Consiliul Bisericii.

L-am rugat să mă ajute şi mi-a spus că el la Organizaţii din astea internaţionale nu se pricepe. Dar nu a trecut decât o lună şi vine în ţară preşedintele Armeniei cu soţia şi cu o personalitate religioasă.

Eu la armeni pentru că nu înţeleg slujba merg rar, la diverse evenimente, dar atunci Jirair mi-a spus: Vino cu mine la biserică, că mai vine cineva cu Preşedintele Armeniei.

M-am dus cu el la biserică şi după slujbă, Înalt Prea sfinţitul Mardikian îmi spune: „Marcela, tu cu ăsta să vorbeşti că e preşedintele Centrului Mondial al Religiilor la Geneva”

– Am răspuns: „Vă invit pe toţi la masă” şi au venit marţi la grădina Doina de la Kiseleff, împreună cu 8 preoţi armeni din ţară, membri din conducerea Uniunii Armene, preşedintele Varujan Vosganian, deputatul Pampuccian, secretarul general Margarian Bergi, dl Arachelian, dl Kirmizian Agop, dl Anusch Kirmizian și alții pe care nu-i rețin.

După ce a servit fiecare ce a dorit la masă, l-am rugat pe Varujan să-i spună ce aș vrea să facem, Varujan a vorbit în armeană, dar eu eram româncă care nu înțelegea nimic, dar m-am speriat că reacția acestui Înalt Prea sfințit Kesisian a fost neașteptat de zgomotoasă, încât eu m-am speriat, crezând că fac ceva foarte rău.

Domnul Varujan Vosganian care era între mine și Înalt Prea Sfinţit, mi-a tradus ce a spus: Din ’64 ne chinuim să găsim o soluție să ne unim. Pe ea a luminat-o Dumnezeu, nu pe noi. Asta e soluția. Avem și bani!

Eu, când am auzit ce a spus, m-am liniștit, mi-a trecut spaima și mi-am zis: nu mă las până nu aduc banii în România. Dar cum să fac? Ca să aduc banii în România, trebuia să am un pământ.

Am încercat să concesionez din Herăstrău, sector 1 și am vorbit cu dl primar Pomponiu Flor, care mi-a spus: Nu avem voie! Dar nu știam de ce. Încă nu știam ce legi internaționale restricționează tăierea pomilor care azi distrug pădurile României.

Am plecat la prefectura Bucureștiului și i-am explicat domnului Prefect Vîlceanu, ce doresc să fac, de ce și dacă poate să-mi dea Parcul Tineretului, care e un teren mlăștinos, spusese Jirair, cu care mă sfătuiam.

Domnul Prefect mi-a zis:

–„Acuma vii? L-am dat unei facultăți” (parcă „Dimitrie Cantemir” a zis).

Plec cu domnul Apostoloiu la o ședință a PDSR Ilfov la Buftea ca să-l susțină pe un doctor la funcția de deputat.

Pe drum, că am plecat cu mașina cu domnul Apostoloiu primar la Vidra, ii povestesc și mi-a zis: „De data asta nu vă mai las, voi veni cu mașina la dvs., vă iau și vă duc să vedeți un loc nemaipomenit ”.

A venit într-o zi cu soare, fără vânt și m-a dus în Lunca Mamina spre Vidra. Pe drum mi-a zis: „Avem metrou până la IMGB (Uzina de Mașini Grele București. Avem linia de centură (care poate face legătura cu Aeroportul), urmează Comuna Berceni și la 6 km la stânga spre Dobreni, este terenul”. Am mers pe marginea unei ape atât de limpezi și bleu cum n-am văzut vreodată. L-am întrebat de unde vine această apă. Mi-a răspuns! Are izvoarele aici în luncă.

Când Jirair a început să lucreze cu oamenii în Germania, primul patron pentru care a executat o clădire, îi dădea banii pentru materiale, benzină, salarii şi alte cheltuieli, iar la sfârşit când să îi rămână şi lui 200.000 de mărci, omul de afaceri i-a zis: „E bine că nu ţi-i dau” ”Jirair a zis că glumeşte, dar nu era aşa, omul nu a vrut să-i dea banii care i se cuveneau, aşa cum era contractul de execuţie. Mi-a spus că s-a enervat foarte tare, pentru că nu se aştepta la aşa ceva, dar fiind în Germania, nu a putut reacţiona. S-a înfrânat, dar supărarea i-a afectat pancreasul care producea melanină şi a început să se depigmenteze pe faţă, pe mâini, pricopsindu-se cu vitiligo. Doctorii dermatologi nu cunoşteau tratamentul, dar se repliase după revoluţie Kozac, pe care îl luminase Dumnezeu cum să rezolve bolile grele ca: lupus, psoriazis, ihtioză ce avusese şi el în tinereţe şi pentru că a rezolvat mai mulţi bolnavi, s-a dus vestea şi marele doctor dermatolog Longhin i-a făcut proces şi cu relaţiile lui, a reuşit să-l aresteze pe vremea comuniştilor.

În puşcărie a fost rugat de un şef al IGP-ului de atunci să-l ajute să se vindece. Fiind prieten cu Jirair, am aflat de marele Kozac, unde am fost la 8 ani cu Florin pentru un început de psoriazis, dar văzând mafia medicală de la noi, a fugit din ţară. A plecat la un congres în Canada şi nu s-a mai întors. După ce s-a întors în România, i-a povestit lui Jirair cum a vindecat diverse personalităţi şi a ajuns ca unul dintre ei, să-i facă un spital în Spania, unde a locuit cu soţia şi cei doi băieţi. ÎI spunea lui Jirair că singura ţară care îi furnizează şi lui extracte naturale este Germania.

Dar legat de vitiligo, i-a spus, mai repede te pot albi, decât să te ajut să fii creol la loc, ca asta nu ştiu. Jirair îmi spunea râzând, când eram tânăr, voiam să mă albesc la faţă, mă spălam cu lapte, mai încercam câte o cremă, dar degeaba. Când am început şi să învăţ şi să am serviciu, nu am mai avut timp de asta.

Când Florin era mic, apăruse Delikatul şi Vegeta şi pentru că erau foarte gustoase la mâncare, le foloseam şi eu la ciorbe, supe, sosuri (asta prin 1972,1973). Dar Kozac Dumnezeu să-l ierte de tot ce a greşit, că a făcut mult bine la oameni, mi-a interzis sa dau copilului lucruri cumpărate din comerţ ci doar natural (gaină de la ţară, zarzavaturi, fructe curate din grădini de la ţărani, un regim strict şi sever).

Acum aflând din internet, facebook câte nenorociri se bagă în produsele din supermarketuri (câte chimicale şi chiar otrăvuri, pentru a ne împuţina numeric), evit multe alimente.

Astfel, menajera mea gătea cât mai natural, iar menajerele pe care le-am avut la copii, pentru că eu începusem afacerile, nu aveau voie să folosească în casă la noi delikat, vegeta sau alte „gusturi”.

În întâlnirile pe care le avea Jirair cu dl Kozac, îi povestea cum avea moment de clarviziune şi cum îi arata Dumnezeu ce trebuie să ştie, sau să facă. La un moment dat, îmi aduc aminte că i-a spus că ketchup-ul, este o otravă. Băieţii lui erau studenți la medicină si cel mai mic, căruia îi plăcea acest sos picant nu l-a ascultat şi într-o dimineaţă s-a trezit că e surd şi nu mai aude nimic. Un handicap grav, care nu ştiu cum s-a rezolvat.

Noi, după Revoluţie, nu aveam calculatoare şi nici telefoane performante şi nu ne venea să credem ce spunea el. Azi, când Dumnezeu ne-a dat la îndemână aşa surse minunate de informare, și când oamenii au început fără frică să ia atitudine şi să scoată adevărul la lumină, începem să aflăm cum conduce Satan pământul, cum se îngraşă pe spinarea popoarelor cu ajutorul tuturor împăraţilor pământului, cum procedează exact invers decât i-a spus lui Dumnezeu (vezi Evanghelia Eseniană a Fraternităţii, a Fiilor de Lumină), cărora le-a transmis „Nu ucideţi!" Dar ei au făcut crescătorii de animale şi mâncând carne, devin agresivi și se omoară pentru putere și între ei narghilele, ţigarete cu otrăvuri care ne distrug copiii, plămânii lor.

Satan ştie că va fi închis şi ca să ne ia la câţi mai mulți sufletul, vrea să ne vaccineze şi e scris în Biblie, că cine va accepta cifra Satanei, în veci nu va ajunge la lumină (viata veşnică este după moarte şi ne ducem la lumină sau în iad în focul cel veşnic.

„Tot ce contravine Bibliei nu e de la noi, ne-a transmis Măicuța Domnului care a vorbit prin călugărul Stefano Gobi Papei Ioan Paul al II-lea, fiind canalul de transmisie între Maica Domnului şi Papa, spunându-i unde să se ducă şi ce să spună, căci acest Papă a fost fiul cel preaiubit a lui Iisus şi ne-a spus: el a fost aspru încercat de noi, dar niciodată nu s-a dezis (a avut accident de maşină, tren, avion, deportat în Siberia, împuşcat, dar Maica Domnului a transmis că Ea cu trupul Ei l-a salvat de glonţ.

Mai nou, la Noul Ierusalim de la Pucioasa, Dumnezeu ne spune să numai mâncăm nimic din supermarketuri, că toate conţin carne de om, nici pâine, cine are curiozitatea să verifice ce am scris.

S-au arătat ritualurile sataniste pe Discovery cu sacrificii de copii, cu jupuit pielea de pe copii, cum jupuim noi porcii şi mâncăm şoriciul şi cum beau sângele copiilor din craniile acestora.

Creştinii la botez primesc un înger de pază.

Pe pământ, sunt comunităţi întregi care nu au înger. Dar creştinii care nu au învăţat poruncile lui Dumnezeu sunt uşor ispitiţi de diavol, care vrea să ne ia sufletul la cât mai mulţi.

Dar avem pe pământ 1/3 din cei nescrişi în cartea vieţii de la începuturi, aceştia sunt luciferienii, care s-au luat după Lucifer, care i-a spus lui Dumnezeu că îi va demonstra că omul nu e vrednic de lumina Divină şi chip Divin.

Dumnezeu i-a răspuns: Bine, demonstrează-mi, dar de sufletul lui să nu te atingi.

Nu are voie să ne omoare, dar ne ispiteşte şi ne îndeamnă spre lucruri care duc la pierderea controlului (cafele, ciocolate, droguri, ţigări, prostituţie, homoxexualitate, viteza la conducere, jocuri agresive etc.) si când ne pierdem puterile, ne îndeamnă să ne luăm sufletul, să ne omorâm prin diverse metode.

Iisus, întrebat de Apostoli cum să ne rugăm, le-a spus rugăciunea Tatăl nostru:

Tatăl nostru Carele eşti în ceruri,
Sfinţească-Se numele Tău,
Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta,
Precum în cer aşa şi pe pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi
Şi ne iartă nouă greşelile noastre
Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri
Şi nu ne duce pe noi în ispită
Ci ne izbăveşte de cel rău (viclean)
Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava,
A Tatălui și-a Fiului și-a Sfântului Duh,
Acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Aceeaşi rugăciune Tatăl nostru a fost dictată şi lui Mahomed la 500 de ani după ce a venit Iisus pe pământ.

La clubul nostru de femei venea şi preşedinta femeilor musulmane din România. Eu am rugat-o să facă dânsa rugăciunea, aşa cum se roagă dânsa.

Nu s-a rugat în limba turcă sau tătară, s-a rugat în limba arabă şi am rugat-o să ne traducă în limba română. Surpriză mare a fost şi pentru mine şi pentru toate doamnele de la club, pentru că dânsa ne-a tradus *Tatăl nostru*.

Ca să înţelegem că avem şi noi şi ei un singur Dumnezeu.

Am fost invitată la un moment dat la Parlament ca preşedintă a Asociaţiei FAPTE şi doamna deputat Roberta Anastase a dat cuvântul unei doamne, care cred că era din partea Ministerului de Interne, pentru că ne-a spus că în România, în fiecare zi, dispar 9 sau 10 copii, dar noi nu găsim decât cel mult unul. Faceţi socoteala că anul are 365 de zile ori 10, sunt în jur de 3500 de copii dispăruţi anual.

Una din mâniile lui Dumnezeu din această vreme, este: „vor fi călduri pe pământ cum nu au fost niciodată pe pământ” şi suntem în această perioada în care gheaţa, zăpada de la poli se topeşte, şi acum ne explicăm de ce toată galaxia noastră, a fost urcată într-un strat superior de lumină, ne spune: „E bine să staţi mai puţin la soare, pentru că acomodarea voastră cu noile particule de lumină se face mai greu, bolile voastre se vor agrava, cei care nu s-au încărcat cu lumină (cu fapte bune) pier de pe pământ”. Am observat acest lucru în casa în care stau de 40 de ani. Dormitorul era pe Nord și nu aveam soare niciodată, ca să observ acum câțiva ani că mă trezește lumina soarelui dimineața; răsăritul și apusul numai sunt pe cer în aceeași poziție ca acum 40 de ani.

E scris în Apocalipsă, că atunci când veţi fi în cortul Meu (o piramidă cu lăţimea, lungimea şi înălţimea egale), slugile Mele Mie îmi vor sluji, Eu vă voi alege, Eu vă voi lumina. Să nu îmi faceţi Tron, că Tronul Meu şi al Mielului acolo vor fi.

Deci stratul de lumină în care ne ridicăm, cu planeta noastră, trebuie să fie compatibil cu lumina lui Dumnezeu şi a Mielului Iisus Hristos. Să vedem care sunt mâniile lui Dumnezeu:

- se topesc gheţarii de la cei doi poli;
- vor fi călduri cum nu au fost niciodată pe pământ și apele se vor preface în sânge;
- va fi otrăvit izvorul tuturor apelor de pe pământ;
- vor seca râurile Eufratului să fie gătită calea Împăraţilor de la Răsărit (ai Ortodoxiei);
- un înger va arunca cu o piatră mare în Babilonul cel mare, care va dispărea;
- să nu acceptaţi cifra Satanei 666, că în veci nu veţi ajunge la lumină (microcip = monoparticulă prin vaccinarea obligatorie) şi o bubă rea și ucigătoare vom primi dacă acceptăm;
- mările se prefac în sânge ca de mort şi vieţuitoarele din mări vor muri;
- cutremur cum nu a mai fost pe pământ care va rupe cetatea fiarei în trei;
- cetatea cea mare a fiarei va pica într-o oră şi 7.000 de suflete vor pieri (din 50.000 câţi lucrau în cele două turnuri din New York, din Babilonul cel Mare (America) – Gemenii sau Surorile, ea, Fiara, îşi va pune semnul ei, să arate lumii că nu a pierit (compasul şi echerul) şi îşi va construi una mai mare, dar nu vor mai trece decât 42 de luni (trei ani şi jumătate) şi Dumnezeu îi va lua puterea.

– Fiara stă pe 7 munţi (statele care au avut colonii şi dominioane), Anglia, Spania, Olanda, Belgia, Portugalia, Franţa, Rusia şi are 10 coarne care îi dau puterea (cum conduce cu preşedinţi, regi, cu armate, poliţie, securitate, prefecturi, bănci, finanţe, mass-media, partide, mişcări sociale, sindicatele, religiile.

Coarnele îi dau puterea şi tot ele o vor desfiinţa, când vor fi împreună la nivel mondial.

Fiara se va îngrăşa pe spinarea popoarelor, cu ajutorul tuturor împăraţilor pământului.

Când veţi fi în cortul Meu (o piramidă – aşa este Universul), Eu vă voi alege, voi veţi vedea chipul Meu, numele Meu, va fi scris pe frunţile voastre, voi Mă veţi auzi... şi nici un blestem nu va mai fi, puterea Fiarei va fi luată ca să nu ne mai poată ispiti şi ea va fi închisă.

Dar până atunci, Dumnezeu ne spune că El a pus în gura lor să facă asta, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu, pentru că e scris în Biblie, pe pământ, necazuri veţi avea: „Trei fraţi veţi fi, doi contra unul, unul contra doi. Cinci veţi fi într-o casă, trei contra doi, doi contra trei”.

De aceea, trebuie să cunoaştem toate poruncile lui Dumnezeu din Biblie şi dacă le împlinim, necazuri nu vom mai avea.

În 29 Iunie 2020, se împlinesc 4 ani de când soţul meu a plecat la lumină şi spun asta pentru că a făcut mult bine în viaţa lui şi mie şi copiilor nostri şi tuturor salariaţilor sau prietenilor. A plecat spovedit, împărtăşit, dezlegat de păcate, de preotul Radu de la armeni, şi de părintele român ortodox de la Azilul Sfântul Nectarie. La biroul lui Jirair, în spatele aerului condiţionat care era lângă geamul lui, şi-a făcut cuib o pereche de porumbei, porumbiţa a rămas să clocească şi Jirair, care era foarte rău de căldură, nu a dat drumul la aerul condiţionat toată vara, ca să nu sperie perechea de porumbei şi pe care i-a urmărit toată vara cum îşi hrăneau puiul amândoi, cum l-au învăţat să zboare etc.

În popor se spune că atunci când o pasăre îşi face cuib la streaşina ta, te muţi, şi el s-a mutat la Domnul.

În urmă cu câțiva ani, colegul de facultate Marius Băcescu, fost prof. univ. dr. la ASE şi secretarul Academiei Oamenilor de Ştiinţă, AOS, îmi dă telefon şi mă roagă să merg cu el şi cu un director care lucra la cercetarea fizicii pământului (şi preot Duminica în satul tatălui lui) la Arini, o mănăstire lângă Vatra Dornei, unde Înalt Prea Sfințitul Teodosie a organizat o Conferinţă: „Religia şi Ştiinţa", la care au participat Înalt Prea Sfințitul Gherasim de la Vâlcea, un reprezentant de la Biserica Catolică, unul de la Biserica Evanghelică C.A. şi alţii împreună cu reprezentanţi ai AOS, care erau oameni de ştiinţă şi mai deloc cu pregătire spirituală. Eu am fost chemată pentru a mai ridica gradul de spiritualitate al inginerilor, cercetătorilor, care erau în AOS.

Am plecat cu amândoi la ora 10,00 din curte, din Bucureşti, de la mine şi am ajuns pe la 10 seara în Arini, la 4 km. de Vatra Dornei.

Pe drum, s-au legat diverse discuţii pe teme religioase şi eu completam cu noutăţile pe care le citisem în Evangheliile Apocrife şi în noile transmisii.

Părintele, pentru că terminase fizică şi teologia, la un moment dat mi-a zis: „Ştiţi de ce am venit eu aici?" Am zis: Nu!

Mi-a povestit că americanii în schimbul de informaţii pe care l-au avut la un moment dat, i-au măsurat IQ-ul şi dânsul a cumpărat de la ei soft-ul, programul calculatorului şi după ce a pus în program toate păcatele pe care le face omul, a reuşit după o muncă de vreo doi ani, să scoată EQ-ul – iluminarea omului, adică încărcarea cu lumină la fiecare încercare pe care o avem pe pământ.

Eu am venit ca să le explic acest program şi să le demonstrez care e diferenţa între un om de ştiinţă şi un preot, care ştiind poruncile lui Dumnezeu şi având grijă de casa lui Dumnezeu, de săvârşirea Tainelor, împlinind cele lăsate de Iisus prin Apostoli, se încarcă mai mult cu lumină decât un om de rând.

El l-a măsurat pe tatăl lui, care avea 8500, dânsul avea 500 şi mi-a spus: „Sunt tare curios să văd cât aveţi dvs.".

Eu, am avut un EQ = 2700, IQ = 176.

Evaluarea lui Jirair a fost EQ = 7352, IQ = 178.

El când a văzut ca evaluarea lui din punct de vedere al iluminării, încărcăturii cu lumină, la toate încercările prin care a trecut prin viaţă, este mai mare ca a mea, mi-a zis: „Ei acum să-mi pupi mâna (ca la preot)" şi i-am zis: „Da, că meriţi, eşti un băiat minunat".

A fost un soţ cu care am avut o bună comunicare. Nu ne certam. Dacă eu eram nervoasă, făcea o glumă, de mă pufnea râsul. Munceam amândoi atât de mult, ca numai aveam timp prea mult de vorbit, decât strictul necesar (ce trebuie şi cum trebuie să facem).

La serviciu, doamnele directoare Lupu şi Luminiţa îl considerau un om foarte deştept şi un şef foarte bun, care dădea sfaturi la toţi, nepotul lor, Ciprian, l-a convins să facă Facultatea de Construcţii, explicându-i cât de frumoasă este această meserie, tratându-l ca pe fiul lui şi dorind să-i lase societăţile lui să le conducă pentru că fiii lui nu erau preocupaţi de această meserie. Dumnezeu ne spune că fiecare are destinul lui, pe care îl urmează la îndemnul îngerului pe care l-a primit la botez. Noi, ştiind acest lucru, nu i-am forţat să facă ce vrem noi.

Acum vreo 25 de ani, mă duc într-o iarnă la biserica Sf. Spiridon cel Nou şi cu un pachet pe care să-l împart cuiva. La sfârşitul slujbei, văd un bătrânel, îmbrăcat cu un pardesiu bleumarin lung, cu barbă albă, cu o toca în cap, ca un călugăr.

Mă apropii pentru că el vorbea foarte tare şi erau multe persoane în jurul lui. Stau şi eu să văd ce spune. El îndemna lumea să se pocăiască, pentru că s-a apropiat vremea, va fi urgie mare că Tatăl Ceresc nu mai rabdă păcatele noastre, ce facem noi pe pământ şi o femeie va uni religiile.

După ce a plecat lumea, eu m-am apropiat de el si i-am spus: „Eu sunt femeia aceea”, iar el s-a uitat, a tăcut puţin, şi mi-a zis: „Da, tu eşti! Să vii la mine, în Electricienilor 3”. M-am uitat unde este această stradă, în spatele Kauflandului de la Obor, mi-am luat şoferul şi după câteva zile m-am dus la el, într-o căsuţă mică, amărâtă, într-o cameră plină cu icoane pe pereţi, cu un pat, 3 plopi la poartă, şi cu mulţi câini în curte.

În fața patului avea o pernă de piele turcească, sau arăbească, pe care stătea în genunchi, se ruga, iar când aţipea, îi cădea capul pe pat, unde se sprijinea, şi se trezea. Mi-a spus că el noaptea nu doarme, se roagă că vede îngerii, pe Maica Domnului, pe Dumnezeu, care îi spune: „Spune-le oamenilor să se pocăiască” şi el face asta mereu.

Mi-a povestit că bunicul lui a fost la curtea împăratului Rusiei şi au fugit în România. El s-a născut în 1924, acum are 96 de ani. A fost frate la mănăstirea din Neamţ şi după război în 1948, când au fost disponibilizaţi 3.000 de călugări din 4.000, s-a căsătorit şi are doi băieţi (unul doctor care nu pot înţelege chemarea şi misiunea lui din lipsă de cultură spirituală).

După disponibilizare, a lucrat la Institutul Medico-Legal în administraţie, fiind iubit şi apreciat, pentru că era conştiincios, corect, credincios, cum ar trebui să fie fiecare om.

Dumnezeu ne-a transmis că a lăsat din înaltul cerului peste 7000 de entităţi de mare lumină pe pământ. Peste 5000 sunt în România, restul în lume. Spunându-i acest lucru părintelui drag mie, Hau Mihai, mi-a spus: „Ştiu, dar nu toţi şi-au plecat genunchii!”.

Nu ştim de ce am venit pe pământ şi care e misiunea noastră. Tot Dumnezeu ne spune că la un moment dat toţi ne vom cunoaşte.

De asta cred că am cunoscut mai multe persoane, care fiecare lucrează spre a duce cuvântul lui Dumnezeu.

Sunt şi oameni care mă denigrează și pe mine și pe Evlampie şi pe alţii care nu pot fi înţeleşi. Dar fiecare va împlini ce a hotărât Bunul Dumnezeu la timpul său.

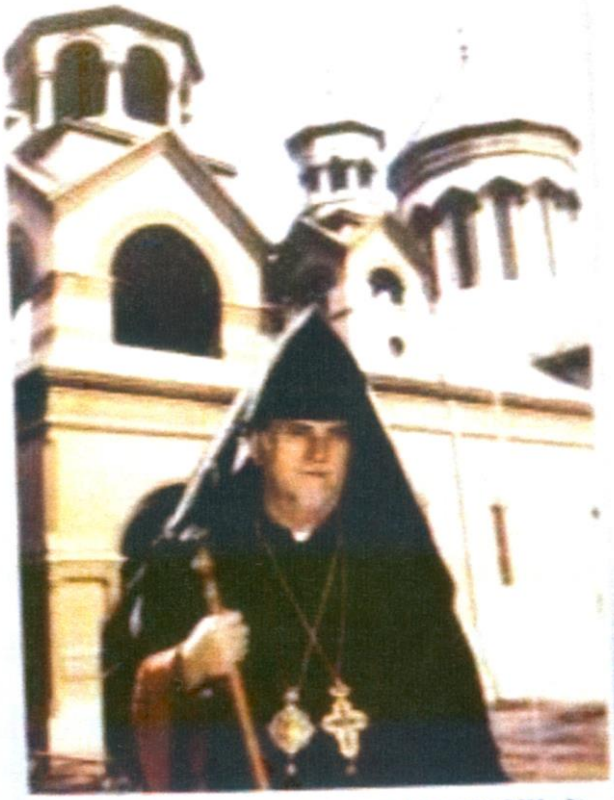

I.P.S. ARHIEPISCOP DIRAYR MARDIGHIAN
Seful Eparhiei Armene din România

GK CONSIMPEX SOCIETATE ROMÂNO - FRANCEZĂ

Nu pot să uit că Jirair, care a lucrat din tinerețe la IPAC și Granitul, pe care mai târziu le-a unit, află după câțiva ani de la Revoluție că aceste intreprinderi unde el a pus tot sufletul sunt demolate și rase de pe fața pământului, ca să se construiască CORA Pantelimon și parcarea acestuia cu drumurile lui. L-am văzut lăcrimând.

După căsătorie mi-a povestit că, era la Mon Jardin o grădină restaurant de vară cu muzică, apreciată în București acum vreo 60 de ani (care pe vremea lui Ceaușescu a fost demolată și s-a construit un mare hotel Dorobanți, pe care l-a cumpărat Johnson.

Jirair stând la o masă cu un alt tânăr, studenți amândoi, și cu o tânără domnișoară, aceasta se uită în palmele lor și îmi spune Jirair că lui i-a spus că se va însura a doua oară cu o femeie cu un copil (ce s-a împlinit pentru că de asta mi-a spus, iar celuilalt i-a spus că se va căsători, va avea un copil și copilul la 9 ani îi va muri. După ce ne-am căsătorit, la vreo 10 ani îmi spune... știi, m-am întâlnit cu prietenul meu de la Mosfordem și era tare supărat că băiețelul de 8 ani are cancer la un picior, a fost operat și nu mai are ce-i face, era tare distrus și i-am mai spus: „Nu-ți aduci aminte că fata cu care eram la restaurant ți-a spus asta?" El uitase! Ăsta era în destinul lui!

Jirair, pe linia tatălui, face parte dintr-un neam de părinți Rechdouni, care au migrat în Capadoceia, în Cezareea creștină, luând numele Van Badrik, iar sub imperiul Turc au luat numele Ghiulbenghian în sec. XVII.

Cel mai vestit în toată lumea este Caloust Sarkis Ghiulbenghian poreclit „Five Procent" pentru averea pe care a reușit să o obțină absolvind Oxford-ul din Anglia, specializându-se în petrol și gaze și devenind organizatorul exploatării petrolului din Orientul Mijlociu, în Golful Persic, făcând legătura între industriile petroliere rusești și americane.

El fiind și expert financiar, participă la crearea Băncii Naționale a Turciei unde intră ca acționari și nemți, francezi și engleyi pentru a exploata petrolul din Irak împreună cu Royal Deutsch Shell 25%, Banca Națională a Turciei 35%, Ghiulbenkian 15%, nemții cu 25%.

Cunoscător al Orientului, al limbilor orientale, plus școlit în Franța și Anglia unde a fost și diplomat, renunță la 10% din partea lui, rămâne cu 5% și ia naștere IRAQ PETROLEUM COMPANY (care includea Bahreim, Arabia Saudită, Emiratele, Qatar), trasând dreptunghiul roșu de exploatare în 1928.

Dar după război forțând americanii, intră și ei în Arabia Saudită, dar Fundația lui Caloust Ghiulbenghian rămâne cu 5%, se retrage în Lisabona – Portugalia unde clădește sediul, o clădire cu 4 etaje și 3 nivele de subsol pline cu opere de artă și cărți rare.

Tot în „Povestea mea" a lui Jirair, am găsit câteva foi în armenește și mai multe fotografii ale unor membri ai familiei Ghiulbenghian.

Au fost rupte dintr-o carte cu multe informații, dar despre care Jirair nu a apucat sa îmi spună nimic.

Rugând-o pe Iris Pungan, rudă cu noi, să-mi traducă puțin, a fost foarte amabilă și deosebit de drăguță și mi-a tradus câteva rânduri.

Dintre familiile armenești, familia Ghiulbenghian ocupă primul loc, datorită faptului că este o familie foarte veche cu grad de noblețe. Această familie a dat națiunii multe valori, remarcâdu-se mai ales în comerț, finanțe, mecenat, donații.

Acest grad de noblețe s-a transmis din vremuri de demult, până în ziua de azi. Din familie au făcut parte domnitori și oficiali.

Unii au venit din Persia, s-au așezat în Talas unde au construit în 1948 o școală de băieți și în 1960, o școală de fete și au susținut cheltuielile școlilor până la primul război mondial. În 1830 au făcut o moară la mânăstirea Sf. Garabet, ulterior o fântână la mânăstirea Surp Sarkis (surp = sfânt).

Cine știe armenește poate înțelege mai mult din materialul pe care l-am găsit la Jirair și pe care îl reproduc în această carte pentru cei interesați (Păcat că nu știu din ce carte au fost extrase, pentru a da detalii).

Din mărturiile a doi salariați care au lucrat cu Jirair, domnul Iorga Zamfir – șef personal și doamna Săcăluș Maricica – secretară.

În martie 1988, direct de pe băncile şcolii, am început să lucrez în captivanta lume a construcţiilor, pe unul dintre cele mai mari şantiere ale ţării la acea vreme, în cadrul Întreprinderii antrepriza Construcţii Hidrotehnice şi Îmbunătăţiri Funciare – IACHIF – Brigada 6 Bucureşti, sub directă conducere a domnului Căldăruşe Dumitru, un om deosebit căruia îi port un mare respect.

Cu ochii mari plini de mirare la tot ce se întâmplă, aveam să văd clădiri impunătoare născându-se de la zero din ştiinţa şi profesionalismul unei mari personalităţi, domnul ing. Jirair Ghiulbenghian!

Am avut şansă şi norocul să fac parte dintr-o echipă minunată, în fruntea căreia se afla domnul ing. Jirair Ghiulbenghian cu fascinanta lui personalitate.

Impunea respect de cum intra pe uşă, însă prin modul lui de a fi, cald, înţelegător, jovial, ne apropia pe toţi!

După Revoluţia din 1989, norocul mi-a surâs din nou.

Domnul Ing. Jirair Ghiulbenghian mi-a acordat șansa să lucrez în cadrul firmei sale, Ghiulbenghian Construct G Co SRL, la departamentul Secretariat-Administrativ, un post ce implica lucrul direct cu domnia sa. Pentru mine a a fost o mândrie şi o onoare să lucrez cu domnul ing. Jirair Ghiulbenghian.

Sub directa lui îndrumare m-am format ca om și profesional!

Mi s-au deschis noi orizonturi, lucrul într-o firmă modernă, atât în țară cât și în străinătate, alături de colegi dragi, toate mi s-au întâmplat în cei 17 ani petrecuți alături de cel mai bun șef din lume!

Îi mulțumesc domnului Jirair Ghiulbenghian pentru tot ceea ce m-a învățat, pentru ajutorul acordat în cele mai grele momente ale vieții mele, pentru că am făcut parte din marea familie Ghiulbenghian Construct G Co SRL!

Respect nemărginit pentru totdeauna, domnule Ghiulbenghian! Veți fi mereu în inima mea!

Maricica Săcăluș 14.06.2020

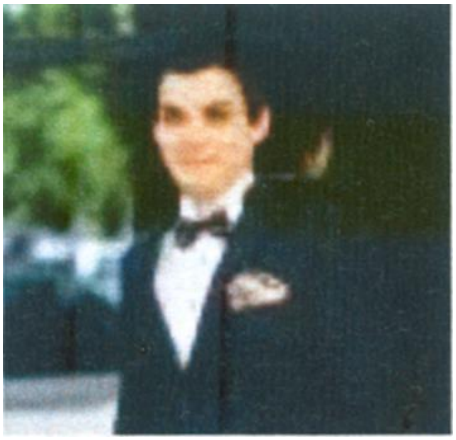

Toamna anului 1983, luna Octombrie. Eram în căutarea unui nou loc de muncă și după alte încercări, am poposit în șos. Chitilei nr. 240, la sediul Grupului de Șantiere Ilfov, al cărui director era dl. Jirair Ghiulbenghian.

Spre surprinderea mea, am fost cooptat și încadrat - țin minte și acum cum a insistat să mi se găsească un post conform pregătirii mele – funcția de șef birou personal!

Mi-am desfășurat activitatea alături de domnul Jirair Ghiulbenghian până în anul 2005 luna Mai, şi-a făcut timp ca să-mi pot permite, zic eu, să rememorez ce m-a determinat să-i fiu angajat credincios timp de 22 ani.

După atâţia ani, nu pot uita şi trebuie să subliniez marea disponibilitate sufletească a domnului Jirair Ghiulbenghian, care a indus fiecărui salariat sentimentul că face parte dintr-o familie, având acel har Dumnezeiesc de a ne apropia pe toţi.

Inerent atribuţiilor de serviciu, am avut şi situaţii conflictuale cu unii din colegi, generate de abateri disciplinare, care însă, datorită calităţilor umane ale domnului Jirair Ghiulbenghian, au fost aplanate într-un mod amiabil, uşa dânsului rămânând deschisă în continuare.

Dacă mă raportez strict la persoana mea, eu pot să afirm că domnul Jirair Ghiulbenghian a fost pentru mine un TATĂ, neexistând probleme cu care mă confruntam de natură personală sau profesională să nu mă asculte, înţeleagă şi să mă ajute moral şi material.

Vă mulţumesc încă o dată pentru tot ce aţi reprezentat pentru umilul meu SUFLET!

Iorga Zamfir 14.06.2020

A fost un remarcabil inginer constructor, care a reușit să mă inspire să devin omul de azi. Cu o atitudine impunătoare, dar totodata blândă, reușea să te motiveze în orice situație, astfel încât orice problemă aveai, fie legată de muncă sau personală, își găsea răspunsul în vorbele bune și pildele spuse de dânsul.

Era un om excepțional, care se implica emoțional și te ajuta să îți trasezi noi obiective în viață, știa să te îndrume să te autodepășești, niciodată nu te plictiseai când îți povestea prin câte pățanii a trecut și mereu aveai câte ceva de învățat.

Din punct de vedere profesional, cu un CV greu de egalat într-o viață, consider că sunt foarte puțini oameni care au reușit să ajungă la nivelul atins de dânsul, cu rezultate excepționale într-un regim comunist, și nu numai, într-un cuvânt un adevătar profesionist.

Întotdeauna, spontan găsea soluții tehnologice și reușea să le implementeze în așa fel încât orice proiect să fie finalizat peste așteptări.

Mă bucur că am avut ocazia să lucrez cu dânsul și consider că a fost și încă mai este una dintre persoanele importante din viața mea.

Ciprian Domnica 14.06.2020

Cu 3 zile înainte de a muri, cu finii noștri

Jirair pe linia tatălui, face parte dintr-un neam de prinți Rechdouni, care au migrat în Capadocia, în Cezareea creștină, luând numele Van Badrik iar sub imperiul Turc iau numele Ghiulbenghian în sec. XVII.

Cel mai vestit în toată lumea este Caloust Sarkis Ghiulbenghian poreclit Five Procent pentru averea pe care a reușit să o obțină absolvind Oxford-ul din Anglia, specializându-se în petrol și gaze și devenind organizatorul exploatării petrolului din Orientul Mijlociu, în Golful Persic făcând legătura între industriile petroliere rusesti şi americane.

El fiind și expert financiar, participă la creearea Băncii Naționale a Turciei unde intră ca acționari și nemții și francezii englezii pentru a exploata petrolul din Irak împreună cu Royal Deutch Shell 25%, Banca Națională a Turciei 35%, Ghiulbenkian 15%, nemții cu 25%.

Cunoscător al Orientului, al limbilor orientale, plus școlit în Franța și Anglia unde a fost și diplomat, renunță la 10% procente din partea lui, rămâne cu 5% și i-a naștere IRAQ PETR OLEUM COMPANY (care includea Bahreim, Arabia Saudită, Emiratele, Quatar, trasând dreptunghiul roșu de exploatare în 1928.

Dar după război, forțând americanii intră și ei în Arabia Saudită, dar Fundația lui Caloust Ghiulbenghian rămâne cu 5%, se retrage în Lisabona – Portugalia unde clădește sediul, o clădire cu 4 etaje și 3 nivele de subsol, pline cu opere de artă și cărți rare.

Tot în „Povestea mea” a lui Jirair, am găsit câteva foi în armenește și mai multe fotografii ale unor membrii ai familiei Ghiulbenghian.

Au fost rupte dintr-o carte cu multe informații, dar despre care Jirair nu a apucat să îmi spună nimic.

Rugând-o pe Iris Pungan, rudă cu noi să-mi traducă puțin, a fost foarte amabilă și deosebit de drăguță și mi-a tradus câteva rânduri.

Dintre familiile armenești, familia Ghiulbenghian ocupă primul loc, datorită faptului că este o familie foarte veche cu grad de noblețe. Această familie a dat națiunii multe valori, remarcâdu-se mai ales în comerț, finanțe, mecenat, donații.

Acest grad de noblețe s-a transmis din vremuri de demult, până în ziua de azi.

Din familie au făcut parte domnitori și oficiali.

Unii au venit din Persia, s-au așezat în Talas unde au construit în 1948 o școală de băieți și în 1960, o școală de fete și au susținut cheltuielile școlilor până la primul război mondial. În 1830 au făcut o moară la Mânăstirea Sf. Garabet, ulterior o fântână la Mânăstirea Surp Sarkis (surp = sfânt).

Cine știe armenește, poate înțelege mai mult din materialul pe care l-am găsit la Jirair și pe care îl pot xeroxa și oferi celor interesați (Păcat că nu știu din ce carte au fost extrase, pentru a da detalii).

ÎNDRUMĂRI SPIRITUALE

Cele 7 taine şi un model de ACATIST

(rugăciunea pe care o fac personal şi îl rog pe preot să mi-o citească)

– Iisus când a fost pe pământ a lăsat 7 taine care sunt: hirotonia, botezul, mirungerea, spovedirea, împărtăşirea, cununia, maslul.

– Iisus, când a fost pe pământ, a lăsat harul Lui celor 12 apostoli (prin pogorârea Sfântului Duh – Rusalii – cincizecime – când aceştia au primit harul propovăduirii, vindecării, proorociei, glosolaliei – vorbiri în diferite limbi).

– Cei 12 apostoli au lăsat Harul lor de la Iisus prin hirotonie – una din taine – celor care au devenit preoţi. Ei îl lasă altor preoţi până azi, de aceea unii nu sunt preoţi, iar alţii sunt predicatori, învăţători etc.

– lumină Divină de la Dumnezeu nu a avut nici un înger din cer (de aceea s-a răzvrătit Lucifer cu o groază de îngeri care au fost pedepsiţi pentru asta).

– nici un înger din cer nu are tainele pe care, noi, oamenii le avem.

– rugăciunea, dacă este citită de preot (reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ în Casa lui Dumnezeu – biserica, este mult mai bine primită decât rugăciunea personală făcută pe drum sau în casa ta, pentru că Dumnezeu se bucură când îi respecţi pe reprezentanții Lui şi când intri în Casa construită şi dăruită lui Dumnezeu sființită şi în care Iisus coboară la fiecare Sfântă Liturghie pentru a transforma pâinea şi vinul în **Sfânta Împărtăşanie** (În Sfânt Trupul şi Sângele Lui care se varsă pentru noi spre iertarea păcatelor).

Nici un om pe pământ şi-n cer nu e perfect, decât Dumnezeu. Noi toţi greşim, nu cunoaştem voia Lui Iisus descoperită nouă, codul astral – totalitatea poruncilor pe care Dumnezeu le-a lăsat pe pământ prin diverse texte sacre la toţi locuitorii pământului. Greşim şi ne încărcăm cu păcate (lumină negativă) şi atragem boli, dureri, necazuri. De aceea trebuie să reparăm greşelile ca să ne vindecăm, să ne rezolvăm necazurile şi să nu mai păcătuim, să ne spovedim, să ne curăţim de păcate, pentru că o taină a lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu, care a adus mântuire pentru toţi pământenii, este acea scrisă în Biblie, în Noul Testament: „Tot ce veţi ierta voi, preoţii, iertate vor fi şi în cer”. (Să nu judecăm preotul, care ne spovedeşte, căci şi el este om, şi el greşeşte, dar are ce nu avem noi, har divin de la Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Şi să nu judecăm pe nimeni, ci să ne rugăm pentru preoţi şi pentru cei ce greşesc).

– A te împărtăşi înseamnă a-L primi pe Mântuitorul în fiinţa noastră, sub chipul pâinii, vinului, spre mântuirea noastră, să iei din nou lumină divină spre iertarea păcatelor şi spre întărirea ta spirituală.

– A te spovedi înseamnă că ţi se iartă păcatele pe care le-ai făcut tu personal.

– A merge la un **Sf. Maslu**, o altă Sf. taină a Bisericii, înseamnă să te cureţi şi de păcatele pe care le fac alţii as**u**pra ta (te blesteamă, te judecă, te urăsc, te invidiază, îţi fac farmece sau alte rele).

Dacă ai să faci acestea, vei simţi ajutor imediat de la Dumnezeu, pentru că Îl vei bucura enorm şi îngerul tău păzitor va căpăta voie de la Dumnezeu să te lumineze şi să te ajute în toate. Viaţa ta se va schimba. Ai încredere în El măcar cât un bob de muştar! Și îngerii noştri au canoanele lor. Nu îţi arată ce trebuie să faci de 2 ori. Îţi dă o idee ce ar trebui să faci, dar nu te obligă.

Dacă îl asculţi, îţi va fi bine, dacă nu, însemnă că netrebnicul te-a dovedit, a fost mai tare ca tine. Ca să-l dovedeşti ia-L în ajutor pe Dumnezeu mereu, roagă-L ca în tot ce faci, spui, gândeşti, să te ajute. Să ştii că nu-i de ajuns să fii doar tu credincios. Trebuie să-i ajuţi şi pe alţii care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Pentru asta, fă măcar atât, xeroxează acest material şi dă-l şi altora, în felul acesta faci muncă de apostolat pe care a lăsat-o Domnul nostru Iisus Hristos pe pământ. Când duci şi pe altul la Dumnezeu, El se bucură enorm. Chiar dacă nu te ascultă soţul, copiii, rudele, prietenii, colegii, tu spune-le blând toate acestea şi vei vedea încet, încet, cum cuvintele tale prind rădăcini, dau roade. Fiecare avem încercările noastre de trecut. Pământul este o şcoală pentru intregul univers. Venim pe pământ cu lumină divină şi dacă nu împlinim poruncile, nu facem fapte bune, nu gândim frumos despre toate, nu mai ajungem la lumină în viaţa veşnică, căci toată creaţia Lui Dumnezeu este din Lumină cu puterea săvârşită a cuvântului şi a gândului. De aceea este foarte important fiecare gând, cuvânt al fiecăruia, căci el zideşte lucruri bune sau rele pentru tine, pentru alţii, pentru ţară, pentru univers. Pe acest pământ suntem orbi, surzi şi fără lumină. Nu vedem lumina duhovnicească dintre noi, nici pe cea din noi. Nu auzim vocile îngerilor, sau ale netrebnicului, căci nu avem mintea deschisă, înţeleaptă. În clipa în care vrem să ne înțelepțim și încercăm să împlinim măcar ce este scris pe acest model de acatist, vom simţi încet că noi căpătăm clarviziune, claraudiţie, dacă noi vom lupta cu cel netrebnic să nu-i mai facem pe plac, ci să-L bucurăm pe Dumnezeu. Când ne vom războ cu netrebnicul vom deveni un bun "receptor" (îl vom auzi pe înger care ne va da lumină în tot ce vrem să facem) şi un bun „emiţător” – vom spune oamenilor cu ce ne luminează Dumnezeu prin tot felul de idei (ca de ex. această hârtie spre folosul multora care nu au făcut religie sau nu au înţeles totul cum trebuie). Să dea Dumnezeu să putem împlini cu toţii cât mai multe din aceste porunci, pentru ca să ajungem cu toţii la lumină în veşnicie în Rai, unde suntem toţi aşteptaţi de Dumnezeu.

Pentru ca să dobândeşti viaţa veşnică şi pentru ca să ţi se realizeze dorinţa ta: să te rogi neapărat 15 minute seara şi 15 minute dimineaţa, să posteşti şi să fii sigur că Dumnezeu te va ajuta.

1. Să te spovedeşti, să te împărtăşeşti Duminica în biserică, să mergi regulat şi să fii atent la ce spune preotul, la ce se cântă, la ce predică. La biserică te duci cu două lumânări pentru Sf. Treime şi pentru Maica Domnului, îngerii şi Sfinţii Părinţi şi cu două pomelnice= în rugăciunea preotului către Dumnezeu şi cu o listă a celor vii din familia ta şi alţii dragi ţie, care să fie de asemenea pomeniţi în Sfânta Slujbă (căci preotul are canon să facă acest lucru) și un pomelnic pentru morți;

2. Să nu-l mai pomeneşti pe netrebnic. Să-ţi ierţi toţi duşmanii ca să fii și tu iertat;

3. Să faci Acatist de dezlegare de păcate din al IX-lea neam, farmece, blesteme, alte rele;

4. Să dai zeciuală la biserică (Maleahi – mustrarea lui Israel) din venitul personal al familiei care se dă în cele patru Duminici, ca Dumnezeu să vă sporească veniturile;

5. Să înlături total din vocabular înjurăturile, vorbele rele, negaţiile, să nu pomeneşti niciodată diavolul. Să nu bei, să nu te droghezi. Să nu fumezi că-l bucuri pe netrebnic, nu pe Dumnezeu;

6. Să elimini orice gând rău, negativ, mândrie, spurcăciune, frică, teamă, îndoială, grabă, mânie, bârfă etc.;

7. Să te lepezi de păcate, de minciuni, bârfe, judecarea altor persoane, a rudelor, a vecinilor, statului etc.;

8. Să te gândeşti mereu dacă ce ai vrea să spui sau să faci este plăcut lui Dumnezeu;

9. Rugăciunea se face cu tot sufletul, cu toată dragostea, în genunchi, cu gândul la Dumnezeu, nu gândindu-ne în altă parte. La început e greu să te concentrezi, dar te obişnuieşti;

10. Să posteşti, căci Iisus a spus: „prin post (a pus pe primul loc postul) şi rugăciune cât un bob de muştar poţi muta şi munţii din loc”;

11. Sfinţiţi-vă hainele, casa, mașina, familia, Sfintele icoane;

12. Să faci regulat un maslu (cât mai des când ai necazuri);

13. Să stai în genunchi în fața preotului, care are harul lui Dumnezeu, lăsat de Iisus Fiul prin taina hirotoniei;

14. Nu vă uitaţi la televizor la emisiuni care vă duc în păcat cu ochiul, cu gândul;

15. Post la sex (gânduri erotice). Să nu te spurci (în televizor spurcăciunile sunt de la netrebnic).

Faceţi fapte bune, milostenie, voluntariat, ajutorarea semenilor (nu întâi animalele, de ele are grijă Dumnezeu);

Sunt tare multe porunci de împlinit. Pentru ca să le afli trebuie să citeşti Biblia. Copiilor, apropiaţilor, colegilor, subalternilor, trebuie să le daţi acest acatist ca el să înveţe să se apropie de Dumnezeu. În felul acesta îl bucuraţi pe Dumnezeu, căci este nuntă în cer când un păcătos se întoarce la El. Nu uitaţi, Iisus a spus că toţi dinaintea Lui au fost prooroci. El este Fiul lui Dumnezeu care lege nouă ne-a dat, **NOUL TESTAMENT**.

Sigur veţi spune: mă chinui şi nu pot împlini toate poruncile. E firesc. Perfect e doar Dumnezeu. Dar străduieşte-te în fiecare zi mai tare. Căci Iisus a spus acum 2000 de ani: Nu v-am adus pace, v-am adus război: 3 fraţi veţi fi, doi contra unul, unul contra doi: 5 veţi fi într-o casă, doi contra trei, trei contra doi. V-am deschis uşa spre lumină, dar e tare strâmtă! Războiul este lupta permanentă cu netrebnicul pe care trebuie să-l învingem cu îndelunga răbdare, cu blândeţe, calm, perseverenţă. Iisus a adus mântuirea, dar nu l-a închis pe netrebnic, pe satan. „Când toţi vom fi uniţi în Cortul Lui, atunci şi El va fi cu noi!” (deci îl va închide pe satan) versetul 1 *Apocalipsa lui Ioan* cap. 21, Cortul s-a realizat (ONU – globalizare) dar nu cu slugile lui (vezi cap. 22 verset 3 *Apocalipsa lui Ioan*).

Deie Domnul să ne unim cu toţii! Vino, Iisuse, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să ne uneşti pe toţi.

Te îndoieşti de viaţa veşnică? Nu crezi că ar exista? Dumnezeu a făcut cunoscut altor religii corpul de lumină pe care îl avem în noi și cum lucrează energetic. De aceea se aplică acupunctura la intersecţiile canalelor de lumină, la ureche, la tălpi sau alţi centri energetici. Doctorii care au studiat temeinic acest lucru fac minuni. Dar de multe ori nu pentru mult timp întrucât Dumnezeu ne spune că boala apare pe spirit. Nici un doctor nu va vindecă boala sută la sută, ci cel mult 50% sau o va muta. Pentru ca să rezolvăm boala, necazurile, trebuie să curățăm spiritul care s-a încărcat negativ prin păcate. Ne spovedim, împărtășim și nu mai greșim. Prin spovedire, împărtășire şi abţinere de la a mai păcătui. Această hârtie îţi va fi de folos pentru începutul mântuirii tale, îndrumării tale spirituale, a cunoaşterii unui minim de religie care a fost negată prin curentul materialist, comunist, ateu, aşa-zis iluminist, care a fost

lansat de satan, iar oamenii, în mare majoritate n-au ştiut să lupte cu el. Aşa au apărut masturbarea, onania, homosexualitatea, lesbianismul, avortul, drogul, beţia, crima etc. Din ispitele lui satan care a avut voie să-l ispitească pe om de când omul a primit viaţa divină, dar şi o poruncă să nu guste din pomul vieţii, al cunoaşterii binelui şi răului şi a încălcat porunca.

Încălcând porunca, omul a căzut în „blestemul lui Dumnezeu" pentru a cunoaşte răul. De asemenea pentru răzvrătire Lucifer a căzut cu toţi îngerii care s-au răzvrătit sub blestemul lui Dumnezeu. Pentru neascultare şi răzvrătire pământul a fost supus multor blesteme pe care Dumnezeu ne promite că le va ridica în acest mileniu prin mai mulţi trăitori ai cuvântului, prooroci (Sf. Serafim de Sarov, Sundar Sing etc.).

De aceea i-a spus lui Ioan că nu mai e vreme multă şi ferice de cel ce-şi spală veşmintele (îşi curăţă spiritul) pentru a vedea împărăţia lui Dumnezeu care va veni după o apocalipsă (mulţi oameni ispitiţi de satan care vor ucide, vor porni războaie, vor spurca oamenii prin diverse metode, inclusiv TV şi presă) care va însemna ascunderea lui satan în oameni, căci satan ştie că va fi legat şi va coborî în oameni pentru a se ascunde, ştiind că omul este iubit de Dumnezeu şi Domnul nu vrea să-l omoare, ci îi aşteaptă pe toţi la El la lumina veşnică. Important este să fim tari, să luptăm cu netrebnicul care vrea să ne ia în stăpânire.

În cazul în care mai doriţi să vă clarificaţi vreo întrebare, rugaţi preotul să vă lămurească sau citiţi textele sacre ale religiilor, Călăuza în Credința ortodoxă, Proloagele – vieţile Sfinţilor (cum au luptat ei cu cel rău) şi alte revelaţii celeste.

Dacă vrei să fii iubit de Dumnezeu, să fii tare în credinţă în Sfânta Treime. Pentru ca să ţi se realizeze dorinţa, să te rogi neapărat 15 minute seara şi 15 minute dimineaţa, să posteşti şi să fii sigur că Dumnezeu te va ajuta. Rugăciunea se face cu tot sufletul, cu toată dragostea, în genunchi, cu tot gândul la Dumnezeu, nu gândindu-ne în altă parte. La început e greu să te concentrezi, dar te obişnuieşti.

Să te spovedeşti.

Să te împărtăţeşti.

Duminica în Biserică se mergi regulat.

Să faci Acatist de dezlegare de păcate din al IX-lea neam, farmece, blesteme, alte rele.

Să faci regulat un maslu, urmat de molifta Sf. Vasile (cât mai des când ai necazuri).

Să dai zeciuiala la Biserică (Meleahi – mustrarea lui Israel) din venitul personal al familiei care se dă în cele 4 duminici ca Dumnezeu să vă sporească veniturile.

Să înlături total din vocabular – înjurăturile; vorbele rele; negaţiile, să nu pomeneşti niciodată diavolul. Să nu bei, să nu te droghezi. Să nu fumezi că-l bucuri pe netrebnic, nu pe Dumnezeu.

Să elimini orice gând rău, negativ, judecată, mândrie, spucăciune.

Să te lepezi de păcate, de minciuni, bârfe, judecarea altor persoane, a rudelor, vecinilor, statul etc. Să te gândeşti mereu dacă ce ai vrea să spui sau să faci este plăcut lui Dumnezeu.

Să trudeşti pentru pâinea ta, cu sudoarea frunţii să ţi-o câştigi (să nu furi, să nu cerşeşti).

Să nu mănânci – porc pentru că e spurcat; – peşte fără solzi că e spurcat. Să posteşti 1 an (căci Iisus a spus „prin *post* – a pus pe primul loc postul – şi rugăciune cu credinţă cât un bob de muştar poţi muta şi munţii din loc".

Sfinţiţi-vă hainele, casa, maşina, familia, icoanele.

Să stai în genunchi în faţa preotului, care are harul lui Dumnezeu, lăsat de Iisus Fiul prin taina hirotoniei.

Nu vă uitaţi la televizor care vă duce în păcat cu ochiul, cu gândul.

Post la sex (gânduri erotice). Să nu te spurci (în televizor spurcăciunile sunt de la netrebnic).

Faceţi fapte bune, milostenie, voluntariat, ajutorarea semenilor (nu întâi animalele, de ele are grijă Dumnezeu).

Când eşti bolnav, ai necazuri, dureri, să te întrebi unde greşeşti, ce nu ai împlinit din cele de mai sus.

Sunt tare multe porunci de împlinit. Pentru ca să le afli trebuie să citeşti Biblia. Copiilor, apropiaţilor, colegilor, subalternilor, trebuie să le daţi acest acatist ca să înveţe să se apropie de Dumnezeu. În felul acesta îl bucuraţi pe Dumnezeu, căci este nuntă în cer când un păcătos se întoarce la el.

Dacă vrem să vindecăm o boală, să rezolvăm un necaz, trebuie să ne dezlegăm de păcate, să ne curăţim spiritul, căci bolile, necazurile apar întâi pe spirit şi pe urmă pe fizic. Altfel vom muta boala sau necazurile.

Noi avem 3 feluri de păcate:

- ale neamului în care ne naştem, de aceea facem acest acatist (conform Bibliei, Vechiului Testament);
- păcate care le facem noi, deci trebuie să ne spovedim şi împărtăşim;
- păcate care le fac alţii împotriva noastră care se dezleagă prin maslu şi molifta Sfântului Vasile.

AL TREILEA MESAJ DE LA FATIMA

În ziua de 13 octombrie 1917 Preacurata Fecioara Maria a transmis foarte îndurerată (în timpul primului război mondial) apărând la trei copii păstori din Fatima, Portugalia, un mesaj pentru a fi comunicat ulterior lumii întregi. Fiind comunicat Papei Pius al XII-lea, acesta l-a zguduit, l-a sigilat, cu îndrumarea de sta la dispoziţia urmaşului său. Papa Ioan al XIII-lea citind mesajul a considerat că e mai bine să rămână în continuare secretul Vaticanului, nefiind încă actual, pentru a nu produce panică. Urmaşul său, Papa Paul al VI-lea a considerat că problema e foarte actuală pentru a o comunica marilor conducători ai lumii, transmiţându-le şi copii din mesajul ceresc. În cele din urmă succesorul său Papa Ioan Paul al II-lea a descoperit secretul lumii întregi, deoarece se referă la a doua jumătatea secolului XX, deci e actual zilelor noastre.

I. Care sunt păcatele omenirii? – Diavolul este la putere şi dirijează soarta omenirii, fiindcă lumea continuă să păcătuiască, iar Dumnezeu permite aceasta pentru a pedepsi omenirea pentru păcatele ei. Avertismentul Sfintei Fecioare nu este luat în considerare: oamenii se duşmănesc, se înarmează, nu au credinţă în Dumnezeu, înjură, sunt lacomi, se urăsc între ei, se răzvrătesc contra poruncilor lui Dumnezeu, duc o viaţă imorală, nu cer îndurarea lui Dumnezeu pentru păcatele lor şi încalcă toate poruncile.

II. Care va fi pedeapsa? – Va fi mai rea decât potopul care a nimicit în afară de cei aleşi şi credincioşi lui Dumnezeu, va fi un război nuclear necruţător, boli contagioase, epidemii, foc ceresc, inundaţii, uragane, grindină, frig excesiv, catastrofe cosmice, cutremur

care va dura 48 de ore (două zile) şi întuneric care va dura 72 de ore (trei zile şi trei nopţi). În urma acestor pedepse groaznice va fi distrusă a treia parte din populaţia globului pământesc.

Care vor fi semnele dinaintea pedepsei. Va fi asasinat un bărbat cu grad înalt, care va fi cauza izbucnirii revoluţiei.

Apariţia Preacuratei Fecioare Maria (la Medugorje din Iugoslavia, Herţegovina de lângă Moster, unde a apărut recent la nişte tineri studenţi) şi mesajul ei pentru lumea întreagă. Dacă n-o vom asculta pe Preacurata Fecioară Maria, Maica lui Dumnezeu-Fiul, care singură nu ne mai poate ajuta, ea ne va părăsi. Cu câteva zile înaintea începerii marii pedepse, va apărea pe cer o Cruce înflăcărată (în jurul orei 12), care va putea fi văzută timp de o oră.

III. Când se vor întâmpla toate acestea? – În a doua jumătate a secolului XX (deci în perioada actuală) într-o noapte de iarnă cu 10 minute înainte de ora 12 (acolo, departe, pluteşte deasupra capetelor noastre) când ne vom gândi mai puţin la acest lucru… se apropie, e în pragul nostru, timpul se grăbeşte… Nu avem timp de pierdut. Perioada ce a implorat-o Preafericita Fecioară se apropie de sfârşit, zilele sunt numărate. Abia avem timp pentru fapte.

IV. Ce să facem pentru a ne mântui de pedeapsa ameninţătoare? – Să ne pară rău şi să ne căim pentru păcatele noastre, să ne spovedim şi să ne cuminecăm şi să ne rugăm cât mai mult pentru a ispăşi păcatele noastre şi ale semenilor noştri. Să ne rugăm către Iisus Hristos şi către Sfânta Sa Maică să mijlocească peste noi de la Dumnezeu harurile de care avem nevoie. Să facem bine altora, să gândim bine despre alţii, să rămânem devotaţi învăţăturii lui Iisus, să facem fapte de pocăinţă, să aducem jertfe, să-l împăcăm pe Dumnezeu, să răspândim cultul faţă de Preasfânta Inimă a lui Iisus şi a Sfintei Fecioare Maria, să ne gândim la binefacerile ei, la lacrimile ei, la patimele Domnului nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru noi păcătoşii, pentru a ne scăpa de focul iadului şi a ne împăca cu Dumnezeu Tatăl şi a ne deschide poarta iadului, a ne împăca cu Dumnezeu Tatăl şi a ne deschide poarta raiului, care a fost închisă în urma păcatului lui Adam şi Eva. Să ne mărturisim şi să ne cuminecăm mai ales în prima vineri şi în prima sâmbătă a fiecărei luni şi să recităm zilnic rozariul cu cele cinci mistere sau cel puţin unul dintre ele. Zilele de miercuri să le oferim Sfântului Părinte Papa, urmaş al Sfântului Petru.

V. Ce să facem în cursul pedepsei? – Când va începe cutremurul, să închidem bine uşile şi geamurile, să nu vorbim decât cu cei din familie, să ardem lumânări sfinte şi tămâie sfinţită, căci altele nu vor arde. Să ne rugăm Rozariul. Să ne asigurăm cu perdele negre la geamuri şi să nu privim afară căci acolo va fi mânia lui Dumnezeu, să mâncăm numai pâine şi să bem apă, să le avem păstrate în vase, ele fiind otrăvite (să ne aducem aminte de soţia lui Lot care uitându-se înapoi, contrar dispoziţiilor divine, s-a prefăcut în stană de sare).

VI. Ce se va întâmpla cu cei ce vor supravieţui acestor dezastre cumplite? – Va fi o perioadă de pace ce va dura aproximativ 20-25 de ani, Iisus va domni, Spiritul Sfânt va purifica totul, va fi o nouă generaţie a lumii, o reînoire deplină, iar Biserica va fi ca o mare familie unită… Rusia, China, Anglia şi protestanţii se vor reîntoarce la Biserica cea adevărată şi va fi o turmă şi un păstor, cum s-a profeţit cu 2000 de ani înainte de Iisus Hristos.

Acest mesaj să fie răspândit peste tot că interesează pe toată lumea!

Să facem tot posibilul *pentru ca Bunul Dumnezeu să cruţe omenirea şi să o salveze cât mai este timp!*

Notă: Să avem deci mereu lumânări sfinte şi chibrituri la îndemână.

CANDELA

Când se arde candela, în faţa icoanelor, îngerul candelei, înger păzitor care stă mereu în casă cât arde candela, stă aici în casa ta şi dincolo te va întâmpina când sufletul tău pleacă din această lume materială. Stă deci atâtea zile câte ai ars candela nestinsă în casa ta, pe care o păzeşte şi o ocroteşte de orice rău, iar când sufletul tău va pleca dincolo, tot atâtea zile te plimbi în Rai şi ai să te îndulceşti de acele bunătăţi, chiar dacă tu nu ai reuşit să te mântuieşti cât ai trăit pe Pământ, şi numai după ce s-au scurs zilele în care tu ai ţinut candela aprinsă la icoanele din casa ta pe Pământ, numai atunci te duce la locul rânduit de Dumnezeu, după faptele tale din viaţă.

Când ai aprins şi ai ars mereu candela la icoane, 24 de ore în şir, îngerul candelei îţi duce şi sădeşte în grădina ta – pe care o face în Rai ca răsplată pentru mica ta jertfă pe care ai făcut-o cu atenţie şi cu credinţă – o floare din care s-a făcut uleiul sau un pom (dacă era ulei de măsline) şi astfel ai pregătit grădina ta în ceruri, încă fiind în viaţă pe Pământ.

Dacă ai aprins candela şi ai plecat de acasă şi între timp candela s-a stins, îngerul care stă şi veghează ca să nu ţi se întâmple nimic rău în casa ta nu pleacă, ci rămâne în continuare până soseşti tu. Dacă, văzând candela stinsă, primul lucru pe care îl faci (spălându-te mai întâi pe mâini) este să aprinzi candela, îngerul nu mai pleacă; dacă te iei cu alte treburi şi neglijezi aprinderea candelei, îngerul pleacă mâhnit şi revine numai după ce tu ai aprins-o din nou.

Dacă tu ai aprins permanent candela şi ai plecat de acasă lăsând-o aprinsă, chiar dacă ţi s-a rânduit sfârşitul în alte împrejurări (adică se întâmplă cu voia lui Dumnezeu) să mori pe drum sau în altă parte decât în casa ta şi nu are cine să-ţi aprindă o lumânare, lumina candelei cu îngerul ei te însoţeşte pe drumul de dincolo; se socoteşte deci că ai lumină, că nu mori în întuneric.

Când aprinzi candela sau pui uleiul care observi că a scăzut, îţi pui o dorinţă, te rogi şi faci trei metanii; şi să ştii că întotdeauna se îndeplineşte (a se aminti aici de candela pe care turcul o aprindea la icoana Sf. Nicolae în fiecare zi, icoană pe care el o luase dintr-o biserică creştină pe care o jefuiseră semenii săi după căderea Constantinopolului şi minunea ce i s-a făcut cu prinderea hoţului ce-i prădase casa în lipsa sa, precum şi alte întâmplări trăite de noi, adevărate).

Model de ACATIST

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru sănătate, înțelepciune, înțelegere,
(numele de botez complet)
dragoste, spor în casa ei/lui și a întregii familii. AMIN

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru iertarea de păcate din al nouălea
(numele de botez complet)
neam al ei/lui, al soțului/soției, a copiilor lor și a întregii lor familii. AMIN

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru dezlegarea de farmece din al nouălea
(numele de botez complet)
neam ale ei/lui, a soțului/soției, a copiilor lor și a întregii lor familii. AMIN

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru dezlegarea de blesteme din al nouălea
(numele de botez complet)
neam ale ei/lui, a soțului/soției, a copiilor lor și a întregii lor familii. AMIN

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru dezlegarea de toate relele din al
(numele de botez complet)
nouălea neam ale ei/lui, a soțului/soției, a copiilor lor și a întregii lor familii. AMIN

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru iertarea tuturor sufletelor, înțelepciunea
(numele de botez complet)
acestora, pacea și unirea tuturor în dragoste frățească. AMIN

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru dezlegarea de anateme din al nouălea
(numele de botez complet)
neam al ei/lui, a soțului/soției, a copiilor lor și a întregii lor familii. AMIN

..... se roagă Bunului Dumnezeu pentru ca pe copiii, pe care nu i-am
(numele de botez complet)
păstrat/ avortat/chiuretat să-i primească Dumnezeu la lumină și să fiu iertată/iertat. AMIN

Numele de botez se roagă ca Iisus, Sfânta Treime și Maica Domnului să vină pe pământ să ne ajute și să ne învețe cum putem ajunge la lumina veșnică. AMIN
Numele de botez se roagă pentru dezlegarea tuturor jurămintelor făcute de mine și tot neamul meu și de toți pământenii de la începuturi. AMIN

RELIGIILE ŞI TEXTELE LOR SACRE

1. **HINDUISM** – Ramayana, Bhagavad Gita (India)
2. **JAINISM** – Canonul cărţii creatori de HI (fiorduri) sau Thirtankaras (India)
3. **ZOORASTRISM** – Gatele (Gathas), Yasnele, Budahism (India)
4. **BUDISMUL** – (India) **–** Lankavatara Sutra
   BUDISM ZEN – Sutrele manuale **–** Lankavatara Sutra
   (Japonia) **–** Surangama Sutra **–** Lotus Sutra
5. **SIKHISMUL** – Adi Guru Granth Sahib (India)
6. **CONFUCIANISMUL** – Filozofia lui Confucius, Lun yii şi cele cinci cărţi îndreptate de Confucius (China, Japonia)
7. **TAOISMUL** – Cartea despre TAO şi TE (China)
8. **ŞINTOISM** – Kojiki şi Nihongi (Nihonshoki)

9. **BRAHMANISM** – Vedele, Brahmanele, Upanişadele, Legea lui Manu, Aranyacele, Puranele (India)
10. **IUDAISM** – Tanah, Talmud, Cabala, Numerologie (Israel)
11. **ISLAMISM** – Sumiţi şi Sufism – Coranul (Mahomedani) – Shiiţi – Coranul şi Hadith
12. **CREŞTINISMUL** – Sfânta Scriptură, Sfânta Tradiţie
    – Ortodocşii (ruşii, românii, bulgarii, grecii, iugoslavii etc.)
    – Ortodocşii gregorieni (armenii)
    – Ortodocşii copţi (Etiopia şi Egipt)
    – Maroniții
    – Catolici, greco-catolici, romano-catolici, unitarieni, evanghelişti

Protestanţi:
– Calvini reformați
– Lutherani
– Anglicani

Neoprotestanţi:
– Baptişti
– Adventişti
– Penticostali de diverse nuanţe

Și multe alte culte care au pătruns în România prin pastori, predicatori instruiți în America și alte țări, întrucât fiara a condus prin „divide et impera” (prin dezbină pentru a conduce).

Noile religii:
– Baha'i
– Rastafarism
– Hare - Krişna
– Martorii lui Iehova
– Mormonii
– Menoiţii şi Amishi
– Graal
– New Age
– Biserica Unificării (Moon)

Cultele spiritelor în:
– America de Sud, Peru
– America de Nord
– Africa
– Australia
– Oceania – eschimoşi la maori
  Credinţa în animale, în mare, în zei, zeiţe (ex. Zeiţa Fertilităţii)
  Cultul Vrăjitoarelor – Wudu (Religie sincretistă afro-americană)
– Wicca
– Yazidiţii (cultul diavolului la kurzi)

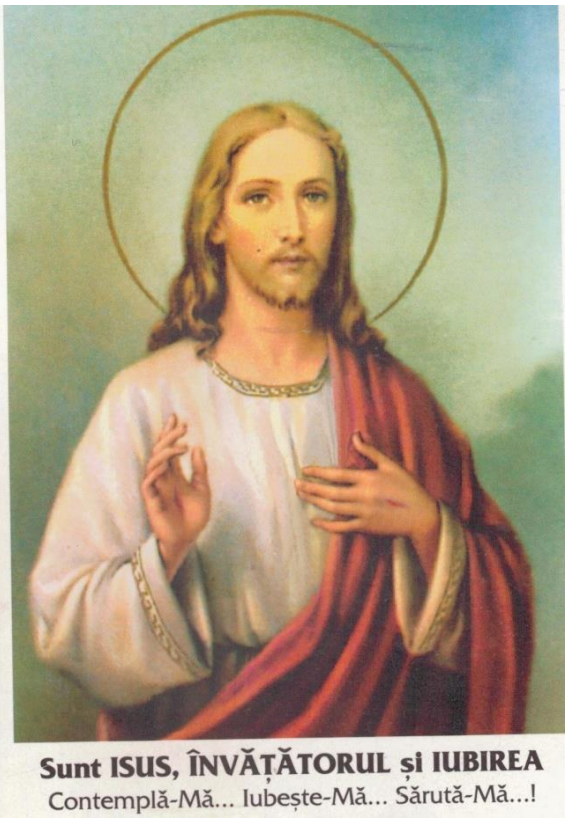

ISUS: Fiul Meu, această icoană reprezintă Chipul adevărat pe care îl aveam la maturitate, pe când predicam în Palestina, ca Învățător...

Apostolii Mei Mă salutau sărutându-Mă pe obraz... Voi de ce nu faceți la fel?

Fiecare sărut exprimă un sentiment al sufletului vostru pentru Mine, un gest de iubire, de laudă și adorație față de Dumnezeul și Mântuitorul vostru...și nu îl dați icoanei, ci **Mie Mi-l dați**, iar Eu vă voi răspunde cu Îmbrățișarea Inimii Mele Preasfinte și cu Pacea Mea.

Și dacă, pe lângă aceasta, Mă vei săruta cu intenția de a aduce ispășire pentru toată răceala, trădările și jignirile pe care Mi le aduc oamenii...pentru fiecare sărut de iubire pe care Mi-l dai, **ca Mântuitor al omenirii, îți acord mântuirea a o mie de păcătoși, care nu Mă cunosc și nu Mă iubesc...**De aceea grăbește-te, căci sunt milioane de păcătoși în lumea întreagă și mulți vor muri curând cu miile în evenimentele anunțate și în Marea Strâmtoare (cf. Mt 24,21-30).

Copiii Mei, tuturor vă spun: **expuneți, cinstiți și răspândiți această icoană peste tot**, fără fanatism sau superstiție, dar **cu credință și iubire creștină**, căci **acolo unde sunt Eu, răul nu va avea putere asupra voastră.**

Vă iubesc și vă binecuvântez cu Pacea Mea, *Isus*.

O, Isuse, fiul Mariei, Învățătorul și iubirea, Mântuitorul întregii omeniri, noi cu credință și din toată inima îți mulțumim, te adorăm, te contemplăm, te îmbrățișăm, te sărutăm, pentru a-ți aduce ispășire pentru toată răceala, trădările, jignirile, ofensa, nerecunoștința și sacrilegiile pe care ți le aduce omenirea întreagă.

Îmbrățișează-ne la inima ta și dă-ne Pacea ta Isuse. Amin

SFÂNTA MÂNĂSTIRE LAINICI
Icoana Maicii Domnului
„Grabnic Ascultătoare”
adusă de la Mănăstirea Dohiariu
din Sfântul Munte Athos – 27 iulie 2006

SCHITUL ROMÂNESC PRODROMUL
SFÂNTUL MUNTE ATHOS
ICOANĂ NEFĂCUTĂ DE MÂNĂ OMENEASCĂ
MAICA DOMNULUI PRODROMIȚA

Miracolul de la Lanciano

OSTIA catolicilor s-a transformat în carne vie, muşchi viu de miocard permanent viu după sute de ani. Dumnezeu ne iubeşte pe toţi, şi pe creştini (ortodocşi, catolici etc.), şi pe evrei, şi pe musulmani, şi pe taoişti, pe toţi, dar nu toţi ajungem în tărâmurile Lui Iisus, unii ajungem în tărâmurile de lumină ale profeţilor (vezi Pistis Sofia).

Nu aruncaţi cu piatră, vedeţi-vă bârna din ochiul vostru şi nu paiul din ochii altora, după cum a spus Iisus.

Cea mai scumpă cercetare a fost a giulgiului lui Hristos, a urmat Miracolul de la Lanciano. Urmarea a fost introducerea Bibliei la nivel mondial (realizată cu banii multor ţări) în şcoli, penitenciare, hoteluri, armate, prin asociaţia The Gideons International.

Miracolul de la Lanciano

La analiza ştiinţifică făcută în anul 1971 s-a constatat: Carnea în care s-a transformat Ostia consacrată este **Carne adevărată** provenită din ţesut muscular de inimă (miocard). Cercetările reluate în 1974 sub patronajul OMS au confirmat rezultatele profesorului Linoli: Carnea şi Sângele sunt de origină umană.

Cele cinci cheaguri de Sânge adevărat: analiza cromatogra-fică o de-monstrează cu certitudine absolută şi indiscutabi-lă. Carnea şi Sângele sunt din aceeaşi grupă sanguină AB.

Carnea şi Sângele miraculoase de la Lanciano sunt, aşa cum ar fi fost extrase în aceeaşi zi de la o persoană vie şi s-au uscat puţin.

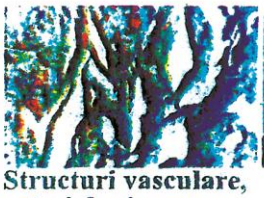

Structuri vasculare, arteriale şi venoase

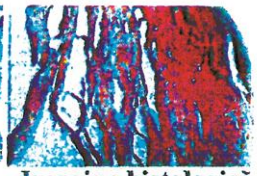

Imagine histologică a Cărnii

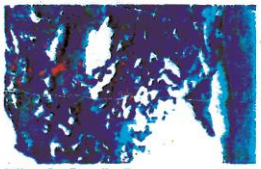

Un lobul de ţesut adipos

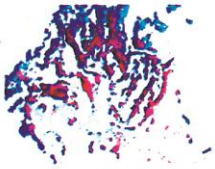

Un nerv vag

Despre natura fragmentului de Carne, comisia a declarat fără ezitare că este un ţesut viu din moment ce răspunde rapid la toate reacţiile clinice proprii organismelor vii.

Or în Euharistie este o Persoană Vie Care ne se dăruieşte: **Isus Cristos Înviat** Care a spus:

"Eu sunt Pâinea Vie coborâtă din Cer"(In6,51) Aşa cum spune Papa Benedict XVI, Trupul şi Sângele lui Cristos ne este dat pentru ca noi înşine să devenim Trupul lui Cristos, de acelaşi Sânge cu El. Astfel Adoraţia devine uniune: El este în noi şi noi suntem în El.

De ce ne-a creat Dumnezeu pe noi, oamenii? Acum ne spune: Pentru a conduce întregul Univers cu noi.

Sunt aproximativ 6.350.000.000 de fiinţe de lumină în univers, care toate în univers au venit cel puţin o dată pe pământ. Dar nu toate s-au întors în straturile de lumină de unde au venit, păcătuind fiecare foarte mult.

Iisus, Fiul Lui Dumnezeu, a venit pe pământ plătind cu sângele lui, păcatele noastre, pentru că toţi, după un pahar al uitării dat de Tatăl Ceresc oamenilor, greşeam şi intram în iad, până a venit Iisus pe pământ, care prin răstignirea Lui, ne-a scos din iad.

După circa 5000 de ani, venind Fiul lui Dumnezeu, a deschis iadul, de asta a înviat după 40 de zile, şi ne-a spus: „Eu v-am deschis uşa spre lumină, dar puţini o veţi găsi... Nu v-am adus pace, v-am adus război; 3 fraţi veţi fi doi contra unul, unul contra doi; cinci veţi fi într-o casă, trei contra doi, doi contra trei..."

Războiul este cu cel rău din noi, pe care nu l-a închis, dar i-a luat o treime din putere. Cine îşi pune nădejdea în Dumnezeu, şi îl ia pe EL în ajutor, îl învinge pe cel rău şi reuşeşte să scape de orice ispită: a alcoolului, a drogurilor, a fumatului, a perversiunilor sexuale etc. Căci a spus Iisus: „Prin post şi rugăciune cu credinţă cât un bob de muştar poţi muta munţii în mare". „Cel ce nu va părăsi plăcerile lumeşti pentru mine, nu va ajunge în veci la lumină". Dumnezeu a vrut ca omul creat de El să nu se întineze şi să nu facă păcate de nici un fel. Omul trebuia să trăiască ca un înger.

Dar Fiul a binecuvântat cununia dintre bărbat şi femeie, lăsând şi taina cununiei. El nu a binecuvântat relaţiile perverse (homosexualitate, incesturi, schimbare de sex, onanie, masturbare, relații cu animale, sadism) şi a spus: „Nu vreau moartea păcătosului, ci întoarcerea lui la credinţă". Noi la botez creștin am primit un înger de pază, dar avem și un diavol care vrea să-i demonstreze lui Dumnezeu că nu suntem vrednici de chip divin și de lumina divină. Nu-l vedem, dar mental ne ispitește. Noi trebuie să trăim în trezvie, să nu folosim droguri, băuturi, cafele, coca-cola, care sunt excitante și care grăbindu-mă fac să nu reușesc să duc lupta mentală cu cel rău care mă ispitește. De asta preoții stau cu mintea tot timpul în rugăciune = trezvie.

DESPRE CREAŢIE

Răspunsurile sunt din textele sacre şi ultimele revelaţii transmise unor pământeni din România sau din alte ţări. Pornim de la premiza majorităţii oamenilor de pe pământ care nu sunt atei sau demoni că există Dumnezeu (In God we trust – scrie pe moneda de 1$ şi are şi piramida universului cu ochiul divin în vârf – deci Fiii Luminii, Fraternitatea sau marii masoni care conduc lumea, cunosc aceste lucruri şi chiar le-au făcut publice). Deci prin marii iniţiaţi, profeţi, prooroci, s-a transmis că universul este o piramidă cu 7 straturi de energie şi cu 9 straturi de lumină cu 9 substraturi, total 81 straturi (ex. Pământul are ionosferă, stratosferă etc.). Piramida are un curent, un vânt constant în întregul univers care mișcă toată galaxia noastră, constant. Pământul ajunge în poziţia iniţială în 2.300.000 de ani, adică în 90 precesii de câte aproximativ 25.000 ani fiecare precesie. Astfel putem calcula când se aliniază planetele noastre, sau când avem eclipsă de soare, lună, cu observatoare astronomice sau când suntem pe ocean cu ajutorul teodolitelor, cum ajungem în port.

1. **Cine suntem noi? De ce am primit chip Divin şi Lumină Divină?**

Ni se comunică că noi 6.365.000.000 de fiinţe de pe pământ suntem fiinţele cu care conduce Dumnezeu întregul univers. Pământul este o şcoală pentru noi, pentru întregul univers. De dimineaţa până seara avem diverse încercări. Depinde cum am acţionat. Astfel, dacă judecăm, ne mâniem, jignim, minţim etc. ne încărcăm negativ şi astfel diavolul din noi care ne ispiteşte mereu (iar noi nu ştim să ne autocontrolăm, să ne încărcăm cu lumină pentru că nu cunoaştem toate poruncile lui Dumnezeu) ne ia sufletul şi ne duce în iad. La judecată nu avem nici o scuză că nu am citit Biblia. Căci de asta Iisus şi pe urmă Mahomed ne-au învăţat rugăciunea *Tatăl nostru* unde spunem „... şi nu ne duce în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău" care este în noi. Bărbatul are o diavoliţă şi femeia un diavol. În Pistis Sofia, Iisus spune că a luat puterea diavolului din om o treime, iar vrăjitoarele au putere doar dacă se unesc mai multe (sunt 300 în România)

2. **Ce există în univers?**

Duh Sfânt, spun preoţii, viață, bioenergie, spun oamenii de ştiinţă, diverse energii (termică, dinamică, electrică, mecanică etc.) şi informaţia. Ce spune Dumnezeu despre Univers? Spune că este format din lumină cu puterea gândului. Deci toate energiile, toate informaţiile provin din lumină şi gânduri. Lumina stă la baza tuturor energiilor. Universul este: – format din particule mici (praful) pe care nu le vedem, dar care s-au unit, au format sunete şi mai multe grupuri la un loc au format *cuvinte*. La început era cuvântul, cuvântul era la Dumnezeu, Dumnezeu era cuvânt. (capitol Facerea din Biblie); – Din cuvinte au apărut energii necreate şi energii de stocare (muzică, parfumuri, informaţii etc.); – Dumnezeu a creat pământul, omul, apele, vânturile, animalele, păsările, pomii, vegetaţia etc. Dumnezeu spune că Iisus e soarele nostru de asta scrie în Biblie că „Eu, Iisus sunt steaua care răsare dimineaţă" şi că atunci când a fost eclipsă de soare, pe noi românii ne-a protejat total, întrucât în soare a avut loc o scurtă şedinţă cu cele mai mari fiinţe de lumină. Care este consistenţa universului? Un praf transparent pentru ochii noştri, ca lumină sau aerul dintre noi. Dar am învăţat la scoală că el are gaze, eteri, alcool, apă, minerale, viață, microbi, viruşi, bacterii etc. Deci lumina are foarte multe energii, gaz, lichid, solid, plasmă şi informaţii. Ex. Clonarea. Orice clonă este identică cu originalul, pentru că păstrează sau aşează pentru a fi clonată o particulă care are informaţie, memorie, inteligentă, spun unele studii ale oamenilor de ştiinţă. Dar lumina dacă este mai puternică în intensitate, putere, noi oamenii nu o mai putem privi, ne arde, ne deranjează un bec şi spunem că sunt explozii în soare, ceea ce este incorect spus. Dumnezeu prin fiinţele de lumină ne transmite că avem un univers de lumină şi altul de întuneric ca o piramidă cu vârful în jos, care se află în centrul pământului (iadul) are forma unui om, căci de asta ne spune în Biblie de burta iadului, talpa iadului, fălcile iadului etc. Reprezentarea grafică ar fi „coloana infinitului" a lui Brâncuşi. S-a mai transmis că energiile sunt de 3 feluri: – necreate (de cineva); – create (de Dumnezeu); – de stocare (căci nimic nu se pierde, totul se transformă). În universul de lumină *energiile necreate* sunt: – Dumnezeu, Iisus, Duhul Sfânt, Treimea în vârful piramidei, dar lumină divină şi Duhul Sfânt sunt în tot universul, căci a spus Dumnezeu că „El este în noi şi noi suntem în El". Urmează domnitorii, stăpâniile, dregătoriile, începătoriile, tronurile, heruvimii (cu 6 ochi), serafimii cu 6 aripi, arhanghelii, îngerii care sunt cel mai aproape de noi. Aceste energii necreate, de lumină, au energii pozitive. Tot aici se află animale, păsări, fructe, legume etc. În energiile necreate intră şi stelele, soarele, galaxiile, planetele, aştrii, comete etc. Fiinţele de pe diverse planete sunt fiinţe de lumină diferite sau fiinţe imperfecte cum sunt luciferienii, demonii, târâtoarele, porc,

capră etc. (căci spune Dumnezeu că ne va împărţi între oi şi capre. **ENERGIILE CREATE** sunt create de Dumnezeu, pământul, omul şi tot ce este pe pământ în cer şi în apă. **ENERGIILE DE STOCARE** a informaţiilor: cuvintelor, gândurilor, faptelor, mirosurilor, eteruri, muzici etc. se găsesc în tablele lui Enoh sau în calculatorul AKA SCH la care au acces unii clarvizionari, oameni iniţiaţi.

3. **De ce a creat Dumnezeu un pământ**

3a. Pentru a fi o școală pentru întregul univers, pentru toate fiinţele de lumină care au venit cel puţin o dată pe pământ din diverse straturi de lumină (unii mai iniţiaţi, alţii mai puţin). Toţi au avut încercări care i-au apropiat de Dumnezeu (respectând poruncile divine) sau de diavol (prin beţie, furt, droguri, păcate, orgoliu, fumat, mânie, crimă etc);

3b. Fiecare trebuie să lupte cu răul din inima lui să-l micşoreze şi să mărească capacitatea binelui prin fapte bune;

3c. Capul omului este un receptor care primeşte informaţii din univers (pozitive sau negative). Oamenii spun: – mi-a venit o idee. De unde? De la cine? Vezi sfinxul cu ochii spre cer în meditaţie atent la ce informaţii primeşte, unii au urechile mari pentru a asculta prin claraudiţie mesajele care vin – de la îngeri de lumină – pozitive; – de la luciferieni, negative – ispite;

3d. Omul cu mintea lui trebuie să decodifice informaţia. În meditaţie sau cu îndelungă răbdare, creierul primeşte informaţia, iar dacă e pozitivă, este conformă poruncilor Lui Dumnezeu, deci spun, gândesc, fac asta, dacă nu este conformă poruncilor lui Dumnezeu este de la satan;

3e. Capul omului este şi un emiţător al decodificării. Emite gânduri, energie pozitivă sau negativă, cuvinte pozitive sau negative şi fapte pozitive sau negative. Tot ce emit toate sufletele, creează şi influenţează universul, pe care îl creăm pozitiv sau negativ;

3f. Când ne abatem de la ordinea divină vin fiinţele divine (OZN) care ne atrag atenţia sau chiar sting focarele atomice (vezi explozia de la Cernobîl stinsă cu lasere puternice de OZN-uri);

3g. Mai vin şi alte fiinţe din univers pentru a ne cerceta, aşa cum şi noi căutăm să vedem ce este pe alte planete;

3h. Când Domnul Dumnezeu a creat omul, a avut mai multe încercări, până a creat forma de azi a fiinţei umane (după ultimele comunicări, revelaţii);

3i. Iniţiaţii, profeţii, savanţii, compozitorii au primit informaţii din univers şi au lăsat omenirii coduri astrale (texte sacre după iniţierea fiecărui grup de populaţie) pentru a ne putea întoarce de unde am venit (la lumină), ştiinţe (vezi astronomia etc.), cercetări ştiinţifice, inovaţii, muzică divină etc.

3j. Îngerii care ne însoţesc au voie să ne îndrume *dacă* păstrăm ordinea divină pentru că au şi ei legile, canoanele lor. Dacă nu păstrăm ordinea divină ne ispiteşte foarte uşor spre diverse patimi, păcate, cel rău, când nu cunoaştem ordinea divină;

3k. De ce a permis Dumnezeu asta? Pentru că fiinţele de lumină care au fost create de la începuturi nu ştiau să lupte cu cel rău, nu ştiau ce este o ispită;

3l. De ce a îngăduit Dumnezeu să greşim? Pentru ca noi să fim mai toleranţi unii cu alţii, să nu mai aruncăm cu piatra în altul, să nu mai scoatem sabia, să ne căim pentru ce am făcut şi mai ales să realizăm că noi, oamenii, nu suntem perfecţi şi că Unul singur e perfect,

acela fiind Cel ce ne-a dat viaţă, Tatăl Luminilor, Împăratul Cerurilor şi al Pământului, al celor văzute şi nevăzute de noi oamenii cu ochii tereştri care ne aşteaptă cu îndelungă răbdare şi cu mare mila Sa să ne pocăim pentru greşelile noastre, să nu mai greşim, să ne curăţim spiritual (pentru a vindeca fizicul);

3m. Fiinţa de lumină din om se prezintă sub forma unei hărţi a reţelelor energetice pe care o au toţi care fac acupunctură (din texte sacre chinezeşti);

3n. Cum poţi căpăta clar viziune, clarauditie, ideogonie. „Prin post şi rugăciune cu credinţă cât un bob de muştar poţi muta munţii în mare", a spus Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. – *Post* – pentru toate patimile (mâncare, sex, fumat, băutură, mânie etc.). – *Rugăciunea* se face cu dragoste, puternică, cât mai îndelungată, depunând efort de concentrare pentru a o face lui Dumnezeu. În această meditaţie vei vedea că în creier vin diverse informaţii fără vrerea ta. Le decodifici: dacă sunt de folos le notezi, le reţii, dacă nu, spui cum a spus Iisus: – „Piei, satană!" – şi începi din nou rugăciunea. – *Credinţă* – Dacă nu cred în Dumnezeu nici nu voi fi ajutat, căci mi s-a spus: „Cere şi ţi se va da"; „Bate şi ţi se va deschide". Dar dă Dumnezeu la toată lumea? Nu. Dă la cel ce are credinţă şi păstrează în totul ordinea divină.

3o. Cum se face rugăciunea? Întâi – dăm slavă lui Dumnezeu şi dragoste; Doi – îi mulţumim pentru tot ce ne-a dat (lumină, aer, viaţă, căldură, mâncare, apă, încercări pentru a-L înţelege etc.); Iertăm pe toţi care ne-au greşit ceva; Îi cerem iertare pentru ce-am greşit toţi lui Dumnezeu şi celor cărora le-am greşit; Rugăciuni personale – diverse cereri.

4. **Care-s paşii pe care trebuie să-i fac pentru a ajunge la Dumnezeu?**

Să recunosc toţi profeţii şi textele sacre cu toată creaţia Sa, pe Fiul Lui, Iisus, care ne-a dat un Nou Testament şi a spus că „El e Calea, Adevărul și Viaţa"; – Să recunosc Casele lui Dumnezeu şi fiecare să le respecte şi să meargă regulat în ele, fiecare în religia lui; – Să împlinesc Tainele care le-a lăsat Iisus Hristos: spovedire, împărtăşire, maslu, botez, mirungere, cununie, hirotonie; – Să recunosc hirotonia preotului, minunile sfinţilor, să aprob slugile lui Dumnezeu fără a le denigra. Căci pe pământ şi ei sunt oameni şi pot greşi. Dar ei se spovedesc şi se împărtăşesc săptămânal. Pentru ei noi trebuie să ne rugăm căci sunt părinţii noştri spirituali; – Să merg duminica la biserică unde Iisus şi Duhul Sfânt coboară pentru a schimba pâinea şi vinul în Sfânt Trupul şi sângele Său pentru ca să pot să mă reîndumnezeiesc după ce m-am spovedit şi m-am curăţat de păcate; – Să fac milostenie, fapte bune, să respect poruncile divine; – Să-mi sfinţesc casa, să fac pomeni (să nu uit morţii familiei mele).

5. **De ce trebuie să fac Tainele?**

Pentru că eu greșesec, lumina mea o înnegresc prin păcate şi Iisus a spus că tot ce vor ierta preoţii, iertate vor fi şi în cer şi ce vor ţine, ţinute vor fi. De aceea trebuie să mă spovedesc.

Pentru că au greşit cei din neamurile mele, Dumnezeu a spus: „Să nu mă supăraţi că vă blestem până în al 9-lea neam şi vă stârpesc neamul" Deci îl rog pe preot *să-mi citească acatistul* meu în care cer Bunului Dumnezeu să mă dezlege de farmece, anateme, blesteme şi alte rele.

De ce trebuie să fac maslu? De ce trebuie să merg la molitfa Sfântului Vasile cel Mare, a Sfântului Ioan etc.? *Pentru că diavolul are oamenii lui* pe pământ, vrăjitoare, demoni (din cei nepecetluiți, din cei nescrişi în cartea vieţii de la întemeierea lumii) aceştia blestemă, fac

vrăji, ne dau dracului, fac tot felul de rele, prin maslu sau exorcizări preoţii îndepărtează de la om lucrările diavoleşti. Le-am făcut pe toate. M-am curăţat, dar *trebuie să mă împărtăşesc* să devin din nou părtasă cu Dumnezeu, să mă reîndumnezeiesc.

6. **Când spiritul omului**, care se află în corpul uman dispersat, păstrează necondiţionat ordinea divină, permanent şi cu dragoste, atunci acel spirit se uneşte cu spiritul de sine etern divin şi numai atunci omul e pe calea cea bună pentru a ajunge la lumina veşnică de unde a venit, numai atunci omul începe să fie deplin fericit, întrucât începe să renunţe la cele plăcute de pe acest pământ, realizând că toate-s efemere, vremelnice, deşertăciuni. Numai atunci îngerii au voie să te ajute în tot ce ceri lui Dumnezeu.

7. **Ce e la baza universului?**

Informaţia (care stă şi la baza clonării, ADN); – Mişcarea (vântul constant al universului care aduce pământul/în aceeaşi poziţie în univers după 90 de precesii în circa 2.300.000 de ani); – Lumina care are toate energiile; – Legile, ordinea divină; – Stocarea tuturor (toate se reduc la 1 sau la 0, adică nimic, dar nimic nu se pierde); – Duhul sfânt, viata acestora, fiecare celulă a luminii este vie; – Dumnezeu spune că El este totul, El este cel ce este. El deţine informaţia, mişcarea, lumina (noi suntem în El şi El este în noi) El este ordinea. El este Duhul Sfânt. El le-a făcut în cer şi pe pământ (Tatăl nostru... vie împărăţia Ta precum în cer aşa şi pe pământ) pe toate; – Spune despre om „uită-te la om şi vei vedea dacă e iubit de Mine”. Dacă este cu defecte nu este iubit de Dumnezeu, este pedepsit, iubit de cel rău.

8. **Cum poate fi omul fericit? Cum poate ajunge omul la lumina veşnică?**

Pocăindu-se!; – Dându-şi viaţa pentru altul, salvându-l – salvând un om salvezi întregul univers; – Respectând ordinea divină.

9. **De ce să mă duc la preot să mă spovedesc?**

Nu este şi el un păcătos? Ca orice om? Da, dar are hirotonie. Pentru păcatele lui şi el va da socoteală. Nu avem voie să judecăm pe cineva sau ceva, căci Dumnezeu spune că nu creşte un fir de păr fără ştirea Lui.

10. **Citeşte cele 7 taine** şi vei vedea ce înseamnă hirotonie, ce este cu tainele, care e puterea lor şi vei vedea ce minuni începi să simţi în viaţa ta.

11. **De ce ne îmbolnăvim? De ce avem necazuri?**

Sunt trei cauze: – am păcătuit eu personal; – au păcătuit cei din neamul meu; – păcătuiesc alţii şi-mi trimit gânduri negative, blesteme, farmece, anateme şi alte rele. *Ce spune Dumnezeu despre sănătate?* Nici un doctor nu va putea vindeca o boală decât 50% sau o mută, căci boala apare întâi pe spirit şi pe urmă pe fizic. Curăţaţi-vă spiritul şi veţi vindeca boala şi „să nu mai faceţi” (a spus Iisus Mariei Magdalena). Din cele 7 Taine veţi înţelege puterea tainelor. Din „Sănătatea în textele sacre” – veţi înţelege că bolile pot dispărea prin multe metode. – *Cum spun textele sacre să ne alimentăm pentru a fi sănătoşi?* – Nimic trecut prin foc, îngheţat, putrezit în apă. Să nu mâncăm carne căci vom da socoteală pentru fiecare animal ucis, căci una din porunci în tablele lui Dumnezeu era „să nu ucizi”, dar oamenii revoltându-se, l-au determinat pe Moise să ceară îngăduinţa lui Dumnezeu să-l inspire cu alte legi, ca oamenii să nu-L urască pe Dumnezeu. Fumul şi alcoolul sunt abominaţiuni în faţa lui Dumnezeu (un lucru abominabil este îngrozitor de rău). – *Ce se întâmplă dacă mâncăm trecut*

prin foc, îngheţat sau putrezit în apă? Sau carne? Religia spune că corpul nostru se va pietrifica, mațele vor putrezi, gura va deveni urât mirositoare şi urechile noastre vor avea clei.

OMS spune că orice boală se poate vindeca prin terapie naturistă şi Iisus a spus că ne-a dat Dumnezeu drept hrană fructele, legumele, laptele şi mierea. OMS spune că – alimentele preparate termic; – sarea; – lactatele pasteurizate; – pâinea; – uleiul dublu rafinat; – zahărul, îndulcitorii; – detergenţii chimici; – poluarea; – îngrăşămintele chimice; – E-urile, conservanţii chimici; – nefiltrarea apei; – medicamentele sintetizate chimic; – alcoolul; – tutunul sunt otrăvuri. – *Cum putem fi sănătoşi?* Respectând ordinea divină, curăţându-ne spiritul scutul energetic, gândind pozitiv, alimentându-ne corect, căci postind, rugându-ne, având credintă cât un bob de muştar putem muta munţii în mare, a spus Iisus. – *Ce înseamnă să păstrez ordinea divină?* Să citeşti, să cunoşti şi să aplici în viată poruncile Lui Dumnezeu, dacă greşeşti te încarci negativ şi atragi boala, pierzi puterea. *Dar e suficient să fim corecţi?* Dacă dragoste nu e, nimic nu e. Dar ce fel de dragoste? Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi! Iubeşte-L pe Domnul Dumnezeul tău mai înainte de toate! Salvând un om, salvezi un univers! – *De ce să postim?* Pentru că ne trebuie o dezintoxicare a organismului (deci, bine este, să se facă cu regim naturist). – *Ce tratamente a mai lăsat Dumnezeu?* Acupunctură, presupunctura, reflexoterapia, homeopatia, masajele medicale, îndreptarea coxalelor, băile calde, de nămol, soare, ozon, sauna, tratamentele neconvenţionale (bioenergia, magnetism, plantele medicinale şi spirulina, produsele apicole (polen, propolis, păstură, lăptişor de matcă, ceară de albine etc.), mişcarea fizică, sportul, integratorii nutriţionali, argila, cristaloterapia, sacroterapia etc. – *Ce eficientă au aceste tratamente?* – Pot reuşi sau nu, în funcţie de curăţenia spirituală a fiecărui individ. – Ele au costuri reduse. – Tratează cauza bolii, nu efectul. – Întineresc ţesutul uman. – Elimină stresul. – Devenind sănătos, devii eficient, îţi măreşti timpul de lucru personal.

SĂNĂTATEA ÎN TEXTELE SACRE

Dacă citim în Vechiul Testament din Biblie, Dumnezeu a transmis: „Nu v-am dat decât iarba care face sămânţa şi pomul care face rod drept hrană”, şi punct. La alt profet însă ne spune că „să-i aducem şi Lui, Lui Dumnezeu, o vită fără de meteahnă, căci îi place şi lui mirosul de carne prăjită, iar pentru iertarea greşelilor noastre, o pereche de turturele sau porumbei.” Dar prin Moise ne spune ce carne putem mânca şi ce nu, ce este spurcat ca: porc, iepure, struţ etc. În ce priveşte peştele, ne spune că ne-a dat doar peştele cu solzi să-l mâncăm.

Referitor la porc ne spune: „mi-e atât de silă de voi că mâncaţi zgârciuri, şorici, grăsimi” …„Spurcaţi veţi fi până seara”, căci seara le sfinţeşte pe toate.

Venind Iisus Hristos care a spus „Toate-s pentru voi”, s-a interpretat că putem mânca şi porc, putem bea. Dar după circa 500 de ani, arhanghelul Mihail prin Mahomed transmite din nou: să nu mâncaţi porc, să nu beţi.

Organizaţia Mondială a Sănătăţii, unde s-au întrunit specialişti din toată lumea, concluzionează că mâncarea pregătită termic, conservanţii, lactatele pasteurizate, sarea de pământ, pâinea pregătită termic, zahărul, uleiul dublu rafinat produc uraţii (pietrele la fiere, ficat, rinichi, vezică, ciocuri pe coloană, la articulaţii), blocaje, reumatismul – şi decide că alimentele naturale lactatele nepasteurizate, sarea de mare (pe care nici o fabrică din lume nu o face curată, ci o amestecă cu altele), uleiul preparat la rece, pâinea nepregatită termic vindecă orice boală: cancere, diabet, paralizii, obezitate, anemie etc. şi încurajează vânzarea integratorilor nutriţionali care au fost folosiţi la cosmonauţi, vitamine naturale, produse

farmaceutice naturiste, terapii complementare care nu sunt nocive organismului şi nu au contraindicaţii, asimilându-se uşor de organsim.

Ce sunt aceste terapii complementare? Le găsim în tradiţiile popoarelor la vraci, doftoroaie, şi chiar în textele sacre la chinezi, la indieni etc. ca: acupunctura, feng-shui, presopunctura, reiki, kung fu, cikung, îndreptarea coxalelor, a șalelor (călcătura ursului) – băi termale, argilă, folosirea produselor apicole (propolis, laptişor de matcă, larve, venin de albine, miere, polen, păstură, ceară etc.), băi fierbinţi cu sare, cu plante, ceaiuri, plante medicinale etc.

Dar să nu uităm că într-un caz de accident, boli grave, crize comiţiale, e totuşi nevoie de doctor, căci cultura medicală a omului pe linie de sănătate încă lasă de dorit la majoritatea oamenilor, căci nu tuturor le place să citească ceva folositor, ci preferă muzica de petrecere, manelele, televizorul, distracţiile etc.

Dar să revenim la ce mai spune Dumnezeu: Ne spune că boala apare întâi pe spirit şi pe urmă pe fizic. Nici un doctor din lume nu va putea vindeca 100% o boală, căci boala apare întâi pe spirit şi pe urmă pe fizic. Ne spune să ne curăţim spiritul şi vom vindeca boala.

Cum se face acest lucru?

Prin spovedire, acatist, maslu, împărtăşire, rugăciune şi mai este ceva.

Ce sunt aceste practici de care oamenii s-au lăsat?

Ele fac parte din cele 7 Taine lăsate de Iisus apostolilor, acestea sunt:

1. Hirotonia – botezul, mirungerea sau pecetluirea, spovedirea, împărtăşirea, cununia şi maslul. După cuvântul lui Iisus Hristos, la cincizeci de zile după răstignirea Sa, la cincizecime, Duhul Sfânt a pogorât peste apostoli, care au căpătat: harul propovăduirii, al glosolaliei sau vorbirii în limbi, al vindecării etc. Aceştia, apostolii, prin punerea mâinilor în cruce l-au lăsat preoţilor prin hirotonie (ceea ce se petrece azi după ce termină facultatea şi se însoară un absolvent, sau un călugăr, când devin vrednici).

Acest Duh Sfânt trimis de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, lăsat preoţilor, alte religii nu-L au.

2. Botezul este încredinţarea copilului lui Dumnzeu.

3. Mirungerea este pecetluirea cu mir si duh sfânt a copilului.

4. Spovedirea este taina prin care Iisus a spus apostolilor: „Tot ce veţi dezlega voi, preoţii, pe pământ dezlegat va fi şi în Cer şi ce veţi ţine, ţinute vor fi”. Omul permanent este ispitit de diavol (care vrea să-i demonstreze lui Dumnezeu, că omul nu e vrednic de Lumina Lui, de chipul și asemănarea Lui și face păcate)

Despre ce este vorba? Ştim cu toţii că omul are trup material fizic şi spiritual, sufletesc sau energetic. Așa cum întreţinem cu energie materia, trebuie să întreţinem cu energie şi sufletul, să le hrănim pe amândouă.

Ex: apa dacă o cercetăm aşa cum o scoatem arată într-un fel. Dar dacă îi dăm anumite informaţii, binecuvântarea lui Dumnezeu, sau o vorbă rea, arată altfel.

Deci spiritul, sufletul, energia suferă transformări în funcţie de informaţia primită, cu cuvântul, gândul, muzica, fapta.

Informaţia negativă – păcatul schimbă energia, sufletul, spiritul, care schimbă materia, în speţă a corpului omenesc şi poate degenera în boli, dureri, necazuri.

Cum toată creaţia, universul este lumină şi energii, căci universul este creat din lumină cu puterea gândului, orice gând, cuvânt, faptă negativă creează materie negativă în noi, în cer, în univers, pe pământ, în familie.

Prin spovedire (taina lăsată de Iisus Hristos) încărcătura negativă a energiilor negative formate din gânduri, cuvinte, fapte negative, este distrusă de Mântuitorul omenirii (recunoscut de toată lumea laică la organizaţiile mondiale). Dispar păcatele făcute de noi prin iertarea dată de preot ce are loc în Cer imediat. Numai că există un dar, o condiţie, să nu mai repeţi, „te iert, dar să nu mai faci", cum i-a spus Iisus Mariei Magdalena.

Păcatele însă sunt de 3 feluri:

a – păcate făcute de mine;

b – păcate făcute de strămoşii mei (karma);

c – păcate făcute de alţii contra mea (farmece, blesteme, anateme, dat netrebnicului, alte rele, gânduri negative ce-mi pot ataca şi distruge scutul energetic).

Păcatul este individual sau colectiv (când rătăcesc minţile oamenilor)cu televizoare, calculatoare etc.

5a. – Prin spovedire mi se iartă ce am greşit eu.

b – Prin acatiste (rugăciuni făcute de mine şi date preoţilor să le citească) mi se descarcă păcatele făcute de cei din al nouălea neam.

c – Prin maslu mi se curăţă şi scutul energetic de informaţii, energii negative trimise de alţii spre mine.

Dacă recunoaştem că cuvântul, informaţia creează o energie în univers pozitivă sau negativă, trebuie să înţelegem că aceasta ne afectează pe noi sau pe apropiaţii noştri sau întreg universul.

6. Deci m-am curăţit de energia negativă ce o aveam sau mă înconjura. Prin taine, mă reîndumnezeiesc prin împărtăşire sau euharistie, cum spun catolicii, dar nu mai fac, nu mai zic, nu mai gândesc negativ de acum încolo şi retractez infinitatea de gânduri, vorbe, fapte care inconştient le-am generat. Voi fi un om fericit eliberat, încărcat pozitiv, cu lumină divină cum am fost creat şi trebuie să lupt cu răul din inima mea, să-l micşorez și să măresc binele sau pozitivul pentru a ajunge la lumina veşnică, pentru a mă încărca permanent cu energie pozitivă, cu lumină.

Perfect nu am fost creat. Perfect e unul singur Dumnezeu care a lăsat coduri, legi ale universului (piramide) de lumina tuturor populațiilor de pe pământ, fiecaruia în funcție de ridicarea lui spirituală.

Pe măsura ce ne ridicăm energia pozitivă – spiritual, începem să vedem, să simţim dragostea lui Dumnezeu, adevărata fericire, care nu mai dezlipeşte omul de biserică, de Casa lui Dumnezeu, unde vine să-i mulţumească închinându-i imnuri de slavă, iar neiniţiaţii îl tratează ca prost, habotnic, bolnav (delir mistic).

Lipsa de educaţie spirituală propovăduită de curentul materialist în toată lumea a fost o grea încercare de la Dumnezeu care pe mulţi îi va duce în iad, la întuneric, prin încărcarea negativă masivă ce au dobândit-o.

Dumnezeu Fiul, Iisus Hristos l-a iertat şi pe tâlharul de pe cruce dându-i iertarea într-o clipă, când acesta s-a căit de ce a facut şi a recunoscut puterea lui Dumnezeu mărturisindu-şi cu tot sufletul credinţa care l-a izbăvit de păcate imediat.

Cu mii de ani înainte nu era posibil acest lucru. Toţi mergeau în iad.

Toate textele sacre trebuie interpretate şi în timp, în perioada în care au fost scrise. Iisus a spus că înaintea lui au fost profeţii şi El Lege nouă ne dă, Noul Testament pe care din cauza jurămintilor pe care le are fiecare în religia sa nu a putut fi recunoscut de toate religiile, nici de învăţătorii, rabinii acelor vremi, care apărau cu sfinţenie legea lui Moise.

Au preferat să-l omoare pe Iisus decât să-şi încalce jurământul de credinţă, lucru de altfel prevăzut de Dumnezeu în foarte multe versete din Vechiul Testament.

Dar de nu e iubire, nimic nu e. Aceasta nu se poate limita la cei de o religie cu mine, la familia mea, la ţara mea. Ea trebuie să fie împlinită la nivel mondial, universal, Dumnezeesc.

Abia atunci ne încărcăm pe noi şi pe alţii pozitiv cu lumină pentru a ajunge la lumina de la „capătul tunelului", ceea ce ne dă sănătate pe pământ.

Degeaba luăm medicamente dacă greşim şi persistăm în greşeli (păcate).

7. Omul a fost creat ca o ființă de lumină cu chip divin și trebuia sa rămână un înger și femeia și barbatul. Dar mâncând din pomul Binelui și Răului a căpătat trup material și a început să păcătuiască, dând naștere la copii în dureri. Când a venit Iisus, această taină a cununiei a scos omul din păcatul împreunării, creând o familie binecuvantată de El. Lipsa cununiei, a botezului, a mirungerii, a spovedaniei și a împărtășirii duce la boli, dureri, necazuri.

Astfel explicăm bolile incurabile care în procent mic s-au vindecat miraculos prin hrănirea spiritului şi a trupului, a energiei şi materiei.

Am vorbit de spirit până acum. Ştiu cum îl curăţim dar cum hrănim trupul?

Ce spune evanghelia eseniană:

EVANGHELIA ESENIANĂ

„Adevăr zic vouă, mari şi numeroase sunt păcatele voastre. Ani îndelungaţi voi aţi cedat ispitelor lui Satana. Aţi fost lacomi, băutori, perverşi şi datoriile voastre s-au tot adunat. Şi acum, voi trebuie să plătiţi datoria şi plata este dură şi dificilă. În consecinţă nu vă neliniştiţi chiar de la începutul celei de-a treia zile, cum a făcut fiul risipitor, ci aşteptaţi cu răbdare cea de-a şaptea zi care este sfântă: prezentaţi-vă atunci cu o inimă umilă şi supusă în faţa Tatălui vostru Ceresc ca El să vă ierte păcatele şi să vă plătească datoriile făcute. Adevăr zic vouă, Tatăl vostru Ceresc vă iubeşte cu o iubire infinită, căci El de asemenea vă permite să vă plătiţi în şapte zile datoriile voastre de şapte ani. Acelora care trebuie să plătească datorii de şapte ani, dar plătesc cinstit şi perseverent până în ziua a şaptea, Tatăl Ceresc le va ierta datoriile pentru toţi aceşti şapte ani." Căci 7 zile de veți ajuna, 7 ani de păcate vă vor fi iertați.

Un bolnav care suferea de dureri teribile întreabă:

„Dar dacă noi am păcătuit de şapte ori şapte ani?"

„Chiar şi în acest caz, Tatăl vostru Ceresc vă va ierta datoriile voastre în de şapte ori şapte zile".

„Fericiţi aceia care vor stăpâni până la capăt, căci demonii lui Satana scriu într-o carte toate faptele voastre rele, cartea corpurilor voastre şi a sufletelor voastre. Adevăr zic vouă, nu există nici o faptă vinovată care să nu fie scrisă şi aceasta încă de la începutul lumii, înainte chiar de Tatăl nostru Ceresc. Or, dacă este posibil de a scăpa de legile făcute de regi, nici unul din Fiii Omului nu va scăpa celor făcute de Dumnezeu. Când veţi apărea în faţa Lui, demonii lui Satana vor depune ca martori împotriva voastră, din cauza faptelor voastre, şi Dumnezeu va vedea păcatele voastre înscrise în cartea corpurilor voastre şi a sufletelor voastre, şi inima

Sa se va întrista. Dacă voi vă căiţi de păcatele voastre, şi dacă prin post şi rugăciuni faceţi apel la îngerii lui Dumnezeu, fiecare zi pe care continuaţi să o petreceţi în ajunare şi rugăciune vă va fi înregistrată de îndată, şi îngerii lui Dumnezeu vor şterge din cartea corpurilor voastre şi a sufletelor voastre un an de fapte rele. Şi când ultima pagină va fi astfel ştearsă de toate păcatele voastre, ea devenind albă, puteţi să vă prezentaţi în faţa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu se va bucura în inima Sa şi vă va ierta toate păcatele. El vă va elibera din ghearele lui Satana şi de suferinţă. El vă va primi în sălaşul Său şi va ordona servitorilor Săi şi îngerilor Săi să se supună poruncilor voastre. El vă va acorda o viaţă lungă şi nu veţi mai simţi niciodată încercările bolilor. Dacă, începând din acest moment, vă veţi petrece zilele îndeplinind lucrările lui Dumnezeu, îngerii lui Dumnezeu vor înscrie toate faptele voastre bune în cartea corpurilor voastre şi a sufletelor voastre. Adevăr zic vouă, nici o faptă bună nu va rămâne ignorată de Dumnezeu şi aceasta încă de la începutul lumii. Căci de la regii şi guvernatorii voştri veţi aştepta în zadar recompensa voastră, în timp ce Dumnezeu recunoaşte totdeauna faptele voastre bune."

„Şi, când veţi apărea în faţa Sa, îngerii vor fi martorii voştri pentru faptele bune. Şi Dumnezeu le va vedea înscrise în corpurile voastre şi sufletele voastre şi se va bucura de aceasta. El va binecuvânta corpurile voastre, sufletele voastre şi faptele voastre bune dându-vă ca moştenire împărăţia Sa pământească şi cerească, ca voi să găsiţi în aceasta viaţa eternă. Fericit este acela care poate intra în împărăţia lui Dumnezeu, pentru că el nu va mai cunoaşte moartea".

După aceste cuvinte se făcu o mare tăcere. Şi aceia care erau descurajaţi găsiră în acest discurs o forţă nouă; ei vor contiuna să ajuneze şi să se roage. Bolnavul care vorbise primul Îi zise:

„Eu voi stărui până în ziua a şaptea".

Şi, de asemenea, cel de-al doilea Îi declară:

„Eu, de asemenea, voi stărui până la de şapte ori şapte zile". Domnul Iisus le-a răspuns:

„Fericiţi cei care perseverează până la capăt, căci ei vor moşteni pământul!"

„Li s-a spus strămoşilor voştri «Respectaţi pe Tatăl vostru Ceresc şi Maica voastră Pământească şi urmaţi poruncile Lor ca zilele voastre să fie prelungite pe pământ»"

Îndată după aceasta, li s-a dat o a doua: „Să nu ucizi!" Căci viaţa a fost dată tuturor de către Dumnezeu şi ceea ce Dumnezeu a dat nu îi este permis omului de a lua. Adevăr zic vouă, tot ce trăieşte pe pământ provine de la o Mamă unică. Iată pentru ce acela care ucide, îşi ucide fratele. De la acest criminal Maica Pământescă îşi va întoarce faţa Sa: Ea îl va lipsi de sânul Său dădător de viaţă şi îngerii Săi vor fugi de la el; Satana va locui în corpul său. Carnea animalelor ucise va deveni propriul său mormânt. Căci, adevăr zic vouă, acela care ucide se ucide pe el însuşi – şi acela care mănâncă carnea animalelor ucise mănâncă corpul morţii. În sângele lor, fiecare picătură din sângele victimelor va deveni otravă; în respiraţia lor, respiraţia le va deveni urât mirositoare; în carnea lor, carnea le va deveni abcese purulente; în oasele lor, oasele lor se vor pietrifica; în intestinele lor, acestea vor putrezi; în ochii lor, aceştia se vor solzifica şi în urechile lor, acestea vor forma secreţii ceroase. Moartea lor va deveni moartea sa. Numai dacă-L serviţi pe Tatăl Ceresc, datoriile voastre de şapte ani vă vor fi iertate în şapte zile. Satana nu vă înapoiază nimic, va trebui să plătiţi pentru tot: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, viaţă pentru viaţă, moarte pentru moarte, căci răsplata păcatelor este moartea. Nu ucideţi şi nu mâncaţi niciodată carnea victimelor voastre inocente, dacă nu, veţi deveni sclavii lui Satana; aceasta este calea suferinţei care duce la moarte. Acţionaţi din contră, după voinţa

lui Dumnezeu ca îngerii Săi să poată să vă servească pe drumul vieţii. Ascultaţi aceste cuvinte ale lui Dumnezeu:”

„Iată, v-am dat toate plantele care poartă seminţede pe pământ şi toţi pomii cu fructele lor şi seminţele lor: acestea să fie hrana voastră. Animalelor de pe pământ, păsărilor din aer, animalelor care se târăsc pe pământ, tuturor animalelor în care există un suflu de viaţă, Eu le dau iarba verde ca hrană. Laptele animalelor care se mişcă şi trăiesc pe pământ va fi de asemenea pentru voi o hrană. La fel cum lor le dau iarba verde, vouă vă dau laptele. Dar carnea şi sângele care însufleţeşte animalele voi nu trebuie să le mâncaţi. Vă voi cere cont pentru sângele lor clocotitor, sângele lor în care rezidă sufletul. Vă voi cere socoteală de fiecare animal ucis, ca şi de sufletele oamenilor omorâţi. Căci Eu, Domnul vostru Dumnezeu, sunt un Dumnezeu puternic şi zelos, pedepsind pe drept samavolniciile părinţilor care mă urăsc până la a treia şi a patra generaţie; şi arătându-mi îndurarea faţă de miile de oameni care Mă iubesc şi care urmează poruncile Mele. Iubeşte pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău şi cu toată puterea ta, aceasta este prima şi cea mai mare poruncă. Şi iată o a doua, care îi este asemănătoare: „Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. Nu există porunci mai mari ca acestea două.”

Un altul spuse de asemenea:

„Moise, care a fost cel mai mare în Israel, a permis părinţilor noştri a mânca carnea animalelor pure şi a interzis numai carnea animalelor impure. Pentru ce ne interzici Tu folosirea cărnii tuturor animalelor? Care este Legea care vine de la Dumnezeu? Este a lui Moise sau este a Ta?”

Domnul Iisus a răspuns:

„Dumnezeu a dat strămoşilor voştri, prin intermediul lui Moise, zece porunci”. „Aceste porunci sunt prea dure”, declară strămoşii voştri şi ei nu putură să le respecte.

Plin de compasiune pentru poporul său şi nedorind ca acesta să piară, Moise îi dădu atunci de zece ori zece porunci. Căci acela ale cărui picioare sunt solide ca muntele Sion n-are nevoie de cârje, dar acela ale cărui membre sunt prea slăbite are nevoie de acestea pentru a merge. Şi Moise a zis lui Dumnezeu: „Inima mea este plină de tristeţe, căci poporul meu va pieri. Căci ei sunt fără cunoaştere şi nu pot înţelege poruncile Tale. Ei sunt ca şi copiii mici care nu înţeleg încă cuvintele tatălui lor. Permite, Doamne, ca să le dau alte legi ca ei să nu piară. Dacă ei nu pot fi cu Tine, Doamne, fă în aşa fel ca ei să nu fie contra Ta; astfel se vor menţine până în ziua când vor fi copţi pentru cuvintele Tale şi când Legile Tale le vor putea fi revelate”.

„Moise sparse atunci cele două table de piatră pe care erau gravate cele zece porunci şi le dădu în schimb de zece ori zece porunci. Din aceste zece ori zece porunci, scribii şi fariseii au făcut o sută de ori zece porunci şi au încărcat umerii voştri cu poveri zdrobitoare, poveri pe care ei înşişi n-au ştiut să le poarte. Cu cât poruncile sunt mai apropiate de Dumnezeu, cu atât mai mic este numărul lor. Cu cât se depărtează de Dumnezeu, cu atât numărul lor creşte. Iată pentru ce scribii şi fariseii au atât de multe legi. Acelea ale Fiului Omului sunt şapte, cele ale îngerilor sunt trei, iar cele ale lui Dumnezeu se reduc la una.”

„Eu vă învăţ numai Legile pe care voi nu sunteţi capabili să le înţelegeţi pentru a deveni oameni şi să urmaţi cele şapte legi ale Fiului Omului. Mai târziu, îngerii necunoscuţi ai Tatălui Ceresc vă vor revela de asemenea Legile lor, ca, în sfârşit, Sfântul Spirit al lui Dumnezeu să poată coborî în voi şi să vă conducă la Legea Sa.”

Toţi rămaseră minunaţi de această înţelepciune şi ziseră:

„Continuă, Doamne, învaţă-ne toate legile pe care noi suntem capabili să le înţelegem”.

Şi Domnul Iisus continuă:

„Dumnezeu a dat această poruncă strămoşilor voştri: „Să nu ucideţi” Totuşi inima lor era împietrită şi au ucis. Atunci, pentru ca măcar ei să nu mai ucidă oameni, Moise le-a permis să omoare animale. Dar inima strămoşilor voştri se împietri şi mai mult şi ei omorâră fără alegere, oameni şi animale. Dar Eu vă spun: Nu ucideţi nici oameni, nici animale şi nici alimentele pe care le duceţi la gură. Căci dacă voi mâncaţi alimente vii, ele vă vor însufleţi, dar dacă voi mâncaţi alimente moarte, ele vă vor omorî la rândul lor. Căci viaţa provine numai din viaţă, iar din moarte nu rezultă decât moarte întotdeauna. Tot ceea ce omoară alimentele voastre, omoară de asemenea corpul vostru şi tot ceea ce omoară corpul vostru, omoară de asemenea spiritele voastre.

Corpurile voastre devin ceea ce este hrana voastră, după cum spiritele voastre devin ceea ce gândiţi. Iată pentru ce voi nu trebuie să mâncaţi nimic din ce focul, frigul sau apa au distrus. Căci alimentele gătite, îngheţate sau intrate în putrefacţie ard, îngheaţă şi putrezesc, de asemenea corpul vostru. Nu fiţi ca un ţăran smintit, care ar semăna pe terenul său grăunţe fierte, îngheţate sau putrezite. În toamna care ar urma el n-ar recolta nimic de pe terenul său şi mare ar fi amărăciunea sa. Din contră, fiţi ca ţăranul care seamănă în câmpul său grăunţe pline de viaţă, care îi vor înapoia însutit sămânţa pe care a semănat-o. Adevăr zic vouă, trăiţi numai cu focul vieţii şi nu trataţi alimentele voastre cu focul morţii, care omoară atât hrana voastră cât şi corpurile şi sufletele voastre.

Dar, nu mâncaţi nici unul din acele alimente care îşi datorează savoarea focului morţii, căci sunt ale lui Satana.

Dacă doriţi ca Îngerii lui Dumnezeu să se bucure de corpul vostru şi ca Satana să fugă departe de voi, nu luaţi decât o singură masă pe zi la masa lui Dumnezeu. Şi astfel zilele voastre vor fi prelungite pe pământ, căci acest mod de comportament este agreabil în ochii lui Dumnezeu. Întotdeauna nu mâncaţi decât dacă masa lui Dumnezeu este întinsă în faţa voastră şi nu mâncaţi decât ceea ce se găseşte pe această masă. Căci adevăr zic vouă, Dumnezeu cunoaşte bine ceea ce corpul vostru are nevoie şi când are nevoie.

Nu consumaţi alimente spurcate aduse din ţări îndepărtate, ci mâncaţi ceea ce produc propriii voştri pomi, căci Dumnezeul vostru ştie bine de ce aveţi nevoie, când şi unde. Căci El acordă tuturor popoarelor, tuturor împărăţiilor, hrana care se potriveşte fiecăruia cel mai bine. Nu mâncaţi ca păgânii care înfulecă în grabă şi-şi murdăresc cporpurile lor cu tot felul de scârboşenii.

Forţa îngerilor lui Dumnezeu intră în voi odată cu alimentele vii pe care Domnul vi le oferă pe masa Sa regească.

Pentru că masa lui Dumnezeu este un altar şi acela care mănâncă la masa Sa este într-un templu. Adevăr zic vouă, Fiul Omului vede corpul său transformat într-un templu şi interiorul său într-un altar, dacă el urmează poruncile lui Dumnezeu. Nu puneţi, deci, nimic pe altarul lui Dumnezeu când sufletul vostru este iritat şi să nu aveţi gânduri mânioase faţă de nimeni în templul Domnului”.

Şi nu vă bucuraţi de nici o băutură şi de nici un fum de la Satana care vă ţin treji noaptea şi vă fac să dormiţi ziua. Pentru că, adevăr zic vouă, toate băuturile şi toate fumurile lui Satana sunt abominaţiuni în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu este Dumnezeu a tot ceea ce trăieşte, în timp ce Satana este stăpân a tot ce este mort.

În fiecare zi, rugaţi-vă Tatălui Ceresc şi Maicii voastre Pământeşti, ca spiritul vostru să devină tot atât de perfect ca Sfântul Spirit al Tatălui vostru Ceresc, şi corpul vostru tot atât de perfect precum corpul Maicii voastre Pământeşti. Pentru că, dacă voi înţelegeţi, simţiţi şi ascultaţi poruncile Lor, tot ceea ce veţi cere în rugăciunile voastre vă va fi dat, căci înţelepciunea, iubirea şi puterea lui Dumnezeu depăşesc totul.”

Se ignoră originea Fraternităţii şi nu se cunoaşte cu certitudine numele ei. După unii ea ar proveni de la Enoh, care ar fi fost fondatorul, căci el a fost primul care a primit comuniunile cu lumea îngerească.

Alţii consideră că numele vine de la Israel, aleşii poporului, cărora Moise le-a adus comuniunile pe care lumea îngerească i le-a revelat pe muntele Sinai. Dar oricare ar fi fost originea aa, este sigur că Fraternitatea esenană s-a perpetuat timp îndelungat, poate sub alte denumiri, şi în alte ţări.

Învăţătura a apărut în Zend-Avesta zoroastriană. Zarathustra a expus un mod de viaţă care a fost urmat timp de mii de ani. Aceasta conţine, printre altele, conceptele fundamentale ale brahmanismului, ale Vedelor şi Upanişadelor; sistemele yoga din India provin din aceeaşi sursă. Mai târziu, Buddha exprimă aceleaşi idei de bază şi arborele său sacru evocă Arborele Vieţii esenian. În Tibet se regăseşte, de asemenea, această învăţătură în Roata tibetană a Vieţii.

De asemenea, pitagoreicii şi stoicii Greciei antice au urmat principiile şi o bună parte din modul de viaţă esenian. Aceeaşi învăţătură a constituit şi un element al culturii adonice a fenicienilor, a Şcolii de filozofie din Alexandria, în Egipt, şi a influenţat mai multe ramuri ale culturii occidentale precum francmasoneria, gnostiscismul, cabala şi creştinismul. Iisus i-a dat expresia cea mai sublimă în cele Şapte Fericiri din „Predica de pe Munte”.

Esenienii trăiau pe malurile lacurilor şi râurilor, departe de oraşe şi sate şi împărţeau totul. Ei erau în esenţă agricultori şi pomicultori, marea lor cunoaştere a solului şi a condiţiilor climaterice permiţându-le să cultive, cu un minimum de efort, o varietate remarcabilă de fructe şi legume pe pământuri aproape deşertice.

Ei nu aveau servitori sau sclavi şi au fost primii care au condamnat sclavia atât în teorie, cât şi în practică. Ei nu aveau, printre ei, nici bogaţi şi nici săraci, considerând aceste două condiţii ca devieri faţă de Lege. Propriul lor sistem economic se baza în întregime pe Lege, şi ei au demonstrat că toate nevoile materiale ale omului pot fi satisfăcute fără probleme şi fără lupte prin cunoaşterea acestei Legi.

Esenienii consacrau mult timp studiului textelor vechi şi anumitor domenii ale cunoaşterii cum ar fi educaţia, tehnicile vindecării şi astronomia. Li se spunea moştenitori ai caldeenilor şi perşilor pentru astronomie şi ai egiptenilor pentru arta vindecării. Ei se pregăteau pentru profeţii prin ajunări îndelungate. Erau, de asemenea, experţi în utilizarea plantelor pentru îngrijirea oamenilor şi animalelor.

Esenienii duceau o viaţă simplă şi regulată, sculându-se în fiecare zi înaintea zorilor pentru a studia şi a face comuniuni cu forţele naturii, se îmbăiau în apă rece în mod ritualic şi purtau îmbrăcăminte albă. După munca zilnică pe câmp sau în vii, luau mesele în comun şi în tăcere. Ei aveau un profund respect pentru tot ce este viu: nu mâncau niciodată carne şi nu beau băuturi fermentate. Rugăciunile deschideau şi terminau aceste mese, iar serile erau consacrate studiului şi comuniunilor cu forţele cereşti.

Seara era începutul zilei, iar Sabatul, sau ziua sfântă, începea de vineri seara, prima zi a săptămânii pentru esenieni. Această zi era rezervată studiului, dialogului, primirii vizitatorilor şi muzicii. Au fost descoperite vestigii ale instrumentelor lor muzicale.

Modul lor de viaţă le permitea să atingă o sută douăzeci de ani, chiar şi mai mult, şi li se atribuie o uimitoare forţă şi rezistenţă. În toate activităţile lor ei exprimau iubirea creatoare.

Ei au trimis în lume vindecători şi învăţători precum Sfântul Ilie, Sfântul Ioan Botezătorul, Sfântul Ioan şi marele Învăţător esenian, Iisus.

Apartenenţa la Fraternitate nu era dobândită decât după o perioadă de încercare de un an şi o perioadă de iniţiere de trei ani. Mai erau necesari încă şapte ani înainte de a avea acces la învăţătura integrală.

Noi ştim despre esenieni graţie scrierilor contemporanilor lor, naturalistul latin Pliniu, filozoful Filon din Alexandria, istoricul latin Flavius Josephus, şi mulţi alţii.

O parte a învăţăturii exoterice este conservată la Vatican în textul aramaic, un alt text în slavona veche fiind descoperit în biblioteca Habsburgilor, în Austria. Acesta ar fi fost adus din Asia în secolul al XIII-lea de către preoţii nestorieni care au fugit din calea hoardelor lui Ghingis-han.

Ecouri ale acestei învăţături există şi astăzi sub diferite forme, în anumite ritualuri ale ordinului masonic, în simbolul candelabrului cu şapte braţe, în salutul „Pace vouă" utilizat din epoca lui Moise şi chiar în cele şapte zile ale săptămânii care şi-au pierdut de mult semnificaţia lor spirituală.

O învăţătură atât de veche şi de persistentă de-a lungul veacurilor nu putea fi opera unei singure persoane sau a unui grup, ci interpretarea,printr-o succesiune de mari învăţători, a Legii universului, Lege fundamentală, tot atât de eternă şi imuabilă ca şi cursul stelelor, identice astăzi cu cele de acum două sau zece mii de ani.

Învăţătura expune Legea, arată că devierile omului sunt cauza tulburărilor sale şi îi indică calea prin care acesta poate ieşi din dificultăţile sale.

Şi El a răspuns: „Într-adevăr, numai acela care este în pace cu toţi îngerii poate răspândi lumina păcii celorlalţi. De accea, mai întâi fiţi în pace cu toţi îngerii Maicii Pământeşti şi ai Tatălui Ceresc, pentru că vânturile unei furtuni agită şi tulbură apele râului şi numai liniştea care urmează le poate calma iarăşi. Aveţi grijă, când fraţii voştri vă cer pâine voi să nu le daţi pietre. Trăiţi mai întâi în pace cu toţi îngerii, pentru că atunci pacea voastră va fi ca o fântână care se reumple singură dăruind, şi cu cât mai mult veţi da, cu atât mai mult veţi primi, pentru că aşa este Legea".

„Trei sunt sălaşurile Fiului Omului şi nici unul dintre ele nu poate să apară în faţa lui Dumnezeu dacă nu-l cunoaşte pe Îngerul Păcii în fiecare dintre ele. Aceste trei sălaşuri sunt corpul fizic, gândurile sale şi sentimentele sale. Când Îngerul Înţelepciunii călăuzeşte gândurile sale, când Îngerul Iubirii purifică sentimentele sale şi când faptele corpului său reflectă atât iubire cât şi înţelepciune, atunci Îngerul Păcii îl călăuzeşte în mod neabătut către tronul Tatălui Ceresc. Şi el se va ruga fără încetare ca puterea lui Satana, cu bolile şi murdăriile sale, să poată fi îndepărtată din toate cele trei sălaşuri, ca Puterea şi Înţelepciunea şi Iubirea să poată dommi în corpul său, în gândurile sale şi în sentimentele sale."

„Mai întâi de toate, *Fiul Omului* trebuie să caute pacea cu propriul său corp; deoarece corpul său este ca un lac de munte care reflectă Soarele când este liniştit şi limpede; dar când el este plin de noroi şi pietre, el nu mai reflectă nimic. Trebuie ca, mai întâi, Satana să fie înlăturat din corp, pentru ca îngerii lui Dumnezeu să poată reintra în el şi să sălăşuiască acolo." Într-adevăr, nici o pace nu poate domni în corp, dacă acesta nu se comportă ca un templu al Legii Sfinte. De aceea când cineva suferă dureri şi chinuri groaznice şi vă cere ajutor, spuneţi-i să se regenereze pein ajunare şi rugăciune. Spuneţi-i să invoce Îngerul Soarelui, Îngerul Apei şi Îngerul Aerului ca ei să intre în corpul său şi să gonească puterea lui Satana. Arăţaţi-i botezul interior şi botezul exterior. Spuneți-i ca întotdeauna să mănânce la masa Maicii Pământeşti aşternută cu darurile Sale: fructele pomilor, plantele câmpurilor, laptele vitelor bune de mâncat, mierea albinelor. Să nu invoce puterea lui Satana, mâncând

carnea animalelor pentru că cine ucide, îşi ucide fratele şi cine mănâncă carnea animalelor omorâte, mănâncă corpul morţii. Spuneţi-i să-şi prepare alimentele sale cu focul vieţii, nu cu focul morţii, pentru că îngerii vii ai lui Dumnezeu cel Viu servesc numai oamenii vii."

Şi, deşi el nu poate să-i vadă, nici să-i audă şi nici să-i pipăie, el este înconjurat în orice moment de puterea îngerilor lui Dumnezeu: „Deoarece ochii săi sunt închişi şi urechile sale sunt închise din cauza necunoaşterii Legii şi lăcomiei la plăcerile lui Satana, el nu-i vede, nu-i aude şi nu-i poate pipăi. Dar dacă el ajunează şi se roagă la Dumnezeu cel Viu să-i îndepărteze toate bolile şi murdăriile lui Satana, atunci ochii şi urechile sale se vor deschide şi el va găsi pacea."

„Dar nu suferă numai acela care adăposteşte bolile lui Satana în el, ci şi mama sa, tatăl său, soţia sa, copiii săi, tovarăşii săi vor suferi de asemenea, deoarece nu este o insulă cu sine însuşi şi puterea care curge prin el fie că este de la îngeri, fie de la Satana, îi afectează pe ceilalţi în bine sau rău" „Având aceasta în vedere, rugaţi-vă astfel Tatălui vostru Ceresc, când Soarele este sus pe cer, la miezul zilei: «Tatăl nostru care eşti în ceruri trimite tuturor fiilor Oamenilor Îngerul Tău al Păcii şi trimite corpului nostru Îngerul vieţii pentru a sălăşui în acesta pentru totdeauna»"

„Atunci, Fiul Omului va căuta pacea cu propriile sale gânduri: este Îngerul Înţelepciunii acela care îl călăuzeşte. Pentru că, adevăr zic vouă, nu există putere mai mare în ceruri şi pe pământ decât gândurile Fiului Omului. Deşi nevăzut de ochii corpului, orice gând are o mare putere, chiar atât de mare că poate cutremura cerurile".

„Adevăr zic vouă, voi sunteţi una cu Maica voastră Pământească; Ea este în voi şi voi în Ea. Din Ea v-aţi născut, în Ea trăiţi şi în Ea vă veţi întoarce. Sângele Maicii noastre Pământeşti cade din nori şi curge în râuri; respiraţia Maicii noastre Pământeşti este aceea care împrăştie frunzele pădurii şi suflă cu putere dinspre munte; dulce şi solidă este carnea Maicii noastre Pământeşti în fructele pomilor; puternice şi ferme sunt oasele Maicii noastre Pământeşti în stâncile şi pietrele gigantice care stau ca santinele ale timpurilor trecute; într-adevăr, suntem una cu Maica noastră Pământească şi aceluia care este credincios Legilor Maicii sale şi Ea îi va fi credincioasă de asemenea".

„Dar va veni o zi când Fiul Omului îşi va întoarce faţa de la Maica sa Pământească şi chiar o va renega, precum şi dreptul Său de naştere. Atunci el o va înrobi şi carnea Sa va fi răvăşită, sângele Său poluat, respiraţia Sa înăbuşită; el va aduce focul morţii în toate părţile împărăţiei Sale şi furia sa va devora toate darurile Ei şi în locul lor nu va mai rămâne decât deşert".

„Toate aceste lucruri se vor datora ignorării de către el a Legii şi ca om muritor, cu încetul, el nu-şi va mai putea mirosi propria duhoare şi, astfel, Fiul Omului va deveni orb la adevăr şi el îşi va jefui, răvăşi şi distruge pe Maica sa Pământească, ceea ce înseamnă că el se va prăda, şi răvăşi, şi distruge pe el însuşi. Pentru că el a fost născut de Maica sa Pământească şi el este una cu Ea, şi tot ceea ce i se întâmplă Ei, i se întâmplă lui însuşi".

Şi acum câteva precepte din învăţătura lui Mahomed din Coran:

Despre apa dulce şi cea sărată Cele două mări nu sunt la fel: aceasta este bună, dulce, plăcută la băut, iar aceasta este sărată şi amară. Şi totuşi din fiecare (dintre cele două) mâncaţi carne proaspătă şi scoateţi podoabă pe care o purtaţi. Şi tu vezi corăbiile despicând apa pentru ca voi să căutaţi îndurarea Sa. Poate că voi veţi fi mulţumitori! (35:12)

Despre albine şi miere

Şi (iată ce) le-a revelat Domnul tău albinelor: „Faceţi-vă case în munţi, în pomi şi în ceea ce ei făuresc! Apoi mâncaţi din toate roadele şi urmaţi căile uşoare ale Domnului

vostru!" Din burţile lor iese o băutură cu felurite culori, în care este leac pentru oameni. În aceasta este cu adevărat un semn pentru un neam (de oameni) care chibzuiesc! (16:68-69)

El a scos făptura omului din lut, la început.

Apoi i-a făcut pe urmaşii lui dintr-o apă anume demnă de dispreţ.

Apoi l-a plăsmuit pe el şi a suflat în el duhul Său. Şi v-a dat vouă auzul, ochii şi inimile.

Însă voi îi aduceţi atât de puţin mulţumire!

Care sunt condiţiile pentru rugăciune?

a) Spălarea înainte de rugăciune (Wudu)

O, voi cei care credeţi! Atunci când vă gătiţi pentru Rugăciune, spălaţi-vă feţele voastre şi mâinile voastre, până la coate, treceţi-vă mâinile voastre ude peste capetele voastre şi (spălaţi-vă) picioarele voastre până la glezne! (5:6)

b) O baie completă pentru îndepărtarea necurăţeniei (3)

Dacă sunteţi spurcaţi, atunci curăţaţi-vă (printr-o baie)! Dacă sunteţi bolnavi, sau într-o călătorie, sau unul dintre voi vine de la locul unde şi-a făcut nevoile, s-au v-aţi împreunat cu vreo muiere şi nu găsiţi apă, atunci luaţi voi ţărână măruntă şi curată şi ştergeţi-vă feţele şi mâinile voastre cu ea! Alah nu voieşte să vă facă vouă greutăţi, ci doreşte să vă curăţească şi să vă desăvârşească binefacerea Sa. Poate că veţi fi mulţumitori!

O, voi cei care credeţi! Nu vă apropiaţi de Rugăciune atunci când sunteţi beţi (4) , ca să ştiţi ce spuneţi (lui Allah), nici atunci când sunteţi necurăţaţi – doar dacă sunteţi bolnavi sau în călătorie, ori dacă unul dintre voi se întoarce din locul unde şi-a făcut nevoile, sau aţi atins muierile şi nu găsiţi apă, atunci căutaţi ţărână măruntă, curată şi treceţi-vă palmele peste faţă şi peste mâini, căci Allah este Îngăduitor şi Iertător.

Postul

O, voi cei care credeţi, v-a fost statornicit vouă Postul, aşa cum le-a fost prescris şi celor dinaintea voastră – Poate că veţi fi cu frică!

Pentru puţine zile, însă, acela dintre voi care este bolnav sau în călătorie (va posti) un număr (egal) de șapte zile. Va trebui ca aceia care sunt în stare (să postească, dar nu o fac) să dea în compensare hrană pentru cel sărman. Acela care de bunăvoie va da şi mai mult (în compensare), binele va fi pentru el. Dar să postiţi este şi mai bine pentru voi, dacă pricepeţi!

Băutura şi jocurile de noroc.

Ei te întreabă despre vin şi despre maysir. Spune: „În amândouă este mare păcat şi sunt şi unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!"

O, voi cei care credeţi! Vinul, jocul de noroc, pietrele ridicate şi săgeţile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Şeitan. Deci feriţi-vă de ele şi poate că veţi izbândi! Cazurile de cancer la musulmani (care e o pedeapsă de la Dumnezeu când spiritul se încarcă negativ) sunt neînsemnate, spune Organizaţia Mondială a Sănătăţii, pentru că postesc, ţin ramadanul şi se roagă de 7 ori pe zi.

O altă taină dată preoţilor (pe care nu au curajul să o facă toţi) este exorcizarea adică scoaterea demonilor din oameni.

În Vechiul Testament Domnul Dumnezeu a spus: „Uită-te la om şi vei vedea dacă este iubit de Mine". Deci un om anormal, hidos nu e iubit de EL. Atunci de cine? Normal de satana, care este imperfect şi se află în el. Drogurile îl ţin în adormire, dar nu-l pot scoate din om. Taina a fost lăsată preoţilor. Sunt oameni care încearcă să acceseze mantrele preoţilor hindu. Dacă nu sunt pregătiţi sau chemaţi, ei pot fi pedepsiţi şi de accea vedem yoghini anormali, irecuperabili pentru societate.

Numai în numele lui Dumnezeu se pot face minuni de curăţire spirituală.

Medicamentele alopate sunt o chimie anorganică la fel ca şi mâncarea pregătită termic, deci moarte. Omul viu este o compoziţie organică şi are nevoie de alimente şi medicamente organice vii pentru a se energiza, pentru a-şi menţine viaţa.

Recomand plantele, uleiurile, tincturile vegetale care se găsesc la Plafar, sunt ieftine şi benefice organismelor umane, lăsate de Dumnezeu la îndemâna oamenilor.

Hrana zilnică să se consume cu 2 ore înainte de apusul soarelui, căci ficatul are un hormon care este activ doar la lumina soarelui, spun cărţile sfinte ale tibetanilor; altfel putrezeşte seara peste noapte în stomac şi se digeră toată toxina abia dimineaţa când în felul acesta avem senzaţie de sătul.

Dumnezeu ne-a ajutat și nu s-au desființat, dar în supermarketuri acum se bagă în pâine și alte produse „initium” pentru că suntem prea mulți pe pământ și trebuie să dispărem 6 miliarde. Fiara știind că i-a venit sfârșitul, vrea să ia cu ea cât mai multe suflete (avortoni), schimbare de sex, homosexuali, prostituate etc. Mediatizând prin televiziuni, calculatoare, jocuri, concerte, sloganuri demonice etc., doar a condus prin sloganul „divide et impera” – dezbină și stăpânește.

Ferice de cel pe care acum la sfârşit de Apocalipsă îl găseşte Dumnezeu în post şi rugăciune, cu credinţă cât un bob de muştar", căci va merge cu sufletul la lumina veşnică.

Profesorul Aurel Simionescu, Dumnezeu să-l ierte, mediatiza „Sacroterapia” metoda de tratament fără folosirea medicamentelor. Aşa cum au apărut în zilele noastre „Paramedicii” care în cazul unui accident când bolnavul nu are leziuni, dar e în comă, e greu de pus un diagnostic. Paramedicul spune ce problemă are, fără a avea voie legal în spitale din America.

Dumnezeu ne-a transmis că a lăsat pe pământ multe fiinţe de lumină pentru a ne ajuta să intrăm în mileniul păcii, care a început şi se va termina cu cortul lui Dumnezeu, cu slugile Lui, când nici un blestem nu va mai fi, deci ia puterea fiarei de care vorbeşte (incredibil) Trump, care vedem că e creştin.

Pentru aceste lucruri trebuie să ne schimbăm obieceiurile greşite de până acum. Medicii nutriționiști avertizează că reîncălzirea preparatelor poate duce la o mulțime de afecțiuni și chiar la intoxicație alimentară. Printre cele mai periculoase alimente pe care obișnuim să le reîncălzim se numără: – mâncarea gătită; – preparatele care conțin carne; – alimentele care conțin sosuri; – orezul; – pastele; – ouăle; – fasolea.

Bacteriile, substanțele chimice și toxinele pe care le conțin anumite alimente le fac să devină periculoase atunci când sunt reîncălzite. Dacă totuși este necesar să reîncălzim unele preparate, specialiștii recomand să le reîncălzim la temperaturi foarte înalte. Nutriționiștii recomandă de asemenea să evităm încălzirea preparatelor la cuptorul cu microunde, deoarece microundele sunt periculoase. În plus, acestea nu încăalzesc alimentele uniform și contribuie la dezvoltarea mai multor bacterii.

JAKOB LORBER – CAPELAN GERMAN

În cel de-al patruzecilea an al vieții sale i s-a oferit postul de capelmaistru la Triest. Lorber tocmai își făcea pregătirile de plecare, când dintr-o dată și pe neașteptate s-a petrecut un eveniment miraculos care a dat o întorsătură decisivă vieții și creației sale de atunci înainte. În zorii zilei de 15 martie 1840, Lorber a primit misiunea să ghicească printr-o chemare de-a dreptul profetică. Precum profetului din Patmos, și lui o voce divină i-a poruncit: „Ia-ți acum condeiul și scrie!”

Și astfel el a așternut primele cuvinte inspirate de DUMNEZEU pe care i le dicta vocea: „Așa vorbeşte acum Domnul DUMNEZEU pentru fiecare; și aceasta este perfect adevărat, exact și clar; cine vrea cu ardoare să vorbească cu Mine, acela să vină cu multă dragoste către Mine și când va fi pregătit Eu îi voi sădi răspunsul Meu chiar în inima sa. Dar trebuie să se știe dinainte că numai cei curați si cu inima plină de smerenie vor auzi vocea Mea. Și să nu uitați niciodată că cine Mă pune mai presus de lumea aceasta și Mă iubește cu o iubire mare și nesfârșită, precum iubește o gingașă mireasă pe mirele ei, cu acela Eu voi merge braț la braț și îi voi vorbi când Mă va întreba. El Mă va putea privi oricând precum un frate pe celălalt frate și Mă va privi atunci precum Eu l-am privit din veci, înainte chiar ca el să fi existat."

Din momentul primirii misiunii sale divine, Iacob Lorber și-a subordonat întreaga sa personalitate îndeplinirii acesteia și de atunci înainte el a trăit mai mereu retras și în smerenie, acceptând sa fie doar „scribul umil al lui DUMNEZEU".

Biograful său, Karl Gottfried Ritter von Leitner, ne relatează: Începea să scrie fiind astfel inspirat, aproape zilnic, dimineața, înainte de micul dejun. Cel mai adesea el stătea atunci la o măsuță, iarna, fiind lipit de sobă, cu totul retras în sine, mișcând penița neîntrerupt și uniform, fără a face vreo pauză de gândire și fără a corecta ceva din cele scrise, ca unul căruia i se dictează în taina ceva de către altcineva. În repetate rânduri el a afirmat că în timp ce auzea vocea care i se adresa, îi apărea de asemenea și imaginea celor auzite.

Lorber însuși scria în anul 1858 unui prieten: Referitor la vocea cea tainică interioară și la modul în care eu o percep, nu pot spune mai mult decât că eu primesc astfel lăuntric cuvântul cel sfânt al Domnului pe care îl percep atunci permanent, în zona inimii, ca pe un gând extrem de clar, luminos și pur, care este exprimat în cuvinte. Niciunul dintre cei care stau în acele clipe lângă mine nu poate totuți auzi vreo voce. Dar să știi că pentru mine această voce binecuvântată sună mai luminos și mai clar decât orice alt sunet material. (*Scrisorile lui Iacob Lorber*, Bietigheim, 1931). Din redactarea fidelă a celor auzite (de a căror culegere și publicare s-au îngrijit în special Otto Zluhan și Anselm Huttenbrenner) a rezultat, cu timpul, o opera deosebit de valoroasă, în 25 de volume. În ordine cronologică, putem aminti aici:

- Casa Domnului (3 vol.),
- Saturn, Soarele natural, Soarele spiritual (2 vol.),
- Copilăria lui Iisus,
- Corespondența lui Iisus cu Abgarus,
- Scrisoarea din Laudiceea a apostolului Pavel,
- Pamântul și luna,
- Episcopul Martin (Un ghid prin lumea cealaltă),
- Robert Blum (Un ghid prin lumea cealaltă, 2 vol.),
- Cele 3 zile la Templu (Iisus la 12 ani, la Templu),
- Daruri cerești (2 vol.)

Și, în sfârșit, ca o încununare:

- Marea Evanghelie a lui Ioan (O descriere amanunțită a celor 3 ani de propovăduire a lui Iisus, care completează și interpretează informația biblică).

Lucrul cel mai important în cazul lui Lorber, care, de altfel, avea și harul clarviziunii, este minunata învățătură ce se desprinde din lucrările sale. Numai înțelepciunea atotcuprinzătoare și profundă a lui Dumnezeu poate aborda toate problemele vieții văzute și nevăzute și poate lămuri numeroasele mistere ale gândirii omenești dintr-un punct de vedere superior, spiritual.

Pe scurt, Lorber prezintă într-o formă desăvârșită concepția spirituală despre lume, explică lumea într-un mod spre care vor tinde în curând atât știința cât și intuiția omenirii după depășirea materialismului, în toate domeniile cunoașterii.

Specificul limbajului din acest dicteu, care este revelat oamenilor, necesită unele explicații, deoarece pe alocuri anumite construcții și expresii utilizate i-ar putea deruta pe unii cititori.

Existența profetică si plină de mistere de care au parte doar cei binecuvântați de DUMNEZEU este în ultima instanță inefabilă și de aceea nu trebuie să ne mirăm dacă în lucrările lui Lorber limbajul folosit este în deplină concordanță cu originalitatea spirituală a profetului – așa cum putem observa și la evangheliști. Profeții Vechiului Testament vorbesc limba specifică epocii lor, așa cum misticii Evului Mediu o vorbeau la rândul lor pe a lor. La fel vom constata că vorbește și misticul și profetul Iacob Lorber limbajul timpului său.

Nu este prin urmare deloc nevoie să cercetăm învelișul exterior al celor revelate pentru a proba autenticitatea cuvântului profetic. La fel nu a greșit nici marele iluminat Sadhu Sundar Singh, acest original Crist al Orientului când, la un moment dat, în mesajul sau către lumea apuseană, referindu-se la criticarea Bibliei de către moderniști, scria, printre altele: Foarte adesea am remarcat că ei cercetează extrem de amănunțit doar învelisul exterior, cum ar fi stilul folosit sau probabilitatea internă a datelor, ori specificul scrierilor, dar aproape niciodată ei nu caută miezul, pentru a descoperi realitatea. Căci ar trebui să se știe că cu totul altfel se apropie de Biblie cel care într-adevăr caută realitatea! El are atunci numai o dorință, și anume, să fie și să rămână una cu realitatea (DUMNEZEU); lui niciodată nu-i pasă când sau prin mâna cui a fost scrisă o anume carte ori a fost revelată o anume Evanghelie. El știe doar că acolo are cuvântul lui DUMNEZEU, pe care profeții și apostolii l-au notat cu rigurozitate, așa cum i-a îndemnat atunci Duhul Sfânt (a doua epistolă a lui Petru, 1,21). (Sadhu Sundar Singh, Gesammelte Schriften, Stuttgart, 1972).

La fel noi putem spune acum și despre mesajul lui Iacob Lorber. Căci niciodată nu se poate afirma cu tărie că revelația divină s-a încheiat odată cu apariția Sfintei Scripturi. Dacă am gândi vreodată asta, ar însemna să limităm în mod copilăresc acțiunea lui DUMNEZEU. El se adresează în toate timpurile atât celor care îl iubesc cât și prietenilor săi, prin viziuni și revelații și le comunică misterele sale. Iar misterele lui DUMNEZEU sunt în veci fără de sfârșit.

Să ne amintim în această direcție că apostolul Ioan este cel care a scris: Căci trebuie să știți că mai sunt multe alte lucruri pe care Iisus le-a făcut și dacă ar fi să se scrie toate câte a făcut cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta aproape că n-ar putea cuprinde cărțile care s-ar putea atunci scrie. (21,25).

Marea Evanghelie a lui Ioan este, fără îndoială, cea mai remarcabilă lucrare divin inspirată a lui Jacob Lorber. Ea cuprinde peste 10 volume, în ediția originală în limba germană, în care ni se revelează în detaliu, diferite momente din viața lui Iisus, în cei trei ani ai misiunii sale spirituale pe pământ, timp în care a desfășurat o intensă, extraordinar de bogată și uluitoare activitate spirituală.

Marea Evanghelie a lui Ioan oferă a nouă imagine asupra lumii, integrată într-o perfectă armonie cosmică. Sunt prezentate informații clare și inedite despre Creație, despre îngeri, cosmogonie, lumea astrală, religiile asiatice, materie, suflet și spirit și, nu în ultimul rând, despre reîncărnare.

Aceasta nouă revelație nu este deloc în contradicție cu revelația traditională a celor patru Evanghelii ci, dimpotrivă, toate au la bază același fundament divin. Această operă monumentală este străbătută pe tot parcursul ei de cea mai înaltă înțelepciune divină care

luminează întreaga Creație. Ea arată oamenilor o cale simplă spre desăvârșire spirituală, cale ușor accesibilă oricui urmează cu seriozitate și plin de entuziasm și perseverență învățăturile lui Iisus. Sunt reliefate, totodată, multe similitudini cu filosofia și înțelepciunea orientală care sunt de o evidență frapantă. Găsim nenumarate concepte și idei comune celor două tradiții spirituale, ceea ce demonstrează încă o dată ca înțelepții au o lume comună.

Mulți teologi faimoși (cum ar fi, de exemplu, preotul evanghelist Hermann Luger sau teologul reformat, profesorul Kurt Hutten) care au studiat cu atenție aceasta nouă revelație au ajuns în final la concluzia că aceasta reprezintă o revelație autentică. Profesorul K. Hutten scrie:

Această concepție asupra lumii are forță și profunzime; ea redă întreaga sa valoare istoriei pamântului și istoriei mântuirii. Ea înscrie credința în Dumnezeu într-o dimensiune cosmică în care lumea noastra și cea de dincolo sunt intim legate de microcosmos și macrocosmos și în care întreaga Creație slăvește puterea iubirii divine; ea arată totodată omului drumul care îl conduce la desăvârșire.

Marea Evanghelie a lui Ioan aduce în lumină, într-un mod mult mai complet, învățătura autentică a lui Iisus Hristos, Tatăl revelat și totodată Mântuitorul lumii care este punctul central al întregii manifestări. Această învățătură vibrează de cea mai înaltă și profundă spiritualitate și este o mărturie cutremurătoare a înțelepciunii și iubirii fără margini a lui Dumnezeu Tatăl pentru întreaga creație.

Marea Evanghelie a lui Ioan a fost scrisă de Jacob Lorber între anii 1851 și 1864. O primă copie după manuscrisele originale ale acestei capodopere a fost realizată în anul 1871, copie care a stat la baza a doua ediții ulterioare care au cunoscut lumina tiparului în anul 1891 și respectiv 1909. Însă abia în anul 1922, prin grija lui Otto Zluhan, apare cea de-a patra ediție a Marii Evanghelii a lui Ioan, de data aceasta având ca sursă manuscrisele originale. Din motive greu de înțeles, aceste manuscrise au fost transportate în Transilvania, la Mediaș, de unde, apoi, au fost readuse la lumină în anii de după cel de-al doilea război mondial; au fost tiparite edițiile cu numerele 5 și 6 care aveau la baza ediția a patra din anii douăzeci. Ulterior, au mai fost publicate încă trei editii: 7, 8 și 9, toate acestea fiind ediții în limba germană. Marea Evanghelie a lui Ioan a fost de asemenea tradusă și în limbile franceză și engleză. Astfel, aceasta lucrare cât și celelalte scrieri ale lui Jacob Lorber, inspirate de divinitate, au fost tipărite și vândute în milioane de exemplare și au reusit să reaprindă scânteia aspirației către desăvârșire în sufletele multor oameni.

Fie ca cititorul intuitiv și plin de dragoste de DUMNEZEU al acestor cărți să recunoască imediat al cui Spirit ne vorbește în taină prin cuvântul modestului „scrib al lui DUMNEZEU”, care a fost Jacob Lorber.

De la Jakob Lorber:

A doua venire a lui Hristos pe Pământ.
Calea renaşterii spirituale.
Cartea Domnului despre viață și sănătate.
Casa Domnului. Vol. 1
Casa Domnului. Vol. 2
Casa Domnului. Vol. 3
Casa Domnului. Vol. 4
Casa Domnului. Vol. 5
Cuvintele lui Iisus – vol. 1 – Din noile revelatii ale lui Jakob Lorber
Cuvintele lui Iisus. Vol. 2. Din noile revelaţii ale lui Jakob Lorber
De la iad la rai. Vol. I
De la iad la rai. Vol. II

De la iad la rai. Vol. III
Dincolo de prag. Scene de pe patul de moarte – Un ghid pentru Lumea de dincolo
Împărăţia copiilor din lumea de apoi. Condiţiile spirituale de viaţă în lumea de dincolo ale copiilor decedaţi prematur
Împăraţia misterioasă a spiritelor: Evoluţia unui suflet în lumea de dincolo de moarte – vol. 1
Împăraţia misterioasă a spiritelor: Evoluţia unui suflet în lumea de dincolo de moarte – vol. 2
Interpretarea Sfintelor Scripturi. Textele biblice şi înţelesurile lor tainice.
Musca.
Noile revelaţii. Vol. 1
Pământul şi Luna
Saturn

„MIRACOLUL" MOISE

Ambasadorul Franței în Coreea de Sud din anul 1975, a fost primul care a vorbit despre miracolul care are loc, an de an, pe insula Jindo, situată în partea de sud a peninsulei Koreea.

A scris un articol într-un cotidian de limba franceză și, de atunci, fenomenul misterios a devenit celebru în toata lumea.

Nu o dată, ci de două ori pe an, locuitorii insulei Jindo asistă la un adevarat miracol.

Pentru aproape o oră, insula lor este legată de insula Modo, aflată la 2,8 kilometri distanță, printr-un fenomen nemaivăzut. Practic, apele se desfac pe o lățime de aproape 40 de metri, lăsând liberă o cărare ce leagă cele 2 insule.

Cu fiecare astfel de ocazie, zeci sau poate sute de mii de localnici și de turiști participă la Festivalului „Miracolul lui Moise".

Fotografia miraculoasă a lui Iisus din Nazaret

de prof. Cristian Petru Bălan

Legată de imaginea de faţă este o poveste stranie, cea a unei femei care a vizitat Ierusalimul şi s-a întors de acolo cu o fotografie pe care nu a făcut-o de fapt niciodată.
Este vorba de Jackie Haas din Pennsylvenia, care în Octombrie 1982 a întreprins o călătorie la Locurile Sfinte. În voiajul ei, Jackie a făcut multe fotografii cu aparatul ei 110 Kodak Instamatic. La întoarcerea acasă şi după developarea filmului, Jackie a primit în plicul cu fotografii una pe care nu îşi aducea aminte să o fi făcut vreodată. Spre surprinderea ei, în fotografie apărea chipul unui bărbat care semăna cu reprezentările lui Iisus din icoanele şi picturile bisericeşti. Crezând că este vorba de o încurcătură a fotografiilor făcută de magazinul care le-a developat, Jackie a verificat şi lucrul acesta, însă cei de la magazin au infirmat încurcătura. Confuzată, Jackie a încercat să-şi aducă aminte, împreună cu soţul ei, unde ar fi putut face o asemenea fotografie, însă nici unul nu-şi amintea un asemenea loc. În cele din urmă, cei doi s-au adresat unui preot care făcuse multe pelerinaje în Ţara Sfântă şi agenţiei de la care au cumpărat biletele şi care organiza în mod obişnuit astfel de tururi. Nici preotul, nici cei de la agenţie sau alţi experţi în picturi religioase şi fresce bisericeşti nu-şi aminteau ca o

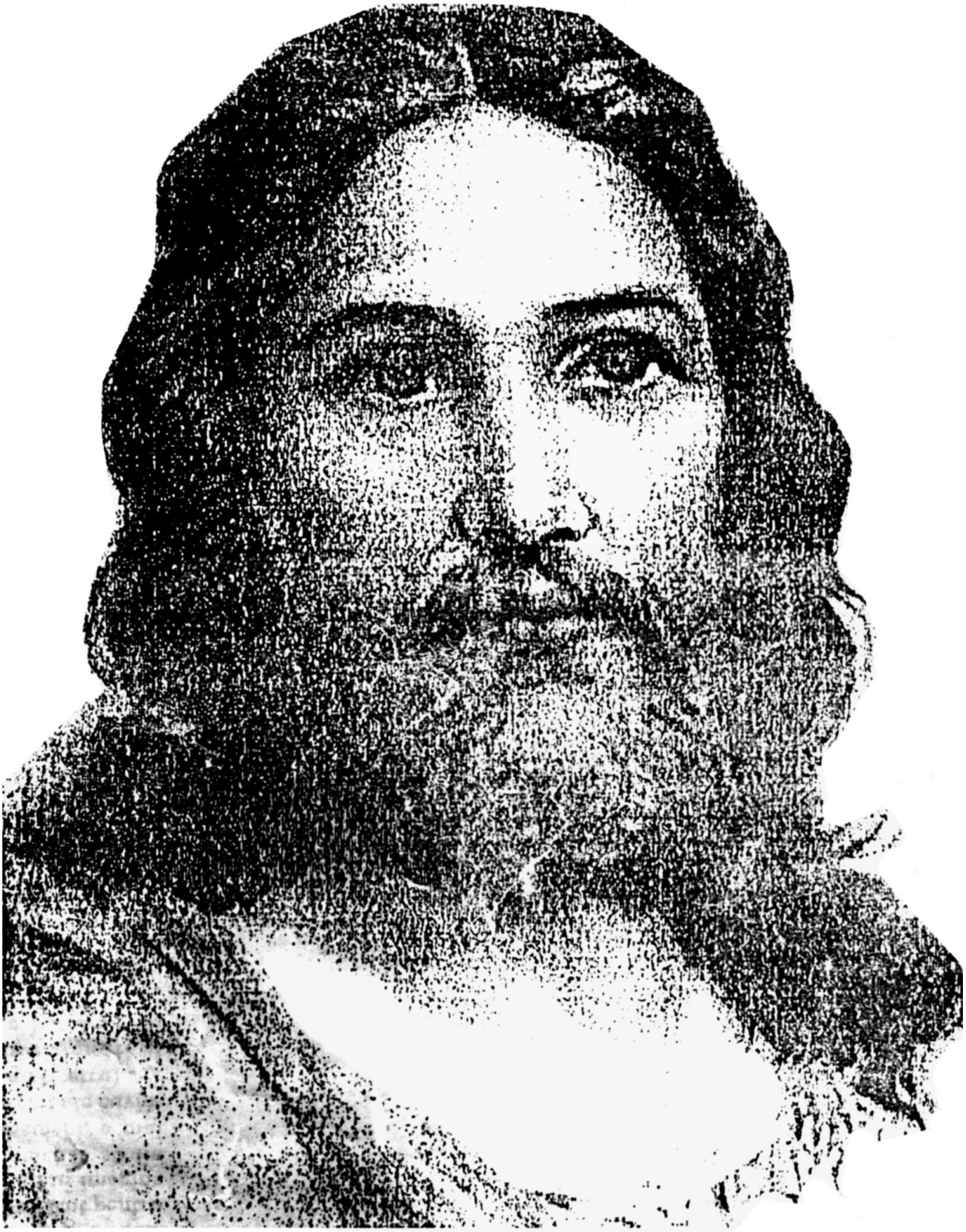

Jesus Our Savior

astfel de pictură să existe pe traseul vizitat de Jackie şi soţul ei, de fapt în întregul Israel. Astfel încât întregul grup care a investigat apariţia portretului lui Iisus din Nazaret în negativele lui Jackie a ajuns la concluzia că acesta nu reprezintă reproducerea unei fotografii, ci pur şi simplu un miracol. Astfel de minuni, imagini care au apărut pe negativele filmelor unor turişti, au mai avut loc la Medjugorie I Lubbock şi în alte locuri unde au fost sesizate apariţii ale Fecioarei Maria.

Odată lămuriţi asupra provenienţei fotografiei, Jackie şi soţul ei au multiplicat-o şi dăruit-o celor interesaţi din întreaga lume. Doi ani mai târziu, în Februarie 1989, Luis Miyar, un fotograf din Spania care a multiplicat el însuşi fotografia, a început împreună cu Jose Aleson, preotul satului, şi alţi localnici o serie de rugăciuni dedicate lui Iisus. În timpul unei asffel de rugăciuni, trei dintre participanţi, Jose Ramon, soţia lui şi fetiţa lor în vârstă de şapte ani, au început să aibă viziuni ale lui Iisus, în cursul cărora au primit următorul mesaj: „**Copiii Mei, imaginea pe care-o vedeţi este a Mea. Onoraţi-o în fiecare zi şi voi revărsa asupra voastră binecuvântări aşa cum am făcut cu cei care au primit-o pentru prima oară. Când această fotografie a fost făcută, Eu eram prezent**”.

În cursul uneia dintre apariţiile Fecioarei Maria la biserica din Gujon, Spania, de pe 19 decembrie 1989, Madona i-a spus fetiţei vizionare Maria del Rosario Frechoso: Copiii mei iubiţi, este dorinţa mea ca această fotografie să fie multiplicată, astfel încât cât mai mulţi dintre voi să o aibă şi să o vadă. Pe ea să scrieţi „Un dar pe care Iisus l-a făcut pentru ca toţi oamenii să cunoască adevărata Lui imagine şi prin imaginea Lui, iubirea Lui imensă să fie revărsată asupra oamenilor”. De asemenea, a mai spus Madona, pe fotografie să fie însemnate cuvintele „Jesus Our Savior” (**Iisus Salvatorul Nostru**).

Prin intermediul numeroşilor vizionari și mesageri din întreaga lume, Iisus a transmis de atunci de nenumărate ori: „**Eu sunt în această fotografie, prezenţa Mea este vie aici**”.

Părintele Aleson din Spania a menţionat de asemenea că multor vizionari li s-a transmis acelaşi mesaj şi, în plus, că niciodată fotografia să nu fie acoperită de sticlă sau înmânată celor care nu au respect sau credinţă în Dumnezeu. Părintele Aleson lucrează actualmente la o carte în care sunt însumate toate miracolele legate de această fotografie şi care au avut loc începând cu 1982, în întreaga lume. El spune că într-unul din mesajele transmise, Iisus a cerut ca fiecare să se roage, în cazul în care nu doarme, în fiecare seară, între 12 şi 12 şi un sfert. De asemenea, ca fiecare credincios să ia agheasmă din biserică şi să sfinţească cu aceasta casa, apa pe care o consumă şi mâncarea, mai ales în timpurile în care mâncarea nu abundă ori dacă omul este încolţit de nevoi sau dureri.

La zece ani după ce fotografia a apărut pe negativul filmului lui Jackie Haas, o altă vizionară din California, Denise Morgan Estrada, a primit următorul mesaj, la scurt timp după ce fotografia i-a sosit prin poştă: „**Cei credincioşi vor simţi prezenţa Mea în această imagine. Onoraţi-o şi rugaţi-vă în faţa ei. Prezenţa Mea este vie şi reală în această imagine. Voi revărsa binecuvântări asupra tuturor celor ce o venerează şi fiecare loc în care aceasta este găzduită, va primi binecuvântarea Mea şi va fi protejat. Sunt cu voi, într-adevăr sunt**". Denise mai spune despre fotografie: „... această imagine a lui Iisus nu va fi găsită nicăieri pe Pământ pentru simplul motiv ca ea nu există. Dacă El s-a gândit să apară în faţa noastră prin intermediul acestei fotografii, a făcut-o pentru ca noi să fim acompaniaţi de prezenţa Lui în încercările prin care trecem”. De fapt, Iisus însuşi spune în Evanghelia după Matei, 28:20: „**şi iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin**”.

URMA MÂINII LUI IISUS HRISTOS

Evlavia celor care înalţă rugăciuni fierbinţi în lăcaşurile de cult sau acasă, împovăraţi de boli trupeşti şi sufleteşti este răsplătită de „prietenii lor cereşti”: Iisus Hristos, Maica Domnului şi mijlocitorii spirituali ai acestora – Sfinţii. Deseori, în focul încercărilor, un miracol creştin, împlinit pentru un seamăn de-al nostru, alungă îndoiala şi deznădejdea cuibărite adânc în inima lor. Atunci ei se întăresc în credinţă şi aşteaptă un semn de binecuvântare divină. O astfel de minune poate săvârşi, pentru oricine se roagă pentru o vindecare sufletească sau trupescă, Urma mâinii lui Iisus Hristos, descoperită într-o grotă din apropierea Ierusalimului.

Uluitoarea minune s-a petrecut pe 7 martie 1995. Atunci, o echipă de arheologi condusă de dr. Evan Thornton a descoperit Urma mâinii Lui Hristos imprimată pe o stâncă. La scurt timp, arheologul a constatat că, în mod neaştepat, s-a vindecat de artrita care l-a chinuit ani de zile. Vestea s-a răspândit în lumea întreagă. Urma mâinii lui Iisus a fost fotografiată, multiplicată şi fiecare copie dăruită suferinzilor făcea minuni: tămăduia bolile grave, alunga puterea farmecelor şi blestemelor, redându-le liniştea sufletească tuturor credincioşilor care se rugau şi cereau ajutorul Mântuitorului Iisus. Puterea fiecărei copii nu s-a alterat de-a lungul anilor. Oricine a atins Urma mâinii lui Iisus şi s-a rugat pentru problema sa sufletească sau trupească, s-a vindecat. Mai mult, în timp s-a dovedit un alt lucru uluitor: cine are nevoie de ajutorul Mântuitorului nostru nu trebuie să rostească o rugăciune specială sau să împlinească un ritual complicat. Cine cere o tămăduire sufletească sau trupească, trebuie doar să atingă Urma mâinii lui Hrisos şi să se roage cu credinţă în puterile Ei tămăduitoare. Este bine ca Urma mâinii lui Iisus Hristos cu puteri tămăduitoare să stea aproape de voi – în portofel, în poşetă sau în buzunar şi veţi constata că vă ocroteşte de puterea celui rău, de necazuri, de boală, de pagubă sau de singurătate. Veţi dobândi tot ceea ce vă doriţi, rugându-vă cu toată convingerea ca ruga voastră să fie ascultată. Trebuie doar să vă faceţi o copie după imaginea prezentată aici.

GIULGIUL DIN TORINO

Text primit de la Florina Simionescu

Studiul ŞTIINŢIFIC

Giulgiul este o ţesătură de fibră de in pur, în spin de peşte, lung de 4,36 metri şi lat de 1,10 metri. Greutatea sa este de 225 gr./mp. Ţesătură confecţionată manual, era considerată pentru acele timpuri o stofă foarte fină. Ţesătura este clasificată de specie „Z”, ceea ce înseamnă că originea ei este Sirio-palestiniană.

De câteva secole, Giulgiul de la Torino constituie obiectul unor aprinse controverse. Mulţi credincioşi susţin că ar fi pânza în care a fost învelit Mântuitorul când a fost coborât de pe cruce. Dimpotrivă, scepticii susţin contrariul şi afirmă că ar fi un fals rafinat. Vom vedea pe parcurul acestei expuneri părerile oamenilor de ştiinţă ce au studiat, pluridisciplinar, acest artefact controversat.

Giulgiul de la Torino a ajuns în atenţia opiniei publice în anul 1898, atunci când a fost fotografiat de Secondo Pia. Negativele au scos la iveală imaginea unui bărbat ce prezenta urme specifice crucificării, precum şi numeroase zgârieturi în zona frunţii.

Venerat de creştini ca o dovadă inconstestabilă a existenţei Mântuitorului, Giulgiul este închis astăzi într-o casetă de argint în catedrala din Torino.

Scurtă istorie în date :

În anul 544, la Edessa (Turcia), poate în timpul lucrărilor de restaurare a zidurilor oraşului, în urma asediului regelui persan Cosroe, s-a descoperit într-un intrând o pânză împodobită cu un desen, sau o imagine, pictată într-un mod misterios (acheropictă). Expusă, aici se arată numai chipul de pe Giulgiu.

La această imagine au apelat toţi pictorii din acel timp şi din secolele următoare, lucru evident în miniaturile şi frescele antice începând din secolul al VI-lea până în sec. al XII-lea.

Pe 15 august 944 Grigore arhidiacon la Sfânta Sofia din Costantinopol, primeşte Giulgiul care va fi pus în biserica Sfânta Maria din Vlaherne.

Păstrarea la Constantinopol a fost foarte documentată şi se ştie că Giulgiul era arătat integral, dar numai pe partea frontală.

În anul 1172, Amonis, regele Ierusalimului, însoţit de cronicarul Wilhelm de Tyr vin la Curtea Bizanțului.

Împăratul Manuil Comnenul, obişnuit cu vizite şi cu faste ceremonii, arată oaspeţilor comorile Bizanţului din timpul lui Constantin cel Mare, Teodosie, Justinian etc. Este menţionat şi Giulgiul.

În jurul anului 1200, Nicolae Messoritis, la cererea Curţii Bizantine şi patriarhului de Constantinopol face un nou inventar la Capela „Sf. Maria". Acesta pune Giulgiul, alte relicve şi numeroase obiecte sfinte într-o lădiţă şi le transferă pentru mai multă siguranţă în biserica mănăstirii Vlahernelor, notând: „Giulgiul este din pânză obişnuită de in, miroase încă tare a smirnă…".

Cavalerul Roberto de Clari, cronicarul cruciadei a IV-a, scria încă din 1203: „deşi am vederea slabă, cred că am văzut chipul lui Hristos pe o pânză din Bizanţ…".

Armata cruciaţilor, în 1204, cucereşte Constantinopolul şi este avidă după obiecte sfinte pentru comerţ. Othon de la Roche pe ascuns a împachetat Giulgiul sub hainele sale de cavaler şi l-a trimis tatălui său, Donche de la Roche, care îl primeşte în 1206, la Lirey (Franţa). Acesta dăruieşte pânza episcopului Amedeo de Bessançon. La rândul său Bessançon o depune în biserica Sf. Ştefan.

În timpul Cruciadei a IV-a dispare pentru 150 de ani, fiind luat de cavalerii Templieri. Icoane asemănătoare cu Giulgiul se răspândesc în timpul Evului Mediu, astfel încât chipul Giulgiului domină toată cultura picturală Exemplul caracteristic este icoana sfântă din Laon (Franţa), din anul 1200. Pe ea se află scris în limba bulgară „Portretul Răscumpărătorului întipărit pe Mandylion (Giulgiul în limba greacă)" – Icoana din Laon.

În 1276, Papa Adrian al V-lea, a vorbit în public despre Giulgiu pentru prima oară.
În 1349, un fanatic aprinde focul lângă incintă şi un incendiu mistuie biserica; ca prin minune, Giulgiul este salvat fără a suferi vreo stricăciune importantă. Nobilul Geofrey de Charny plăteşte sume mari de bani şi ridică relicva de la Lirey, ducând-o la Trieste. După puţină vreme, pânza este depusă în biserica Sf. Ipolit, apoi este transportată cu mare cinste la Chimey (Belgia).

Prima prezentare publică a Giulgiului în Europa, a avut loc în anul 1357 la Lirey.

În 1450, Contesa Margareta, nepoata de fiu a lui Geofrey de Charny, oferă pânza ducelui Ludovic I. Acesta, mai rece şi străin de sensibilităţile creştine, o dăruieşte familiei Savoia. În cinstea ei Casa de Savoia ridică o capelă la Chambery, care, în 1532 este mistuită de flăcări, dar din nou pânza iese aproape nevătămată. – Actuala capelă din Chambery

Maicilor Clarise din Chambery li s-a încredinţat sarcina de a restaura Giulgiul între 15 aprilie şi 2 mai 1534 (o zi înainte de ajunul sărbătorii anuale). Ele au cusut Giulgiul deasupra unei pânze de Olanda şi au acoperit găurile produse de incendiu prin 24 de petice. Ca mărturie a acestei munci a rămas un lung şi precis proces verbal, în care se scrie: „Am văzut deasupra acestui mare tablou nişte suferinţe care nu s- ar fi putut închipui niciodată…. Uitându-ne la Giulgiu pe dedesubt, când era întins pe pânza de Olanda sau pe cadru, vedeam rănile ca şi cum le-am fi privit printr-un geam… Priveam aceste urme dumnezeieşti dându-ne seama că, într-adevăr, El era cel mai frumos dintre fiii oamenilor, cum a spus David în psalmii săi. – Catedrala din Torino.

Emanuele Filiberto transferă Giulgiul la Torino. În 10 octombrie 1578, sfântul Carol Boromeu a ajuns venind pe jos de la Milano pentru a venera Giulgiul şi pentru a-şi respecta jurământul făcut cu scopul de a se termina epidemia.

1 Iunie 1694; Giulgiul este mutat de la capela regală din Palazzo Madama în noua capelă regală, opera arhitectului Guarino Guarini, construită între catedrală şi Palatul Regal, catedrala „Sfântul Ioan Botezătorul".

În 1898, Secondo Pia (fondatorul societăţii italiene de fotografie) a avut ideea de a fotografia „pânza sfântă" pentru publicitate în toată lumea, dar pe negativ în loc de fâşii obişnuite, a apărut imaginea (în pozitiv !?) unui om în suferinţă. La 28 mai, ora 23:00, Pia obţine două clişee, pentru unul pozând 14 minute, pentru celălalt, 20 de minute. Curioşii au năvălit asupra pânzei şi vâlva declanşată a determinat municipalitatea din Torino să închidă lada cu relicva. Pentru prudenţă, Giulgiul nu a mai fost expus.

21 Aprilie 1902, Yves Delage, academician francez, ţine prima conferinţă ştiinţifică cu privire la Giulgiu.

În 1931 cardinalul din Torino a încuviinţat expunerea pânzelor, nu numai Giulgiul, ci şi alte fâşii, care ar poseda puteri miraculoase (husa cu care a fost învelit Giulgiul). De data aceasta, savanţii de diferite specialităţi au început investigaţiile. Când toată lumea credea că pe pânză „a fost pictat" chipul Domnului, iată că biologii şi antropologii constată: chipul apărut este al unui om din sânge, nu din vopsele.

În 1946, Giulgiul a fost expus din nou în acelaşi loc. Pelerinajul se reia.

18 Martie 1983: Cu moartea lui Umberto de Savoia, Giulgiul trece prin hotărâre testamentară în proprietatea Sfântului Scaun.

Secondo Pia la 1898. În pelerinaj la Giulgiu.

1993; Giulgiul este transferat în spatele altarului major al Domului din Torino, pentru a favoriza lucrările de restaurare a capelei construite de Guarino.

11-12 Aprilie 1997; Câteva zile înainte de terminarea lucrărilor de restaurare, capela este devastată de un puternic incendiu. Giulgiul este luat de către pompierii din Torino. Cerşaful sfânt nu a suferit daune.

12 August-22 Octombrie 2000. Giulgiul este fotografiat în color şi în alb-negru de către fotograful Giancarlo Durante. În timpul operaţiunilor de aranjare a Giulgiului, în noul suport de conservare este introdus un scanner între acesta şi materialul de suport.: Pentru prima oară, după 1534 este posibilă explorarea suprafeţei de pe „spatele" Giulgiului. La sfârşit Giulgiul este depus în noua capelă, sub palcul regal al Domului dinTorino.

2002 Iunie - Iulie. Au loc importante lucrări pentru a ameliora condiţiile de conservare a cearşafului. Au fost înlăturate peticele care acopereau locurile unde a fost ars, cât şi ţesutul de susţinere aplicat de către surorile clarise în 1534

Cercetările oamenilor de ştiinţă

În 1978 un grup de oameni de ştiinţă americani au avut acces la Giulgiu timp de 5 zile intensiv, fapt fără precedent. Timp de mai mulţi ani acest grup (cunoscut sub numele de STURP) format din cei mai de seamă oameni de ştiinţă ai lumii, reprezentând discipline diverse ca fizică, chimie, inginerie, medicină legală şi multe altele, au petrecut nu mai puţin de 150.000 de ore studiind, testând şi interpretând datele. Rezultatele păreau să indice faptul că Giulgiul ar putea fi o pânză autentică de înmormântare din secolul I, de undeva din Palestina.

Apoi în 1988, datarea cu carbon 14 de către trei laboratoare diferite a oferit un rezultat cât se poate de diferit faţă de raportul din 1978. Michael Tite: „Rezultatele obţinute prin

datarea cu Carbon plasează Giulgiul, în mod clar, în Evul Mediu. Potrivit acestor analize el este plasat undeva între anii 1260-1390 e.n.

Potrivit profesorului Bruno Barberis „problema datării materialului textil, nu numai a Giulgiului, ci cred că a oricărui material... vechi nu este uşor de rezolvat complet şi definitiv." Potrivit profesorului, ideea originii medievale a Giulgiului, conduce la o teză imposibilă. Falsificatorul ar fi trebuit să găsească un om pe care să-l sacrifice, să-l biciuiască fără milă, să-l înfăşoare în Giulgiu şi apoi să creeze sau, pur şi simplu, să aştepte ca imaginea să apară cumva. „Cred că este imposibil ca ceea ce noi nu putem face astăzi... să fi fost foarte uşor de făcut în perioada medievală".

O întrebare rămânea „ce a creat imaginea?" Ce este atât de special în această imagine încât oameni de ştiinţă sunt gata să-şi rişte reputaţia şi averea? – Giulgiul. Vedere faţă/spate. Petele închise la culoare sunt găurile ce au apărut în urma incendiului din 1532, peticite de maici la 1534.

La Congresul Internaţional „Sindone 2000" din Orvieto, Italia, autorii M.S.Benford şi Joseph Marino au suţinut ideea că un petic invizibil din secolul XVI din mostra prelevată din Giulgiul din Torino a denaturat datarea cu carbon făcută în 1988.(O alterare a probei testate cu material din peticele cusute la 1534). Ideea lor era susţintă de ceea ce părea a fi o cercetare istorică amănunţită. Dar întreaga idee a fost imediat respinsă ca fiind tehnic imposibilă. În acest moment, un alt om de ştiinţă din echipa STURP originală a devenit interesat, ca şi alţii care au examinat îndeaproape Giulgiul, era şi el foarte sceptic privind ideea rețeserii pânzei. Raymond Rogers s-a apucat să cerceteze dacă analiza ştiinţifică ar putea rezolva problema odată pentru totdeauna. Rogers a obţinut mostre ale Giulgiului din zona imediat apropiată celei din care se prelevaseră mostrele folosite în datarea cu carbon. Acestea i-au fost puse la dispoziţie de chiar cel care le-a prelevat atunci, Gilbert Raes.

Într-un interviu acordat la Simpozionul „Dallas 2005" despre Giulgiu, Rogers a declarat: „Aceasta este ultima picătură, am mostrele care pot umple golurile. Am luat mostrele de la Raes şi câteva mostre din Giulgiu şi m-am apucat din nou de lucru şi în mai puţin de o oră am ştiut că mostrele de la Raes sunt complet diferite în compoziţia chimică faţă de partea principală a Giulgiului. Dar ceea ce m-a şocat cel mai mult a fost când, uitându-mă la firele de la Raes, am găsit unul care avea o înnădire cap la cap". Şi asta e exact „rețeserea invizibilă" despre care vorbeau Benford şi Marino.

Pentru moment este demonstrată eroarea apărută la datarea cu carbon.

Între timp un grup de specialişti în ştiinţa digitală din Amsterdam şi-au canalizat cercetările pe un alt set de date provenite de la Giulgiu. Ceea ce au descoperit i-a uimit pe toţi. În Giulgiu este codificată informaţie holografică într-un tipar de interfaţă. Şi, cel mai probabil, conţine şi mai multe informaţii, numite generic „Schiţa Universului". Dar chiar în cazul în care acceptăm Giulgiul ca fiind o ţesătură autentică din secolul I, acesta e doar o piesă din puzzle. Putem fi siguri că este Giulgiul de înmormântare a lui Iisus ? Pentru un număr semnificativ de cercetători măcar o parte dintre răspunsuri pot fi găsite într-o catedrală din Oviedo, Spania.

În cap 20, Evanghelia a IV-a, citim cum cei doi ucenici, ucenicul cel iubit şi Petru, au alergat la mormânt în dimineaţa de Paşte auzind că mormântul era gol. Textul grecesc, original, este foarte clar: „Dar celălalt ucenic a alergat mai iute decât Petru şi a ajuns la mormânt, şi aplecându-se, a văzut giulgiurile acolo. După dânsul a venit şi Simon Petru şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile jos, şi mahrama ce fusese pe capul Lui, nu la un loc cu giulgiurile, ci deosebit, fiind împăturită într-un loc".

Ceea ce cercetătorii şi oamenii de ştiinţă speră să stabilească este ceea ce juriştii moderni numesc „dovezi coroborate”. Se potriveşte în vreun fel Mahrama din Spania cu Giulgiul din Italia? Cercetările ştiinţifice întreprinse pe Mahramă (Sudarium) susţin, de fapt, rezultatele cercetătorilor Giulgiului. De exemplu tehnici moderne de investigare permit ca petele de sânge de pe Mahramă să fie suprapuse pe cele de pe Giulgiu. Rezultatul este uimitor, petele coincid în cele trei feluri principale: Mai întâi grupa sangvină AB. În al doilea rând, pete care corespund părţii din spate a capului, provin de la sângele curs în timpul vieţii. Trei: există foarte multe pete mici cauzate de un obiect ascuţit, care a pătruns în piele. Prin suprapunerea imaginilor celor două pânze, petele de sânge, forma lor exactă, coincid. Lucru care conduce la altă concluzie medicală: aceste două pânze au fost folosite pe același trup. Este o concluzie pur ştiinţifică. Dacă a acoperit acelaşi trup ca şi Giulgiul din Torino, în mod evident Giulgiul este măcar la fel de vechi ca şi Mahrama. Dar dând la o parte asemănările evidente, există o diferenţă foarte important Spre deosebire de istoria Giulgiului, istoria Mahramei este necontestată. – Mahrama (Sudarium).

În urma unei analize criminalistice moderne, Dr. Robert Bucklin, medic legist în Medicină Legală Patologică, face următoarele afirmaţii: „Este trupul unui bărbat de tip caucazian. înalt de 1,80 m, cântărind cam 77 kg. Pe cap sunt numeroase şiroaie de sânge de la numeroase răni; împunsături prezente pe faţă, spate şi în creştetul capului.” „Există o umflătură pe unul dintre obraji compatibilă cu o lovitură”.

„Încheietura mâinii drepte este acoperită de mâna stângă, însă există o rană de la o împunsătură în încheietura stângă compatibilă cu o leziune de crucificare”. Portretul clasic, artistic şi legendar al cuielor bătute în palmă este incorect, deoarece structurile palmei sunt prea fragile ca să poată susţine greutatea unui bărbat de mărimea asta, fără a fi sfâşiate. Şuvoaiele de sânge ce curg pe ambele braţe, din zona încheieturii, sunt controlate de forţa gravitaţională. Deci sângele a curs spre coate, braţele fiind ridicate şi întinse.

Pe spate sunt peste 100 de leziuni, care par a fi urme de lovituri de bici. Istoricii au indicat faptul că romanii foloseau biciul numit „flagrum”, acest instrument avea 2 sau 3 curele, având împletite bucăţi de metal sau os care arătau ca nişte haltere mici. Capetele dintr-un flagrum roman se potrivesc perfect pe leziunile de la biciuire de pe trup. Pe partea din faţă a trupului se găseşte o pată mare de sânge rezultată din străpungerea pieptului cu un instrument ca o lance sau suliţă. Această armă a străpuns cavitatea toracică prin cavităţile pleurale, în inimă. Mai târziu, după ce trupul a fost coborât de pe cruce şi întors, sângele a picurat din rana de la piept şi s-a adunat în mici bălţi de-a lungul spatelui. Unul dintre genunchi prezintă o julitură, provenită de la o cădere. În sfîrşit, o ţepuşă a fost înfiptă prin ambele călcâie, iar sângele s-a scurs din acea zonă şi a pătat pânza. Dovezile unui bărbat biciuit, care a fost crucificat şi a murit de sufocare posturală şi insuficienţă cardio-pulmonară, sunt cât se poate de clare.

Dovezile de coroborare, criminalistice, istorice, ştiinţifice şi de circumstanţă, cum ar spune avocaţii, susţin, în mod clar, autenticitatea Giulgiului.

Toate dovezile, cu excepţia foarte discreditatei datări cu carbon, conferă Giulgiului din Torino o revendicare categorică a autenticităţii, teoretic mai mare decât a oricărui alt vestigiu antic. E posibil ca răspunsul să nu se găsească în ţesătură, ci în imaginea însăşi? Natura imaginii este profundă. Aceasta este alcătuită din fibre microscopice care sunt de 10 ori mai mici decât un fir de păr uman. „Elementele pozei sunt, de fapt, distribuite la întâmplare ca punctele dintr-o fotografie din ziar sau revistă. Ca să se obţină acest lucru, ar fi nevoie de un laser atomic incredibil de precis. Asemenea tehnologie nu există”, declară Kevin Moron, inginer optician.

Potrivit publicaţiilor oficiale ale descoperirilor făcute de echipa ştiinţifică STURP privind imaginea de pe Giulgiu, imaginea în sine a fost creată de un fenomen (încă neidentificat) sau de un eveniment capital, care a cauzat degradarea rapidă a celulozei (îmbătrânirea) firelor de ţesătură, adică o deshidratare şi o oxidare accelerată a fibrelor din vârful firelor de celuloză ale Giulgiului, astfel creând o imagine sepia sau de culoarea paiului asemănătoare cu cea a unei arsuri superficiale. Cu alte cuvinte imaginea a fost cauzată de ceva, nimeni nu ştie de "Ce" anume, care a afectat doar vârfurile fibrelor care alcătuiesc firele, care la rândul lor alcătuiesc ţesătura.

Mai sunt şi alte anomalii frapante. De exmplu se ştie de mult că pe lângă detaliul explicit al imaginii trupului, mai sunt şi alte imagini care au fost cumva transmise pe pânză; mai precis, imaginea unor flori.

Alan D. Whanger „Am observat pentru prima dată că sunt flori pe Giulgiu în 1985. Când am aflat cum arată, m-am apucat să le studiez mai deaproape, şi am descoperit un număr mare de flori. Am luat atlasul botanic al Israelului şi am încercat să identific aceste flori. Am plecat într-o călătorie în Israel în 1995. L-am contactat pe profesorul Avinoam Danin, autoritate mondială în ce priveşte florile din Israel, şi i-am dus câteva fotografii. Când a văzut fotografiile, fără a-i spune de unde provin, a spus „Astea sunt flori din Ierusalim".

Odată ce s-a descoperit că mai erau şi alte imagini pe Giulgiu, dr. Whanger a cercetat şi mai amănunţit şi a descoperit monezi mici pe fiecare ochi. Ce semnificaţie putea avea acest lucru? În cartea sa „Giulgiul din Torino, aventură şi descoperire", dr. Whanger atrage atenţia că nu sunt doar acolo, ci prezintă indicii clare şi profunde privind data şi originea imaginii.

Dr. Filas a mărit fotografiile excelente ale Giulgiului, pe care le avea, şi a observat un tipar pe ochiul drept. Când a mărit tiparul a observat că erau litere pe care le-a interpretat ca „UCAI", şi încă ceva ce arăta ca o cârjă de cioban. Acestea sunt tipice pentru „lepton" sau „bănuţii văduvei" bătute de Pilat din Pont în anii 29 e.n., până în 39 e.n. Putem identifica imaginea lor şi deci moneda exactă şi, astfel, să ştim originea şi data ambelor, că au fost bătute în 29 e.n. Acest lucru plasează Giulgiul în secolul I e.n.

De asemeni îl plasează în Israel, devreme ce aceste monezi sunt echivalentul „bănuţilor văduvei" sau a unui codrant al vremii şi, deci, nu circulau în afara Israelului, nici mult după domnia lui Tiberiu Cezar, căruia îi erau dedicate. Dar cum s-a putut forma o imagine care să conţină atâtea informaţii ? Sunt unii care cred că imaginea s-a putut forma numai prin explozia unei radiaţii anume. Rămâne simplul fapt că nimic asemănător imaginii Giulgiului nu s-a găsit sau reprodus vreodată.

Dame Isabel Piczek, fizician fizica particulelor, în timp ce se ocupa de poziţia trupului în interiorul pânzei, a descoperit una dintre acele proprietăţi misterioase care nu sunt posibile şi, totuşi, care cumva există.

O fază interioară, care împarte transportul imaginii în două acţiuni şi forţe separate ermetic, şi în acelaşi timp simultane, determinând Giulgiul să fie perfect întins şi paralel în ambele părţi, creând un adevărat orizont de eveniment. Dr Dame Isabel Piczek: „ Cînd priveşti imaginea Giulgiului, cele două trupuri, unul lîngă celălalt, ai impresia că este o imagine plată, însă dacă creezi, de exemplu, un obiect tridimensional, cum am făcut eu, trupul real, realizezi că există un element separator ciudat, o interfaţă de unde imaginea este proiectată sus dar, este proiectată şi jos.

Muşchii corpului nu sunt absolut deloc striviţi de piatra mormântului. Sunt perfecţi. Înseamnă că trupul pluteşte între cele două fâşii ale Giulgiului. asta înseamnă că nu exista gravitaţie deloc. Alte lucruri ciudate descoperite sunt că imaginea nu este de loc distorsionată.

Dacă vă imaginaţi că pânza a fost încreţită, strânsă, înfăşurată în jurul corpului cum dintr-o dată apare o imagine perfectă, ceea ce este imposibil dacă Giulgiul nu ar fi fost perfect întins, rigid. Lumea crede că mormântul semnifică moartea. Chiar deloc, din contra. Giulgiul şi mormântul semnifică un început de necrezut. Timp de secole, Giulgiul a fost privit şi analizat ca o mărturie a morţii, sfârşitul existenţei fizice. Însă Isabel Piczek sugerează că este, de fapt, chiar opusul: o mărturie nu a unui sfârşit, ci a unui început. Obiectul care sugerează Învierea în cel mai real sens.

Unii oameni de ştiinţă cred că proprietăţile imaginii de pe Giulgiu, ca: informaţia tridimensională dintr-o fotografie bidimensională, aspectul negativ al imaginii şi faptul că imaginea care apare pe pânză este, virtual, nedistorsionată sunt holografice la bază.

Imagine tridimensională din fotografia bidimensională. O hologramă cuantică este o metodă de a descrie totalitatea emisiilor unui obiect. Emisiile unui obiect fizic, când sunt studiate ca un tot unitar, identifică în mod unic evenimente în istoria acelui obiect. E posibil ca evenimente din istoria Giulgiului din Torino să fie încă acolo.

Folosind fotografiile făcute de fotograful profesionist Giuseppe Enrie, în 1931, dr. Soons cu ajutorul unui laborator din Olanda a digitalizat informaţia, în speranţa de a realiza o imagine holografică a imaginii. S-a dovedit că majoritatea negativelor conţineau informaţie de până la 1 Gb, ceea ce însemna de patru ori informaţia estimată. Holograma întregului corp a oferit posibilitatea de a vedea bărbatul de pe Giulgiu din unghiuri în care nu s-a mai văzut până acum. Au putut fi confirmate monedele de pe pleoape şi faptul că a fost folosit un singur cui pentru imobilizarea picioarelor.

Detaliu din holograma Giulgiului. Trebuie privită cu ochelari speciali. Cel mai emoţionant lucru pe care l-au găsit în hologramă a fost sub barbă, la gât, Se ştia deja că este vorba de o linie roşie, însă nimeni nu a putut spune ce însemna şi ce era. Este un obiect solid, are forma unei amulete ce a fost pusă acolo. După un studiu mai îndelungat, cercetătorii au realizat că avea litere scrise pe ea, ieşite puţin în evidenţă. S-a dovedit că informaţia de pe plăcuţă este evidentă în unele fotografii, iar în altele nu. S-a luat legătura cu un rabin şi savant, care cunoştea aramaica şi ebraica. Literele au fost traduse într-un cuvânt care spune multe despre Cine ar fi în imaginea Giulgiului. Aceste litere sunt: a b a – alef bet alef, care formează cuvântul „Aba”, care înseamnă „Tată”. Având în vedere circumstanţele şi unde se află amuleta, acest lucru are foarte mult sens, deoarece Isus obinuia să se numească şi „Fiul lui Dumnezeu”, „Fiul Tatălui”, „Fiul Celui Sfânt”. Deci este ca şi cum am spune că amuleta, care a fost pusă acolo probabil de către apostoli, mărturiseşte că „Aici se află Fiul lui Dumnezeu”. Trebuie înţeles ce este o hologramă. O hologramă este, de fapt, un model de inele microscopice care interacţionează, sau de hotare de interferenţă asemănătoare cu un pumn de pietricele aruncate într-un iaz. Fiecare zonă a hologramei vede şi stochează informaţiile despre întreaga imagine. Dacă holograma este spartă în mai multe bucăţi, se obţin mai multe holograme, fiecare purtând informaţie despre întreaga imagine. Acest lucru este important pentru Giulgiul din Torino, fiindcă imaginea umerilor lipseşte, din cauza incendiului din 1532. Se fac încă teste pentru a vedea dacă imaginea Giulgiului conţine, într-adevăr, informaţie holografică. Se speră ca în curând să poată fi realizată o hologramă, fără nici un cusur, a bărbatului de pe Giulgiu,. Încercări de refacere a imaginii de pe Giulgiu, folosind softuri avansate (conform textului din „scrisoarea lui Pilat”, şi nu numai, părul era de o culoare arămiu-aurie).

Portret realizat computerizat plecând de la imaginea imprimată pe Giulgiul din Torino. – Măcar în privinţa giulgiului din Torino, ştiinţa, considerată altă dată duşmanul a tot ce este

religios, pare să joace acum alt rol, ca partener al descoperirii adevărului. Dar indiferent de precizările ştiinţifice, arheologice sau teologice, oamenii au ajuns la propiile lor concluzii privind Giulgiul, ce anume este, de unde vine şi semnificaţia pe care o are pentru ei. În acest moment pare puţin probabil ca datarea cu carbon sau microscopul polarizat sau oricare alt test avansat de sceptici să le poată schimba concluziile. Pentru a vedea bine imaginea Giulgiului, acesta trebuie privit de la distanţa de trei metri; apropiindu-te, imaginea dispare.

MÂNIILE LUI DUMNEZEU DIN APOCALIPSĂ

Sursa: Marcela Ghiulbenghian

Cuvântul meu nu se încadrează dogmatic într-o religie. Eu ca economist am dat o interpretare fenomenelor economice şi politice, din punct de vedere spiritual, pe care am reuşit să le înţeleg citind şi noi profeţi, care nu sunt încă asimilaţi canonic, dar timpul le va dovedi veridicitatea.

În Evanghelia lui Adam şi a Evei – Dumnezeu îi spune lui Adam, care-i cere iertare, ca 5500 de ani va fi blestem între Dumnezeu şi Adam, dar după aceea îl va trimite pe Fiul Sau să-i scoată din iad.

După calendarul evreiesc suntem în anul 5780, dar după ce e scris în Evanghelii am fi în anul 7780.

În Apocalipsa lui Ioan, care a fost pentru mulţi de neînţeles, Iisus spune că Dumnezeu i-a descoperit câteva lucruri pe care le-a făcut cunoscute lui Ioan. Acestea sunt cele 7 mânii ce vor veni asupra omenirii.

Sigur veţi spune că acum 1000 de ani oamenii credeau că va veni sfârşitul lumii.

Dar dacă aşezăm temporal această profeţie, vedem că aceste mânii, acum după al doilea război mondial sunt posibile şi realizabile. Acum 1000 de ani nu exista o armă de distrugere a unei treimi dintre pământeni.

1 – O bubă rea şi ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau ei. Este vorba despre microcipul 666, pe care Ing. Carl Sunders l-a realizat şi din ateu devenind credincios, a dezvăluit cum s-a ajuns la aprobarea proiectului nr. 666, cât de nociv este, pentru că nu s-a găsit antidotul, chiar dacă acum îl pun în silicon.

2 – Marea s-a prefăcut în sânge ca de mort. Cu armele nucleare, acest lucru este posibil. La fel cu deversările centralelor bazate pe radioactivitate.

3 – Al treilea înger a vărsat cupa mâniei în râuri care s-au amărât şi s-au prefăcut în sânge. Multe arme microbiologice s-au construit pe Terra şi acest lucru e posibil acum.

4 – Al patrulea înger a vărsat cupa lui în soare şi i „s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui”, încât azi şi gheţarii se topesc.

5 – Al cincilea înger a vărsat cupă pe scaunul fiarei din Babilonul cel mare, care într-un ceas va pica şi 7000 de suflete vor pieri. Este vorba de Gemenii din New York, Bush junior a afirmat că „suntem în plină apocalipsă”.

6 – Al şaselea înger a vărsat cupa lui în râul cel mare Eufrat şi apele îi vor seca. Avem conflicte armate în Iran, Afganistan, Libia, Siria, ce pot genera un război nuclear între ţările arabe şi Babilonul cel mare, America de azi, pentru care Dumnezeu ne atrage atenţia nouă, României, să stăm în neutralitate, căci numai aşa putem scăpa, altfel se va trage şi în România.

De asemenea ne mai spune că cei încărcaţi cu lumina în timpul vieţii nu au de ce să se teamă de radiaţii, căci de asta v-am spus că vor pieri o treime din cei nescrişi în cartea vieţii de la întemeierea lumii. Căci pământul este o şcoală plină de încercări de dimineaţa până seara. Depinde de noi cum reacţionăm la aceste încercări. Cunoscând şi împlinind poruncile fiecare după religia lui, ne încărcăm cu lumină şi devenim compatibili cu radioactivitatea emisă de armele nucleare.

7 – ... Şi s-a făcut cutremur mare cum nu a mai fost de când este omul pe pământ.

Cercetătorii ruşi studiind această posibilitate, au descoperit că Calea Lactee se va ciocmi pe 23 Decembrie 2012 cu o altă galaxie.

Dumnezeu transmite că pe cei ai Lui îi va lua de pe pământ la această schimbare.

De ce toate acestea? „Pentru că urmează o mie de ani de pace, când voi veţi fi în Cortul Meu, slugile Mele Mie îmi vor sluji, nici un blestem nu va mai fi, atunci vor coborî din cer de la Dumnezeu Noul Ierusalim, şi Tronul Meu şi al Mielului acolo vor fi”. Acest lucru tot Domnul ni-l explică în noile profeţii. Centrul întregului univers se va muta pe pământ, căci „omul” care a primit chip divin este fiinţa de lumină, cu care Dumnezeu conduce întregul univers, şi niciodată nu vom fi mai mulţi de şase miliarde trei sute şi ceva de milioane.

Cel mai important lucru este să ne căim de ce am greşit, să nu fim orgolioşi şi să nu judecăm pe nimeni, căci nu creşte un fir de păr fără ştirea Lui.

Când diavolul a fost lăsat în om, întrucât vrea să-i demonstreze lui Dumnezeu că nu suntem vrednici de lumină divină şi de chip divin, a primit puterea de la Dumnezeu să ne ispitească, iar noi nu am învăţat de mici să luptăm cu el pentru a ne încărca cu lumina. Educaţia materialistă a secolului XX, negând spiritualitatea, ne-a dus azi în vremurile apocaliptice. Să ne rugăm să trăim în pace, căci Dumnezeu care vorbeşte mereu oamenilor spune că nu El doreşte războaie, ci satan, deci trebuie să luptăm toţi cu el, prin post şi rugăciune.

MINUNILE CREŞTINE DE LA IONEŞTI

Minunea de la Ioneşti, o localitate din Argeş, unde Iisus şi Fecioara Maria s-au arătat copiilor şi sătenilor, cum s-a întâmplat şi la Medjugorje, s-a întâmplat anul trecut, când Nea Ion, un ţăran bătrân şi credincios a avut trei zile la rând aceeaşi vedenie. Acesta a văzut-o pe Sfânta Fecioară Maria înveşmântată într-o mantie strălucitoare şi care i-a cerut să ridice o Troiţă la marginea satului.

Nea Ion povesteşte cum i s-a arătat Sfânta Fecioară Maria ca un abur, de mai multe ori şi i-a spus să-i facă un lăcaş. Neştiind unde vrea Sfânta Fecioară să se afle lăcaşul, Nea Ion a întrebat-o, iar Aceasta l-a luat de mână şi l-a dus în Cătunul Prodăneşti, locul unde Fecioara dorea să-i ridice o Troiţă şi un lăcaş de rugăciune în Troiţă, şi să fie cu trei turnuleţe, cu trei trepte, cu trei scăunele şi să nu fie mai mare de trei metri pe trei metri, clădită de trei meşteri.

După ce a pictat sfinţii, după cum îi spusese Fecioara, i s-a arătat din nou Fecioara care i-a spus: „La sfinţirea Troiţei, să aduci trei fecioare, îmbrăcate în rochiţe lungi, albe, îmbrobodite şi încălţate în alb, care să ducă un covor împăturit în trei, pe care să-l pui pe scări, că acolo va sta cineva foarte important şi trebuie primit cum se cuvine”. Nea Ion a ales-o astfel pe Bianca, fata pictorului şi pe prietenele sale care, văzând în apă chipul Mântuitorului, au dovedit faptul că Dumnezeu le dorea pe ele.

A doua zi, Nea Ion i-a povestit părintelui din Ioneşti ce viziune avusese. Doamna preoteasă nu l-a crezut şi i s-a pornit o hemoragie pe nas, care nu i-a trecut până ce nu a cerut îndurare la Cel de Sus. Aceasta a dovedit puterea lui Dumnezeu şi s-a început construcţia Troiţei, la care au contribuit şi credincioşii.

În ziua sfinţirii Troiţei, de Sfânta Treime, la 8 iunie 1998, Nea Ion povesteşte cum i s-a arătat Mântuitorul într-o gaură de lumină de aur şi i-a spus să nu-i fie frică, pentru că El va vorbi prin el, deoarece lui Nea Ion îi era frică să nu greşească în faţa oamenilor, să nu spună ceva greşit, el gândea: „Cum am să stau în faţa oamenilor, cum am să stau eu în faţa poporului? O să vină oameni cu ştiinţă, oameni cu carte, şi eu nici nu ştiu să vorbesc ca lumea...” El povesteşte că-l vedea mereu pe Mântuitorul, care-i spunea ce să facă: „De ce te temi? Că eu ţi le voi grăi ţie pe toate. Şi nu pe tine te vor asculta, ci pe Mine”. Nea Ion se ruga astfel: „Doamne, arată-ţi puterile Tale, pentru că mulţi mă vor crede, dar mai mulţi nu mă vor crede”, şi când se ruga astfel i-au apărut trei stele în faţă, ceea ce l-a făcut să zică: „Doamne, azi asta e o minune”. S-a dus să le ia pe cele trei fete rânduite să ducă covorul şi a întins covorul pe care a văzut trei îngeri pe care nu-i vedea decât el, şi a avut loc o altă minune văzută şi de ceilalţi oameni, pe cer, la miazănoapte, au apărut două cruci, iar lumea s-a minunat de ceea ce vede şi l-au crezut.

Maica Domnului i-a arătat lui Nea Ion Marin unde să se facă o biserică, lângă pădure, spunându-i că acolo este un loc sfânt. Din cercetările făcute ulterior s-a descoperit că acolo a fost o mănăstire arsă de păgâni „mănăstirea Butoiu”, lângă un han.

Fântâna de vizavi de Troiţa din Cătunul Prodăneşti al comunei Ioneşti va deveni o fântână făcătoare de minuni, a mai spus Maica Domnului şi oamenii care vor veni acolo, se vor însănătoşi şi vor ajuta la construcţia bisericii, care este ridicată cam o treime azi.

Prin Nea Ion Marin lucrează Dumnezeu şi aduce Cuvântul lui Dumnezeu pe pământ şi aici la Ioneşti, unde se fac minuni, dupa credinţa fiecăruia, aşa cum şi prin preoţi lucrează Dumnezeu în fiecare biserică a Sa.

Maica Domnului se arată doar celui curat cu sufletul. De la Nea Ion Marin veţi afla mai multe minuni pe care Iisus i le-a arătat.

Fântâna de la Ioneşti este apă vie, îl ajută pe om să se vindece şi să se îndepărteze de orice lucru diavolesc. Dumnezeu este milostiv, ne iartă de orice păcat, dacă ne întoarcem la credinţă şi facem voia Lui. Iisus spune „Dacă lumea s-ar întoarce la Tatăl Meu, Eu m-aş urca la El, în al nouălea Cer, şi aş sta de-a dreapta Lui şi iar v-aş iubi cu mare drag”.

Nu va veni sfârşitul dacă ne întoarcem la El: „Nu am nevoie de cei drepţi. Ei sunt oricum cu mine. Eu vreau oile pierdute, să-mi reîntregesc turma”. O să avem diferite semne care vor indica faptul că timpul este aproape: cutremure, inundaţii, iarnă grea, ploi cu stele, cruce mare şi roşie pe cer, o să piară Soarele şi Luna şi stelele. Dumnezeu a zis: „Trei trepte mai sunt”, care pot fi trei ani, dar şi trei zile, săptămâni sau luni. Aşadar trebuie să ne întoarcem la credinţă deoarece sfârşitul se apropie, nu ştim nici ceasul, nici ziua, iar dacă ne întoarcem, aceste timpuri grele nu vor mai fi. Istoricul evenimentului de la Ioneşti, scris de preotul satului, suna astfel: „Din voia lui Dumnezeu, Sfânta Troiţă a Sfintei Treimi, construită la poarta unei văduve, în faţa fântânii de la poarta altei văduve, s-a binecuvântat prin mijlocirea Sfântului Duh”.

Numeroase sunt mărturiile care vorbesc despre minunile petrecute la Ioneşti, oameni care se vindecă de orbire, (Aurelia Ion din Piteşti, vindecată spune: „Mulţumesc Preasfintei Fecioare pentru că, spălându-mă cu apa de la Troiţă, mi s-a luat perdeaua de pe ochi de care suferam de mai mulţi ani”), de nervi: („Eram bolnavă de nervi. Nu puteam să dorm şi

tremuram toată. Am plecat de la Troiţă sănătoasă şi fără nici o problemă”), de paralizie: („Piciorul drept îmi era paralizat. Am venit la Troiţă cu maşina unui prieten, adus pe braţe. Am plecat pe picioarele mele”), şi de diferite boli: („Aveam o mână înţepenită, de nu mă mai foloseam de ea. M-am rugat la Troiţă, m-am udat cu apă sfinţită şi iată, acum mă grăbesc a scrie drept mulţumire”).

O altă mărturie îi aparţine unei eleve de clasa a IV-a, Alexandra Gabriela, care a văzut în mijlocul râului Teleorman, împreună cu prietenele ei, chipul lui Iisus Hristos, care era de o frumuseţe neasemuită, parcă era viu, ca în icoane, cu coroana de spini pe frunte, înconjurat de peştişori. Mama fetei nu a crezut-o când i-a spus acest lucru. Până la sfinţirea Troiţei, Mântuitorul nu s-a mai arătat.

Lumea este vindecată în chip miraculos de această apă vie, de aceea localitatea Ioneşti este un loc care trebuie vizitat.

MISIUNEA TRÂMBIŢA

Karl Sunders este inginer în Electronică, inventator şi scriitor american.

De asemenea, a lucrat ca cercetător pentru diferite organizaţii ale guvernului. A contribuit la inventarea unui microcip, microcip-ul sau BT952000, conţine 250.000 părţi componente, măsoară 7 mm și 0.75 mm lăţime, aproximativ cât un sfert de bob de orez. Conţine un „trasponder” și o baterie de lithium reîncărcabilă. Bateria se reîncarcă printr-un circuit electric din fluctuaţia temperaturii corpului uman.

Convingerea lui este că acest microprocesor va fi folosit la o formă de control electronică. Poate fi implantat sub pielea omului (mâna dreaptă sau pe frunte), pentru a fi folosit la identificarea personală.

Dumnezeu l-a chemat pe Karl Sunders împreună cu soţia lui să dea glas acestei avertizări, către toţi cei care îl vor asculta şi în special către casa Lui Israel (Ezec.3). Tu ai nevoie, ca să auzi şi să cunoşti, ceea ce Noua Ordine a Lumii a pregătit pentru tine.

APOCALIPSA 13:16 ARE LOC ASTĂZI

Iisus a spus: „Şi a făcut ca toţi, mici şi mari, bogaţi si săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte” Dar cei ce vor primi cifra satanei (pentru că microcipul creat de el a fost botezat de 666, era numărul aprobat de guvernul american al proiectului întocmit de el ca șef de lucrări) în veci nu vor ajunge la lumină, ne spune Dumnezeu în Apocalipsa din Biblie, dar nu vom putea cumpăra și vinde nimic. Deci dacă citim mesajul de la Fatima, Dumnezeu ne învață cum să răbdăm:

– să avem în casă lumânări albe pastilute care nu scot fum

– să mâncăm pâine uscată (anafură, covrigi)

– să avem rezervă de apă în casă, pentru că apele vor fi otrăvite. (Apocalipsa de la sfârșitul Bibliei, care are 10 pagini și pe care v-o recomand s-o citiți).

CELE 10 PORUNCI

1. Să nu ai alt Dumnezeu în afară de Mine.

2. Să nu-ţi faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ! Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam, şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.

3. Să nu iei numele Lui Dumnezeu în deşert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deşert numele Lui.

4. Adu-ţi aminte de ziua odihnei, ca să o sfinţeşti. Lucrează şase zile şi-ţi fă în acelea toate treburile tale, iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine.

Că în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt într-însele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a şaptea şi a sfinţit-o.

5. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ţi fie bine şi să trăieşti ani mulţi pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l va da ţie.

6. Să nu ucizi.

7. Să nu comiți adulter.

8. Să nu furi.

9. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!

10. Să nu doreşti casa aproapelui tău, să nu doreşti femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui şi nici unul din dobitoacele lui şi nimic din câte are aproapele tău!

Părintele Arsenie Papacioc – Profeții

Părintele Arsenie Papacioc: „Dumnezeu iubeşte Ţara Românească şi pe ea vrea să o spele întâi de păcate. La mulţi le-am zis: Nu plecaţi din ţară că ţara noastră are destinul ei şi va da cei mai mulţi mucenici.

Să vă rugaţi să nu vină şi peste voi necazurile care vin pe oameni, că vor veni vremuri foarte grele. Să nu credeţi că voi n-o să răbdaţi foamea.

Să vă pregătiţi pentru martiraj. Rugăciunea Tatăl nostru „Şi nu ne duce pe noi în ispită" se referă la lepădările de Dumnezeu. Acesta este testamentul pe care trebuie să-l urmăm noi. Unde ne merge bine, acolo nu sporim. Unde-i mai greu, acolo te curăţeşti mai sigur. Acolo unde nu eşti cioplit, eşti necioplit".

Preziceri Vanga

Această profeție a fost înregistrată pe bandă de magnetofon. Vanga i-a indicat Dianei să dezvăluie această profeție la data de 24 ianuarie 2005 și mesajul să ajungă în România.

Vanga a spus: „Românii sunt oameni speciali şi cu toate ca Dumnezeu i-a ales pentru o nobilă misiune, din nefericire, mulţi dintre ei nu mai cred în valorile lor naţionale. De aceea, dacă acest mesaj – pe care am îndatorirea să-l transmit – le este adus de un străin, va fi mai bine primit de ei decât dacă l-ar primi de la unul de-al lor".

Textul predicţiei este acesta:

„Eu sunt prea mică pentru ca el să vină la mine, aşa că eu transmit această veste care mi-a venit de Sus şi care va trebui dezvăluită în luna ianuarie, ziua 24, anul 2005. În cel mult o lună de zile, această profeţie să fie dusă aceluia la care voi face referire aici. Dacă nu se va putea ajunge la el, atunci să fie dată oamenilor din jurul lui. Să vă ajute Dumnezeu!

În bucuria acestei lumi, în Romania va fi ACELA care a fost promis lumii. Întreaga lume se va bucura de naşterea lui. Dumnezeu îl va ocroti într-un loc, departe de locul unde se odihnesc străbunii săi, până când va veni ceasul său. Putere de Sus el va avea! Pământul, Apa şi Focul îl vor ajuta. Odata cu începerea lucrărilor lui în această lume, minciuna va dispărea. Acest lucru se va întâmpla în 2005. El va fi piatra de temelie pentru omenire. Primul care îl va recunoaşte, va fi poporul său. Drept răsplată, va aduce acest popor pe înalte culmi ale desăvârşirii din această lume. Acest popor va fi un exemplu real pentru toate popoarele lumii. El nu va călări un cal real, cu unul de fier pe care singur îl va mânui".

Anul 2005 a trecut… mai rămâne doar să putem recunoaşte, dincolo de aparenţe, toate aceste realităţi tainice anunţate de Vanga. Adesea, multe dintre evenimentele, transformările spirituale chiar salturile de mare anvergură, trec neobservate de către oamenii preocupaţi mai mult de lumea materială.

Cunoscând această profeţie a Vangăi, se cuvine ca noi să devenim mai conştienţi şi mai atenţi la semnificaţia tainică a anumitor evenimente pe care le traversăm. Dacă coroborăm acest mesaj cu alte mesaje despre România – cum ar fi mesajul indianului Sundar Singh şi al clarvăzătorului Petrache Lupu – ar fi bine să ne pregătim din punct de vedere spiritual pentru a fi la înălţimea transformărilor spirituale care ne asteaptă.

Este semnificativ faptul ca toate aceste profeţii indică că Romania are o misiune divină planetară. Dacă aceşti profeţi au transmis mesaje din care reiese menirea spirituală a poporului român, ar trebui, chiar şi pe cei mai sceptici dintre noi, să ne pună pe gânduri.

Profeţia lui Sundar Singh

Sundar Singh este un înţelept şi iluminat indian, care s-a născut în 1889 în India, în oraşul Rampur, regiunea Punjab, şi a murit în anul 1933. Creştinat în urma unei experienţe spirituale deosebite, legată de apariţia lui Iisus, el a făcut o călătorie prin toate ţările creştine în primul deceniu al secolului nostru. Cu această ocazie el a vizitat şi ţara noastră, referitor la aceasta făcând profeţiile ce urmează. Ele au circulat multă vreme în manuscris în vremea dictaturii comuniste.

Considerate de mulţi sceptici simple presupuneri şi divagaţii asupra viitorului României, „Profeţiile lui Sundar Singh" uimesc prin claritatea expunerii, prin simplitate şi mai ales prin imparţialitatea datorată dezinteresului evident pe care un indian creştinat l-ar putea avea în urma unor afirmaţii referitoare la viitorul României.

Nu putem spune în ce proporţie afirmaţiile făcute de această fiinţă iluminată sunt adevărate, deşi părerea noastră este că ele sunt veridice „cel puţin în mare parte". Veridicitatea lor nu va putea fi verificată decât în timp şi de aceea decizia de a crede sau nu cele spuse de Sundar Singh vă aparţine în totalitate. Şi totuşi, dacă veţi citi cu atenţie, veţi sesiza că anumite profeţii s-au împlinit deja.

Profeţiile Maicii Veronica de la Mânăstirea Vladimireşti

În Romania are loc cea mai mare lucrare harică din lume. La cererea lui Decebal, la Tronul de Lumină, se înfăptuieşte în România, cea mai măreaţă lucrare harică înfinţată şi susţinută de trimisa Cerului cu misiune specială – Gurău Vasilica – azi Maicuţa Veronica, care vine din Oraşul de Aur al Maici Domnului, fiind înzestrată cu harurile Maicii Domnului.

Profeţiile Sfintei Fecioare Maria de la Medjugorje

Ecoul Mariei, Regina Păcii publicaţie a Bisericii Catolice.

Citiţi cărţile cu mesajele transmise de Sfânta Fecioară de la Medjugorje celor 6 copii, mesaje apărute cu circa 30 de ani în urmă: „Dragi copii, astăzi, Fiul Meu Iisus şi cu Mine dorim să vă dăm bucuria şi pacea din belşug pentru ca fiecare dintre voi să fie purtător plin de bucurie şi mărturisitor al păcii şi al bucuriei în locurile în care trăiţi. Copilaşilor, fiţi binecuvântare şi fiţi pace. Vă mulţumesc că aţi răspuns la chemarea Mea". „Dacă omul poate să uite sau să-L refuze pe Dumnezeu, totuşi Dumnezeu nu oboseşte să cheme orice om şi să-l caute pentru ca să trăiască şi să-şi găsească fericirea. Dar o asemenea căutare cere omului întregul efort al inteligenţei sale, corectitudinea voinţei şi mărturia altora care îl conduc în căutarea lui Dumnezeu…" (Catehismul Bisericii Catolice)

Sumar:

„… Vă aşteaptă vremuri îngrozitor de rele. De aceea vă rog rugaţi-vă neîncetat" … „mulţumiţi Lui Dumnezeu pentru tot ce v-a dat, cereţi iertare, salvarea sufletelor si pace" … „E cea mai completă rugăciune" … „Daţi-i (slava) glorie Lui Dumnezeu"

Comuna Smeeni în care m-am născut are o fântână tămăduituare și după Revoluție am găsit la fântână acest pliant, pe care vi-l reproduc. Acolo s-a construit acum un schit.

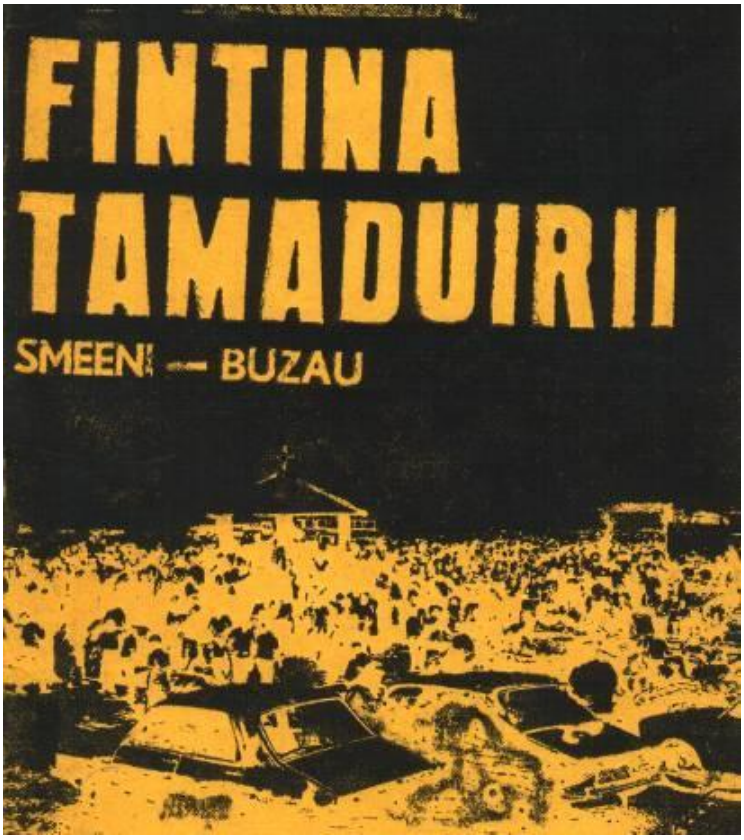

IISUS HRISTOS

„Căci adevăr grăiesc vouă. Dacă veţi avea credinţă cât un grăunte de muştar veţi zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputinţă”. (Matei, 17-20)

RENAŞTEREA FÂNTÂNII

Era o dimineaţă de început de martie. Primăvara se apropia cu paşi repezi.

Sfârşitul de an trezise noi speranţe în sufletele tuturor românilor. Revoluţia din Decembrie 1989 promisese oamenilor mult aşteptata libertate şi odată cu ea slobozirea credinţei. La Smeeni, copiii, tinerii sau bătrânii mergeau fără frică la biserică.

Într-o casă nu prea bogată de la margine de sat, o femeie sărmană îşi trăia viaţa de pe o zi pe alta. În acea noapte de martie a avut un vis. Maica Domnului înconjurată de toi sfinţii împărţea daruri mulţimii adunate în jurul său. Fiecăruia după viaţa şi credinţa sa. Anisoarei Tudose i-a spus arătându-i cu mâna spre nord: „Îţi găseşti vindecarea în a treia săptămână. Să

iei apa din fântâna Domnului, să bei şi să te speli cu ea” De cum s-a sculat, bătrâna a rememorat visul, etapă cu etapă. La câţiva kilometri de casă se afla un izvor tămăduitor, acum uitat de toţi.

Bătrâna avusese mai întâi o gâjâială, după care îşi pierduse graiul. Îşi chema băieţii şi vecinii cu un fluier pe care îl purta permanent la ea. Moş Vasile îşi aminteşte că a zărit-o mergând la locul cu pricina. Bătrânii satului nu s-au mirat deloc de această întâmplare. Lucruri mult mai grozave văzuseră şi auziseră ei. S-au dus la părintele paroh Constantin Isbăşoiu, cel care le vorbise în biserică despre recunoaşterea credinţei străbune. Abia acum s-au dumirit ei. Fântâna tămăduirii putea să devină fără oprelişti un bun al tuturor. Oamenii buni şi bătrâni, nouă la număr, s-au legat într-un comitet.

Sarcina lor nu era deloc simplă. Curăţirea fântânii, întreţinerea şi amenajarea ei.

Deja se auzise în toată ţara şi lumea o luase cu asalt.

Bătrânii satelor comunei Smeeni sunt depozitarii unor şocante mărturii. Cei nouă îndeosebi. Înainte de a afla, versiunile lor, să le pomenim numele: Stere Gagiu, Vasile Dumitrașcu, Vasile Popă, Hornet Manolache, Vasile Simion, Mihai Rusciug, Neagu Oprea, Constantin I. Popa şi Radu Dragomir. Fiecare dintre ei cunoaşte povestea fântânii şi o destăinuie curioşilor de pe platou. Minuni, fapte nemaiauzite, nenumărate cazuri de vindecare. Au trecut din gură în gură, de la un suflet la altul.

Mai întâi, povestea lui Stan Stoica din Albeşti. S-a întâmplat prin anii ’30. Se apropia de vârsta de cinci ani şi nu prinsese încă grai. Părinţii erau din ce în ce mai îngrijoraţi. Zi de zi încercau să-l înveţe două-trei silabe pe care ceilalţi copii de vârsta lui le deprinseseră de mult. „Ma-ma, tata”. Luat de o bătrână a fost adus la fântâna de leac.

La scurtă vreme s-a întors acasă vindecat. Primele cuvinte învăţate – „baba, popa”. Părinţii au izbucnit în lacrimi şi l-au lăudat pe Cel de sus. Viitorul ofiţer a dobândit la maturitate plăcerea de a vorbi mai mult.

Un alt caz. O bătrână din Gherăseni rămăsese oarbă de ani buni. De nenumărate ori şi-a rugat fiul să o ducă la fântână. Luat cu treburile, băiatul o tot amâna. A apelat la un vecin care avea drum într-acolo. După trei slujbe a intrat pe poarta casei uimită de cele ce vedea: „Doamne, văd”, a exclamat. Apoi: „Ioane, frumoasă casă ţi-ai durat!”. „Şi susurul ăsta al tău nu ştiam că-i aşa mândru!” Copiii au rămas înmărmuriţi. Bătrâna nu vedea de mai bine de 10 ani. A murit când mergea pe 90 de ani, dar a murit cu văz.

Anii dinainte de al doilea mare război au lăsat în mintea bătrânilor multe imagini încă vii. În 1924, îşi aminteşte Teodor C. Radu, cântăreţ la parohia din Smeeni, aveam câţiva ani şi m-am îmbolnăvit de vărsat. M-a luat mama pe braţe şi m-a dus la fântână. Era sărbătoare şi venise lume din toată ţara. Mama a vrut să mă spele chiar acolo, dar un om bine îmbrăcat i-a spus că apă trebuie întâi încălzită şi pe urmă să mă spele. Apoi mama a luat apă acasă, a încălzit-o puţin, m-a spălat de câteva ori, după care m-a înfăşurat într-un cearşaf. M-am vindecat şi nu mi-a rămas nici un semn, cu toate că aveam vărsat mare. Acelaşi Tudor C. Radu vorbeşte de larga recunoaştere a fântânii înainte de război. În 1944, la Budapesta aflându-se că vine de prin părţile Buzăului a fost întrebat de fântâna miraculoasă din Smeeni. Prin intermediul unui ceferist român căsătorit în Ungaria, un ungur a ţinut mult să-i comunice că tatăl său, paralizat de o mână şi de un picior, a plecat la fântâna din Smeeni, unde a stat sub tratament o vară întreagă. Făcea împachetări şi se spăla cu apă de aici, îndeosebi pe mână şi piciorul bolnave. Toamna a plecat sănătos. „De unde o fi ştiut ungurul acela de fântâna noastră n-am aflat nici atunci, nici mai târziu”.

Manolache Hornet povesteşte la rândul său. „Fratele meu Petrică Hornet s-a spălat cu apa de la fântână şi vreo lună şi ceva n-a mai pus ochelarii la ochi. Şi de atunci foarte puţin, când citeşte ziarul sau are alte treburi mai migăloase, unde e nevoie să vezi bine”. Tot moş Manolache îşi aminteşte de marile pelegrinaje de dinainte de război, ca şi de slujbele care se făceau la fântână. „Era prin ’36. Mergeam cu Damian al lui Pocriş să ducem caii la cireadă. Când am ajuns la fântâna, un sobor de vreo şapte preoţi făceau slujba mare. Toată suflarea se adunase. Era o rugă de ploaie pentru ca seceta pârjolise totul. N-am ajuns bine acasă şi a început să toarne cu găleata”.

Mihai Rusciug de 77 de ani are încă proaspete unele întâmplări din trecut. „Să fi avut 12-13 ani când aici se aduna lume ca şi acum. Veneau din ţară şi din străinătate. Mame cu copii ologi sau orbi, surzi sau muţi, bătrâni paralizaţi. Cele mai multe erau femei. Poate pentru că aveau mai multă credinţă. Mulţi veneau pe jos de la Buzău. Am auzit că unii se vindecau. Eu însumi am fost martor la câteva minuni. La mine pe uliţă, trăia un bătrân de vreo 70 de ani, Moş Ion Lazăr. Nu văzuse de 12 ani când s-a hotărât să ia drumul credinţei adevărate. A venit la fântână mai multe vineri la rând. S-a rugat la Dumnezeu şi şi-a uns pleoapele uscate. În scurt timp a prins vedere...”

De-a lungul timpului, fântâna a fost supusă la mai multe încercări. Bătrânii povestesc cum a fost închisă, dar oamenii se duceau noaptea şi o curăţau. Tudor C. Radu îşi aminteşte şi de o alta întâmplare. Domnul Iulian Teodorescu, primar la Salcioara, cu mulţi ani înainte de război a dat ordin să se închidă fântâna. Pe vremea aceea, satul Smeeni aparţinea de comună Sălcioara. Dl Teodorescu a aruncat gunoi în fântână, a pus crucile de piatră peste ea şi a plecat, dar n-a ajuns prea departe când apa a aruncat în aer toată povara.

Când s-a întors, a văzut izvorul limpede ca la început.

Bătrânii ne obligă să reţinem câteva detalii care au rămas neschimbate din vremuri demult apuse: apa izvorului se păstrează permanent curată, nu se strică oricât timp ai ţine-o şi, mai ales, nu îngheaţă iarnă. Situaţii pe care nimeni nu a reuşit până acum să le explice.

Cei care au probleme de sănătate îi sfătuiesc să meargă la fântâna tămăduitoare din Smeeni, unde a fost construit un schit.

CUVÂNTUL ŞTIINŢEI

„Pentru determinarea calităţii «tămăduitoare» am recoltat o probă, urmând ca, prin procedee ştiinţifice, Institutul de igienă din Bucureşti să determine toate elementele. Mai mult, am cerut sprijinul Institutului Balneologic şi sperăm că, prin colaborare, să putem da cât mai curând un răspuns bine argumentat. Din punct de vedere igenico-sanitar, am dispus şi s-a realizat protecţia fântânii faţă de sursele externe de contaminare. De altfel, aceasta are un izvor de fund cu debit foarte mare, care îi asigura un fel de autoapărare, deoarece apa nu stagnează. Nu s-a realizat încă platforma perimetrală de beton, dar se află în curs de finalizare şi ar fi de dorit ca, având sprijinul I.E.E.L.I.F – Buzău să se creeze un sistem de drenaj a apei în surplus, pentru asanarea bălţii existente în prezent în preajma fântânii”

Dr. NICOLAE POLL, directorul Centrului de Medicină Preventivă Buzău,
din interviul apărut în ziarul „Opinia” din 2 august 1990.

Despre fundaţia „Tezaurul Sacru al Religiilor”

A treia oară am modificat denumirea Fundaţiei, când Părintele prof. univ. Galeri Costachi m-a intreabat:

– „Bine tată, ne-ai băgat la muzeu?”

Era o denumire inspirată de dl ambasador Snagoveanu şi de dl ambasador la ONU Datcu, care mi-au spus să schimb denumirea Fundaţiei Casa Religiilor, pentru că nu vor să se unească şi mereu pleacă supăraţi de la Geneva sau de unde au avut conferinţe.

– „Şi cum să-i spun, Părinte?” am întrebat eu şi după ce s-a gândit puţin mi-a spus:

– „Spune-i Fundaţia „Tezaurul Sacru al Religiilor”.

Mi-am dat seama imediat că textele sacre ale fiecărei religii trebuiesc analizate şi puse de acord, împreună de către toţi reprezentanţii religiilor, pentru a scoate împreună „Frunze de tămăduire a neamurilor”, aşa cum e scris în Apocalipsă în ultimul capitol.

Acţiunile care au urmat după spectacolele şi concursurile organizate, eu le-am trecut în site www.sacredtreasure.org cu ajutorul unui tânăr IT-ist împreună cu fotografiile de la acele acţiuni care au avut loc din 1994 până în 2019 pe parcursul a 25 de ani. De aceea şi cartea acesta are multe pagini.

Acţiunile Asociaţiei FAPTE din 1996 până în 2010 sunt trecute şi ele pentru că, mie personal, mi-au adus un mare beneficiu, aflând multe lucruri minunate ce au intrat în ţară după revoluţie, ce se întâmplă la nivel naţional, european sau internaţional, ce înseamnă mişcare civică, socială, iniţierea protestelor sau să luăm parte la acestea.

Dacă veţi reuşi să parcurgeţi doar rândurile acţiunilor ce au fost derulate de mine sau la care am luat parte şi la Asociaţia pentru Pacea Religiilor din România şi la Asociaţia FAPTE, la Fundaţia „Tezaurul Sacru al Religiilor” în timp ce am deschis, amenajat 60 de magazine şi 60 de case de schimb valutar în Bucureşti şi în ţară, administrarea unui hotel, în Sinaia, dotarea, utilarea lui, angajarea personalului, executarea firmei, luarea avizelor pentru funcţionare, pliante, publicitate pe internet, decorarea teraselor, curţii, plantare pomi, decoraţii de Crăciun, Revelion, ocazii, dotarea restaurantului, etc.

În acest timp toate dările către stat personal, proprietarii (de unde închiriasem spaţiile) fiind plătite la zi, vă veţi putea da seama că fără ajutorul Lui Dumnezeu nimic nu aş fi realizat, dormind doar câteva ore noaptea.

După ce am citit Biblia, dându-mi seama câte le-am greşit în viaţă, necunoscând poruncile lui Dumnezeu şi ce vrea Dumnezeu de la noi, oamenii, care am primit chip divin şi lumină divină, am zis în gândul meu: „Doamne, munceşte-mă cât vrei dar să mă iei şi pe mine la lumină”. Şi în acelaşi timp făceam drumuri la Vidra să cumpăr terenul, să fac împreună cu Jirair donaţia acestuia către Fundaţie. Am făcut „PUZ” (proiectul de urbanism al zonei) am scos pământul din extravilan (arabil) şi cu ajutorul Primăriei VIDRA şi al domnilor consilieri a fost trecut pământul în intravilan (adică pe el se putea acum construi). Am pus pe teren o troiţă şi primesc poruncă „să-mi faci un schit cât de mic, repede”, să înceapă rugăciunile acolo”.

Am căutat un arhitect care să îmi facă un proiect şi când l-am întrebat cât costă, mi-a spus: „am făcut 6 proiecte de biserici cu bani, a 7-a o fac pe gratis!” şi aşa a fost.

Mă blocasem cu banii, investisem şi nu mai aveam lichidităţi şi am zis în gând: „Doamne tu ştii că eu nu am bani acum dar până se face proiectul poate vând ceva”.

Aveam cumpărat după Revoluţie un restaurant în Prelungirea Ferentari, pecare nu mai puteam să-l închiriez şi nici să-l vând.

Până s-a terminat proiectul am făcut actele de vânzare ale restaurantului fost „Vadul Nou” (azi Mega Image) şi am luat 80.000 euro, cu care am început schitul; ca să îl înconjur cu gard înalt, pentru ca să îl mobilez mi-au mai trebuit bani şi am vândut un teren în satul Vlădiceasca din Comuna Snagov (la 2 km de Şoseaua Bucureşti- Ploieşti) cu 30.000 de euro. Astfel am reuşit să pun pomi şi flori, să aranjez curtea cu o alee pentru maşini (dreapta, stânga cu tuia) şi să termin un aghiazmator şi două wc-uri în curte, plus puţul cu pompă de apă, încălzirea centrală pe combustibil lichid, motorină, cu panouri solare, eoliană.

A fost donată mănăstirea care a fost pictată, altarul aranjat cu tot ce era necesar, camerele de la parter mobilate şi cu lenjerie, fiecare cu grup sanitar utilat cu tot ce trebuie, grup sanitar, cabine de duş, pangar cu lumină şi iconiţe, care au fost gata într-un an şi trei luni şi târnosită la un an după donaţie de către Preasfinţitul Varsanufie şi stareţul Mănăstirii Radu Vodă, Părintele Nectarie.

Cu părintele Vlăduț Ștefan la Sfințirea Hostelului
Blue Silver din Sinaia, construit și administrat de Jirair

Împreună cu salariații Hostelului,
angajați ai SC EDMOND SRL

Cu Lenuța Peticilă

Cu Ada Gealep la zi onomastică

Alături de d-na Hristu Ionelia-Pușa,
directoarea SC EDMOND SRL
și fostă colegă de Facultate

Iulia Cotleanu, fostă secretară

Dna Geta Piciorea cu fiul administratorei vilei din Sinaia,
închiriată de Jirair pentru lucrările din Sinaia
și a Hostelului Blue Silver

La parterul mănăstirii, au fost construite în stânga trei chilii, fiecare cu grup sanitar, în dreapta o chilie pentru stareţ, un birou pentru stareţ şi o trapeză utilată cu aragaz, dulapuri, frigider, masă, veselă, tacâmuri, oale etc.

La etajul unu, un rezervor de apă, la mijloc şase chilii şi un grup sanitar comun, care mai necesitau vreo 10.000 de euro pentru a fi îmbrăcate cu rigips şi mobilate.

A urmat o altă poruncă: „mediatizează lucrarea Lui Dumnezeu”.

Nu ştiam să lucrez pe calculator ca operator, deși fusesem analist în Centrul de Calcul al CIPCIB.

Tot site-ul l-am realizat, de mână cu fotografii, inspirându-mă de la site-ul d-nei Liliana Pagu (după capitolele acestuia) şi am reuşit în română şi engleză cu ajutorul Pr. prof. univ. dr. Alexandru Stan.

Acest site a fost mediatizat la toate religiile lumii şi am primit aprecieri de la Papa Ioan Paul al II-lea, de la Prea Fericitul Kiril al Rusiei, de la Prea Fericitul Aram I, care ne-a invitat

în Liban împreună cu Părintele Alexandru Stan şi unde am stat o săptămână, spunându-mi să aranjez la mine în ţară că el îi va aduce pe toţi din vest.

Am înţeles că fără avizul Sfântului Sinod nu poate veni în ţară nici un reprezentant al altei religii.

În 1994-1995 am început să citesc Biblia, dar fiind foarte ocupată o citeam foarte atentă aproape în fiecare noapte începând de la 1, 2, 3, 4 noaptea. Îmi plăcea şi chiar mă intriga, ca până la vârsta de 40 de ani eu nu ştiam o groază de lucruri pe care Bunul Dumnezeu ni le-a transmis, iar televizorul, presa, radioul, educația în școli, facultate, nu numai că nu mediatizau „Cuvântul lui Dumnezeu", ci dimpotrivă anulau cultura spirituală. Ajung la apocalipsă şi după mâniile Lui Dumnzeu, înţeleg că ideea pe care am primit-o (un viitor centru al religiilor de dialog permanent între reprezentanţii religiilor) se regăseşte în Biblie în cap. 21

„Când voi veţi fi în Cortul meu, Eu vă voi alege, numele meu va fi scris pe frunţile voastre, Eu vă voi lumina, voi veţi vedea Fața Mea... slugile mele Mie îmi voi sluji şi nici un blestem nu va mai fi"...

„Râul şi pomul vieţii limpede cum e cristalul care izvorăşte din izvorul Lui Dumnezeu care se află de o parte şi de alta a Tronului lui Dumnzeu, va da rod o dată pe lună o frunză spre tămăduirea neamurilor.

Este vorba de declarațiile comune ce vor fii obligatorii pe tot pământul, când lui satan i se va lua puterea să mai conducă pământul – Fiara – al cărui sediu va fi dărâmat într-o oră, 7.000 de suflete vor pieri... ei, îşi vor face un tron și mai mar,e dar nu vor mai trece decât 42 de luni, adică 3 ani şi jumătate.

Primisem poruncă că dacă nu voi face o piramidă, nu voi fi ajutată. Am zis în gând: „Fac, Doamne, piramida, dar nu ştiu de ce (astronomia în clasa a IX-a a liceului a fost interzisă, nu s-a mai predate în şcoli), dar citind aflu că Universul este o piramidă. În Apocalipsă este descris Cortul lui Dumnezeu ca o piramidă, cu lăţimea, înălţimea și lungimea egale, cu 4 uşi, una spre Nord, una spre Sud, una spre Vest şi alta spre Est.

Primesc dimensiunile şi văd că corespund cu cele ale Piramidei Keops, dar cu diferenţa că acest cort va avea în interior o sferă, cu 12 stâlpi tangenţi şi cu o sală de conferinţe cu 12 altare, ale religiilor de bază, cu uşi rabatabile care o dată pe lună se retrag şi rămân să adopte hotărârile în plen, prin vot.

Când am ajuns la statutul Fundaţiei, la proiectul de funcţionare al acesteia, am scris de la 12 noaptea până la 5 dimineaţa 50 de pagini cu creionul pentru că, efectiv recunosc că a fost o dictare a îngerului, de care am devenit conştientă la clubul de Femei, care la început se certau între ele, iar eu luam cuvântul şi mă trezeam că scot pe gură versete din Biblie, deşi mie nu mi-a plăcut niciodată să învăţ pe dinafară – mecanic nimic (nici poezii, nici cântece, nici limbi străine).

Când am văzut că obiectivul, scopul Fundaţiei este în Biblie, am plâns de emoţie, pe Biblie, şi L-am întrebat pe Dumnezeu: „Doamne, cum e posibil să mă alegi pe mine, o nevrednică, pentru această misiune, şi nu ai ales un preot, un teolog, un diacon, un călugăr, şi m-ai ales pe mine, o mică economistă?"

Răspunsul l-am primit mental imediat „N-ai spus tu să fac ce vreau prin tine?"

Dar eu uitasem, era cu mulţi ani în urmă, mulţi ani am muncit fără să pot vorbi pentru că mă sugrumau emoţiile şi plângeam pentru că nu mă vedeam vrednică să fac ceva care este descris în Biblie – Cartea Cărţilor.

La un moment dat, citind, am înţeles că noi ne alegem destinul, profesia, credința, crucea – soarta şi mi se spune că eu mi-am ales această misiune.

Merg cu clubul FAPTE la Ioneşti, la nea Ion şi îmi spune: „Îţi aduci aminte când stăteam amândoi, cu Iisus de vorbă?”

I-am răspuns: „Nea Ioane, eu nu văd, doar aud!”

„Mergi acasă, roagă-te toată noaptea şi vei vedea şi tu!”

Acest lucru din cauza oboselii, surmenajului nu l-am făcut atunci, ci doar în biserica pe care am făcut-o cu ajutorul soţului meu Jirair, cu care mă sfătuiam când a fost gata, construită, pictată şi dotată cu tot necesarul.

Cunosc la nea Ion de la Ioneşti pe dl profesor Albu Grigore, general, care scosese cartea *Sermoterapia* cu definiţiile fiecărei litere în univers (Dumezeu să-l ierte) aşa cum este scris în Evanghelia Gnostică: „că fiecare literă e un poem în univers”. Căsătorit cu 2 copii de excepţie şi orb de la vârsta de 5 ani (luându-i-se vederea pământeană pentru a i se da vederea energetică) şi care citea în calculatorul lui Dumnezeu (AKASH).

L-am întrebat: „Domnule profesor, cine am fost eu pe vremea lui Iisus, de mi-am luat aşa o misiune cum mi s-a spus?”.

„Ai fost o mironosiţă şi de şapte ori călugăriţă şi o dată mamă preoteasă. Destinul dumitale este să treci oamenii printr-un inel. Aşa o fi, dar numai bunul Dumnezeu ştie acest lucru, sau vom afla si noi, când ne vom întoarce la lumină veşnică şi ni se va da şi nouă lumină să ne vedem întrupările, cu ce am greşit şi cu ce am reparat din greşeli, cerând să venim din nou pe pământ”.

Aflând unii oameni cu ce mă ocup, au venit spre mine şi mulţi paranormali m-au intrebat cum văd eu, ce va fi, şi nu realizam ce muncă a fost necesară pentru a se putea realiza planul lui Dumnezeu.

Am scris această carte, ca un rezumat al activității ce am desfășurat-o și lucrurile noi pe care le-am descoperit și pe care încerc să vi le transmit și dvs., cei ce veți citi această carte, spre a vă fi de folos, pentru a vă elucida multe lucruri pe care nu le-ați înțeles în viața dvs., așa cum nici eu nu le înțelesesem la tinerețe, în acea periodă materialistă care nega tot ce venea de la Dumnezeu.

Dar în Evanghelia Apocrifă de la Adam și Eva este scris că omul de azi pe pământ este a-III-a încercare a lui Dumnezeu de a trimite Armata Lui la o școală – pământul creat pentru acest lucru. Dar nemulțumit de cum evoluau ființele a dat îngheț, un potop și a spus: „Vom face om cu chipul și asemănarea noastră!”.

Lucifer, primul înger creat de Dumnezeu, a zis: „Cum să faci tu asta, când nici noi nu avem?” Dumnezeu văzând obrăznicia, tupeul lui, i-a zis: „Piei din fața mea, satană!”

Dar Lucifer i-a răspuns: „Îți voi demonstra că omul nu e vrednic de lumina Ta!”

„Bine, demonstrează-mi, dar de sufletul lui să nu te atingi” – adică să nu ne omoare, dar ispitându-ne și noi neștiind poruncile divine, ne lăsăm păcăliți și la tinerețe ne apucăm de fumat, de băut, de droguri, de prostituție, de bârfe, de minciuni, de bătăi, ne îndeamnă să ne luăm viața, să ne omorâm și astfel în loc să ne ridicăm la lumină de unde am venit, ne ducem în iad, în focul cel nestins pe care azi, mulți îl neagă. Pentru că asta vrea satan – lucifer – îngerul căzut din orgoliu. După el s-au luat 1/3 din îngerii din cer din armata lui Dumnezeu care nu au fost înscriși în cartea vieții și la începuturi și care acum când i se ia puterea lui Lucifer, vor disparea de pe pământ și aceștia.

După ce Dumnezeu i-a făcut pe Adam și Eva, le-a dat porunca de a nu mânca din Pomul Cunoașterii Binelui și Răului, dar Eva, ispitită de Satan care i-a zis: „de vei mânca din acest pom vei avea o putere mai mare ca a lui Dumnezeu!” a mâncat din măr și apoi i-a dat și lui Adam.

Dumnezeu a văzut ce au făcut și când l-a întrebat pe Adam: „Ce-ai făcut, Adam?”

Adam i-a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o Tu m-a îndemnat”, în loc să spună „Doamne, iartă-mă!”

Dumnezeu s-a enervat așa de tare și a zis: „5500 de ani va fi blestem între mine și voi!” Pământul numai era raiul cu de toate. „Trudește pentru pâinea ta, cu sudoarea frunții să ți-o câștigi”, era una din porunci și ei mureau și Tatăl ceresc îi învia. La un moment dat Adam spune: „Doamne, dar de ce nu ne ierți?”, iar Domnul i-a răspuns: „Nu pot să-mi iau cuvântul înapoi, dar vă promit că după 5500 de ani voi trimite pe Fiul meu să vă scoată din iad”.

Acum înțelegem de ce (și cu ce chinuri îngrozitoare suferite) Iisus Hristos a coborât în iad de unde ne-a scos și abia după 40 de zile s-a înălțat la cer.

„Doamne, dă-ne și nouă o plantă mirositoare, ca să ți-o aducem jertfă pe altar”, a zis Adam, iar Dumnezeu i-a dat 36 de plante frumos mirositoare, din al căror ulei se face și azi „Marele Mir” cu rugăciuni pentru a sfinți biserici, altare și pruncii care se botează ortodox.

Acţiunile pe care le-am iniţiat, condus, sponzorizat, fotografiat, sau la care am luat parte, au fost inserate în site, ca să fie personalul angajat la secretariatul societăţii Edmond, care au apreciat munca depusă de mine şi m-au ajutat cu drag şi ţin să apreciez şi să le mulţumesc în această carte lui Cotleanu Iulia, Meca Mihaela, Anița Camelia, Oprea Laura, Postole Florentina, Cojocaru Claudiu, Prodea Gabriel, care pe lângă munca din societate se ocupau şi de acţiunile Fundaţiei şi ale APAR sau ale Asociaţiei FAPTE.

De asemenea, ţin să mulţumesc în mod deosebit d-nei directoare Hristu Ionelia, născută Montesanto (fostă colegă de facultate) care, împreună cu contabila, d-na Androne Gherghina, programatorul Paulian Horia, au ţinut evidenţa financiar-contabilă a Fundaţiei şi a celor două societăţi APAR şi FAPTE, în afară de societăţile Edmond.

Mii de mulţumiri voi aduce Părintelui prof. univ. dr. Emeritus (care cunoştea 16 limbi) și Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, de la care am învăţat tare multe şi am aflat şi despre cele 36 de Evanghelii Apocrife care erau în limba franceză la biblioteca Facultăţii de Teologie.

Dar la clubul de femei FAPTE, am aflat că tipografiile/editurile din România le-au tradus în limba romană (limba primordială, spune Dumnezeu, în care vom fi judecaţi în cer) şi pe cele care au fost ascunse, foarte vechi şi pe cele redictate din nou de Iisus lui Jacob Lorber, pentru că ne-a transmis că din traduceri s-au strecurat greşeli la cele apocrife vechi.

În anul 1993 Ieromonahul Bisericii Ortodoxe Române la Locurile Sfinte din Ierusalim, Vincențiu, azi Episcop al Sloboziei şi Călăraşilor, după ce ne-a ajutat să vedem Locurile Sfinte unde s-a născut, a predicat, a făcut minuni Iisus Hristos şi Maica Sa Maria, ne-a acordat la tot grupul de 7 persoane titlul de hagii.

REZUMAT ACȚIUNI ALE FUNDAȚIEI „TEZAURUL SACRU AL RELIGIILOR”

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 1994

1 – După obţinerea hotărârii judecătoreşti pentru Fundaţia „Casa Religiilor”, a avizului Ministerului Culturii şi al Ministerului Cultelor, la Patriarhia Română din Bucureşti a avut loc prima acţiune a Fundaţiei, Obţinerea binecuvântării P.F. Teoctist, care mi-a zis: „Îmi place ideea ta, dacă-i de la Dumnezeu, eu te binecuvântez! Păstrează legătura cu P.S. Vincențiu Ploieşteanul!”

2 – La Biserica Armeană din Bucureşti, am fost la Înalt Prea Sfințitul Arhiepiscop Dirayr Mardichian pentru a-i expune ideea Fundaţiei.

Cu ocazia vizitei preşedintelui Armeniei, Levon Petrosian, cu soţia, însoţit de IPS Kesisian – preşedinte la Consiliul Ecumenic al Bisericilor din Geneva, le-am oferit o masă festivă la restaurantul „Doina” din Bucureşti. Le-am prezentat ideile despre Fundaţie şi Înalt Prea Sfințitul Kesisian a fost încântat de idee şi m-a binecuvântat, spunându-mi că acest dialog este dorit, statele au depus bani şi pentru organizarea globalizării religiilor.

3a – La Liceul Lazăr din Bucureşti, are loc promovarea obiectivului Fundaţiei la seminarul organizat de Banca Religiilor „Biblia şi Drepturile Omului”, iniţiat de Banca Religiilor şi Centrul Internaţional al Religiilor, preşedinte domnul prof. dr. Ion Popescu. Au fost prezenţi reprezentanţi de la toate cultele din România şi mass-media. A fost mediatizată ideea unui dialog permanent al religiilor, care a fost foarte bine primită.

3b – În iulie 1995, în calitate de preşedintă a fundației Tezaurul Sacru al Religiilor, am acordat la Banca Internațională a Religiilor, diplome absolvenților Academiei de Studiu Internațional al Religiilor.

4a – Pentru concesionarea de către stat a unei suprafeţe mari de pământ pentru sediul unui viitor Centru Mondial al Religiilor, a fost solicitat Parcul Herăstrău primarului Sectorului 1, domnul Flor Pomponiu, care m-a adus la cunoştinţă că ideea e frumoasă, a acceptat să fie chiar membru fondator al Fundaţiei, dar nu poate fi concesionat nici un parc pentru construcţie, întrucât sunt în acest sens convenţii Internaţionale.

Aceeaşi discuţie pentru concesionarea unui teren am avut-o loc cu prof. dr. Vâlceanu, prefectul Bucureştiului, pentru Parcul Tineretului. Relatându-i primarului comunei Vidra, ing. Apostoloiu Emil, obiectivul Fundaţiei, acesta mi-a prezentat un teren deosebit (înconjurat de o apă foarte limpede, alb bleu, în care se vedeau şi pietrele), de circa 97 de ha., care aparţinea ţăranilor împroprietăriţi – Lunca Mamina carea aparţinuse de satul Dobreni.

După revoluţie, în urma revendicărilor ca moştenitori, terenul se află la 7 km de linia de centură a Bucureştiului (care are şi staţie de metrou la fostul IMGB, la graniţa între comunele Berceni şi Vidra, care sunt despărţite azi de această apă limpede în formă de potcoavă).

Preţul terenului a fost stabilit la 4.000.000 lei pentru 1 ha, echivalentul atunci a o mie de dolari americani, deci 0,1 $ pentru un metru pătrat. S-a dat avans până la un sfert din valoarea terenului la oameni, care au fost mulţumiţi, întrucât nu cumpăra nimeni pământ şi fiecare proprietar dorea să vândă o parte din teren pentru a-şi forma şi un mic capital. De Crăciun s-au plătit cam încă un sfert din banii negociaţi, de Paşte încă un sfert şi restul la încheierea actelor de vânzare-cumpărare, după obţinerea Titlurilor de proprietate ale fiecărui vânzător în parte. Circa 3 ani s-au făcut permanent drumuri la Vidra. Au fost cumpărate circa 50 ha de pământ.

4b – Am fost invitată în delegaţie în anul 1994, de preşedintele Ion Iliescu în vizita oficială prezidenţială în Lituania, Coreea de Sud şi China. Acest lucru s-a petrecut în urma iniţiativei de a organiza primul top al patronilor.

4c – În octombrie 1994, am fost invitată de doamna dr. Maria Antoaneta Ciochircă în Mișcarea de femei, pentru a uni mai multe ONG-uri de femei.

5 – La sugestia domnului ambasador Ioan Datcu şi a domnului George Vaideanu, în ziua de 15.XI.1994, a avut loc adunarea generală a fondatorilor Fundaţiei „Casa Religiilor", pentru schimbarea denumirii Fundaţiei „Casa Religiilor" în „MUZEUL MONDIAL AL RELIGIILOR". S-a întocmit procesul verbal şi a fost dus la judecătorie, pentru schimbarea denumirii Fundaţiei.

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 1995

6 – În 12.04.1995, la sugestia Pr. prof. univ. dr. Stan Alexandru, am format împreună cu dânsul, Asociaţia pentru Pacea Religiilor din România, cu reprezentanţi de la cultele din România.

7 – Funcţia de conducere a Asociaţiei Pentru Pacea Religiilor din România mi-a fost încredinţată, iar Pr. prof. univ. dr. Stan I. Alexandru a primit funcţia de secretar general.

În Asociaţia pentru Pacea Religiilor din România, reprezentanţii Cultelor au primit funcţia de preşedinţi de onoare sau de dogme. Toate acţiunile şi îndrumările doctrinare au fost atent monitorizate de Pr. prof. univ. dr. Stan I. Alexandru.

8 – Asociaţia devine persoană juridică de drept privat românesc cu sediul în str. Gral Cristescu nr. 12. Scopul principal este promovarea păcii și a dialogului interreligios, interetnic şi interuman în România. S-au întrunit membrii asociaţiei şi a fost semnat contractul de asociere în data de 14.08.1995, urmând a fi duse la Judecătoria sectorului 1 de către preşedinta fundaţiei, Marcela Ghiulbenghian, reprezentanţii religiilor fiind responsabili doctrinari.

Pr. prof. univ. dr. Stan I. Alexandru a participat și la Adunarea Generală a Consilierului Ecumenic al Bisericilor în 1981, la New Dehli.

9 − Pr. prof. univ. dr. Stan I. Alexandru, a participat și la Adunarea Generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor în 1981, la New Delhi.

Biserica Ortodoxă și Mișcarea Ecumenică

Mărturii ortodoxe în cadrul Adunărilor Generale ale CEB

După ce a devenit membră a Consiliului Ecumenic al Bisericilor la New Delhi, India, în 1961, Biserica Ortodoxă Română a participat, până la evenimentele din decembrie 1989, la următoarele trei Adunări Generale (Uppsala 1968, Nairobi 1975, Vancouver 1983) prin delegații conduse de reprezentanți de seamă precum vrednicul de pomenire Patriarh Iustin Moisescu (în calitate de Mitropolit al Moldovei și Sucevei) sau Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului. În aceeași perioadă, alături de alte Biserici Ortodoxe surori, a fost implicată și în activitatea Conferinței Bisericilor Europene.

Pr. prof. dr. Viorel Ioniță

Cea de-a IV-a Adunare Generală a Consiliului Ecumenic al Bisericilor a avut loc la Uppsala, Suedia, între 4 și 20 iulie 1968, unde s-a dezbătut tema „Iată, Eu fac toate lucrurile noi" („Behold, I Make All Things New") și la care au participat 704 delegați din 235 de Biserici. Delegația Bisericii Ortodoxe Române a fost condusă de Mitropolitul Iustin Moisescu al Moldovei și Sucevei.

Unul dintre referatele la tema principală a fost susținut de Episcopul Ignatie Hazim de Latakia

Delegația Bisericii Ortodoxe Române la cea de a V-a Adunare Generală a CEB (Nairobi, Kenya - 1975)

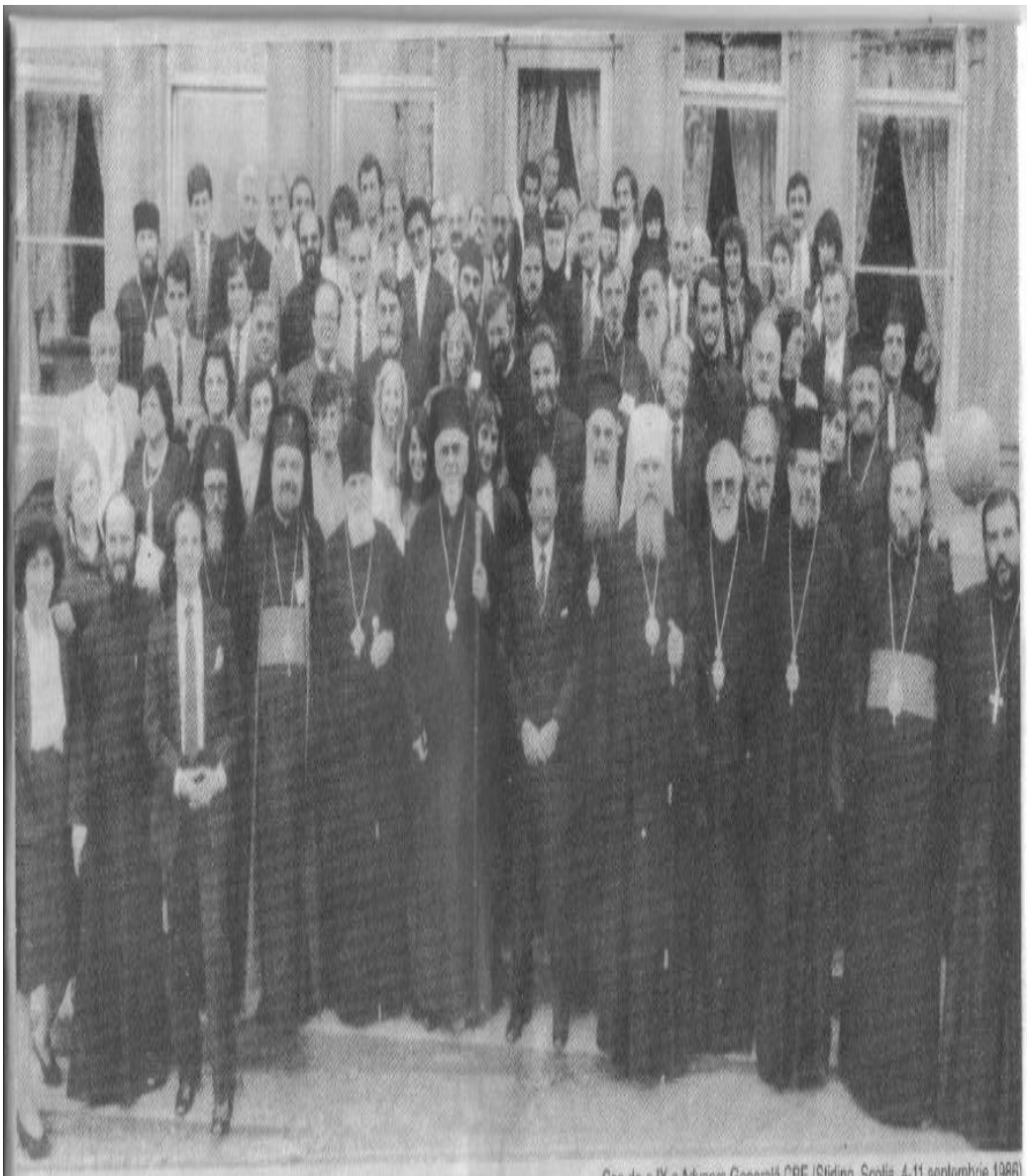

Cea de-a IX-a Adunare Generală CBE (Stirling, Scoția, 4-11 septembrie 1986)

Biserica Ortodoxă şi Mişcarea Ecumenică

Lansarea „procesului conciliar" în Europa

După cea de-a VIII-a Adunare Generală a Conferinței Bisericilor Europene (CBE) din 1979 au urmat trei Întruniri Ecumenice Europene, între CBE și Consiliul Conferințelor Episcopilor din

între 15 și 21 mai 1989 la Basel, în Elveția. Această adunare era organizată la solicitarea CEB în cadrul programului mondial inițiat la Vancouver în anul 1983, intitulat „Dreptate, Pace și salvgardarea Creației", de aceea tema întrunirii de la Basel a fost „Dreptate și Pace, pentru întreaga creație". La Basel au participat 700 de delegați, jumătate dintre aceștia reprezentând Bisericile membre ale CBE, iar

Delegația Bisericii Ortodoxe Române la cea de-a V-a Adunare Generală a CEB (Nairobi, Kenya - 1975)

Unul dintre referatele la tema principală a fost susținut de Episcopul Ignatie Hazim de Latakia din Siria, care mai târziu a ajuns Patriarh al Antiohiei (1979-2012). Referatul său a făcut o mare impresie, atrăgând atenția asupra bogăției teologiei ortodoxe. Una dintre temele cel mai intens discutate la această Adunare a fost aceea a intercomuniunii, practică prin care multe Biserici recomandau împărtășirea credincioșilor chiar dacă făceau parte din Biserici între care nu exista comuniune euharistică, motivându-se că împărtășirea în comun ar putea ajuta Bisericile să depășească și problemele doctrinare care le despart. Atitudinea ortodocșilor a fost categorică, afirmând că împărtășirea în comun presupune și mărturisirea unei credințe comune, astfel că nu poate exista împărtășire între creștini aparținând unor Biserici separate, intercomuniunea fiind inacceptabilă din punct de vedere ortodox.

Prin cea de-a V-a Adunare Generală a CEB s-a produs o schimbare în orientarea acestei organizații: întrunirea s-a desfășurat la Nairobi, Kenya, între 23 noiembrie și 10 decembrie 1975, deci pentru prima dată în afara spațiului occidental. La Nairobi s-a discutat tema „Iisus Hristos eliberează și unește" („Jesus Christ Frees and Unites"), fiind prezenți 676 delegați din 285 de Biserici. Și la această Adunare, delegația Bisericii Ortodoxe Române - formată din 12 reprezentanți, dintre care cel mai tânăr era autorul acestor rânduri - a fost condusă de Mitropolitul Iustin Moisescu. Contextul african al acestei întruniri a impus în prim plan ca teme de discuție problematica eliberării țărilor coloniale, precum și cooperarea Bisericilor pentru combaterea rasismului. În legătură cu problema refacerii unității Bisericilor, această Adunare a propus un concept nou, anume acela de „comunitate conciliară", prin care se spera să se deschidă perspective noi pentru unirea Bisericilor locale. Teologii ortodocși au criticat și respins pe bună dreptate acest concept, care trecea cu vederea rezolvarea diferențelor doctrinare dintre Bisericile despărțite și care nu putea să ducă la o adevărată refacere a unității Bisericilor.

> „În paralel cu participarea la lucrările CEB, Bisericile Ortodoxe - cu excepția Patriarhilor Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului, care se aflau în afara spațiului european - au participat la lucrările Conferinței Bisericilor Europene (CBE), înființată în anul 1959, la Nyborg (Danemarca)."

În perioada care a urmat Adunării de la Nairobi, din activitatea CEB s-a remarcat mai ales Comisia pentru Credință și Constituție, în cadrul căreia reprezentanții Bisericilor Ortodoxe erau foarte activi. După întrunirea sa de la Lima (Peru), din ianuarie 1982, această comisie a publicat un text intitulat „Botez, Euharistie și Preoție" (Baptism, Eucharist and Ministry), cunoscut ca „textul BEM" sau „documentul de la Lima". Prin acest text se exprimau mai multe puncte de convergență între diferitele tradiții creștine cu privire la cele trei Taine tratate, dar din punct de vedere ortodox acele puncte de convergență nu erau suficiente pentru a se putea ajunge la un consens. Împreună cu textul BEM a fost adoptată la Lima și o Liturghie euharistică, adică textul unei Liturghii format din părți împrumutate din diferite tradiții, text respins categoric de către ortodocși, căci acesta presupunea practicarea unei Liturghii euharistice ecumenice și deci a intercomuniunii, care nu puteau fi acceptate din punct de vedere ortodox.

„Liturghia de la Lima" a fost oficiată pentru prima dată la cea de-a VI-a Adunare Generală a CEB, desfășurată la Vancouver, în Canada, între 24 iulie și 10 august 1983. La această Adunare, tema principală a fost „Iisus Hristos - viața lumii" („Jesus Christ - the Life of the World") și au participat 847 delegați din 301 Biserici. Delegația Bisericii Ortodoxe Române a fost condusă la Vancouver de Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului. Această Adunare s-a remarcat mai ales prin lansarea unui „Proces conciliar pentru Dreptate, Pace și integritatea Creației" („Conciliar Process for Justice, Peace and Integrity of Creation"), de aici cunoscut sub numele de JPIC. Ideea de „proces conciliar" fusese lansată de unii teologi protestanți din Germania, cu speranța de a se ajunge la convocarea unui concilii sau sinod mondial, care să ia hotărâri normative pentru toate Bisericile, idee categoric combătută de ortodocși. În legătură cu ideea de pace, acest program semnala că pacea dintre popoare, despre care se vorbea atât de mult în acel ultim deceniu al perioadei Războiului Rece, nu poate fi trainică dacă nu este însoțită de dreptate, iar angajarea pentru o pace dreaptă nu se poate face fără asigurarea integrității creației, mai ales în acea perioadă când spectrul unui război nuclear amenința nu doar pe oameni, ci întreaga creație. Procesul conciliar, care nu a fost susținut de Bisericile Ortodoxe, a avut și o parte pozitivă, prin aceea că a inspirat pe creștinii din Leipzig, la sfârșitul anului 1989, să declanșeze procesul ce a dus la dărâmarea zidului Berlinului.

În paralel cu participarea la lucrările CEB, Bisericile Ortodoxe - cu excepția Patriarhiilor Alexandriei, Antiohiei și Ierusalimului, care se aflau în afara spațiului european - au participat la lucrările Conferinței Bisericilor Europene (CBE), înființată în anul 1959, la Nyborg (Danemarca). Scopul principal al acestei organizații ecumenice regionale era atunci de a oferi o platformă de întâlnire și dialog între Bisericile europene separate prin Cortina de Fier dintre cele două blocuri politice din perioada Războiului Rece. La solicitarea CEB, CBE a organizat o Adunare Ecumenică Europeană la Basel, în Elveția, între 15 și 21 mai 1989, pentru a promova în această regiune procesul JPIC, tratând tema „Pacea și Dreptatea". CBE a reușit să organizeze această adunare împreună cu Consiliul Conferințelor Episcopilor din Europa (CCEE), înființat în anul 1971 pentru a coordona cooperarea practică și pastorală a Conferințelor Episcopilor Catolici din diferitele țări europene. La Basel, Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată de o delegație condusă tot de Mitropolitul Antonie al Ardealului. Prin mijlocirea CBE și a CCEE a fost posibilă la Basel prima întrunire a reprezentanților tuturor Bisericilor europene după marea schismă din 1054. Această adunare a avut meritul de a fi pregătit oarecum Bisericile pentru schimbările politice radicale care au intervenit în Europa la sfârșitul acelui an.

conciliar" în Europa

Ecumenice Europene, între CBE și Consiliul Conferințelor Episcopilor din Europa (CCEE, Biserica Romano-Catolică): la Løgumkloster, în Danemarca (16-20 noiembrie 1981), la Riva del Garda, în Italia (3-8 octombrie 1984) și în Erfurt, RDG (28 septembrie - 2 octombrie 1988). Experiența cooperării dintre CBE și CCEE a pregătit terenul pentru organizarea primei Adunări Ecumenice Europene (15-21 mai 1989, Basel), la care au participat pentru prima dată după schisma din 1054 reprezentanții oficiali ai tuturor Bisericilor din Europa.

Pr. prof. dr. Viorel Ioniță

La întrunirea din Danemarca s-a dezbătut tema intitulată „Chemați la o singură speranță: comunitatea ecumenică de rugăciune, de mărturie și de slujire". Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată prin Mitropolitul Antonie al Transilvaniei și pr. prof. Dumitru Popescu, care activa în cadrul Biroului CBE de la Geneva. Întrunirea din Italia a dezbătut tema intitulată „Să mărturisim împreună credința noastră. Izvor de speranță", discutându-se Simbolul de credință nicео-constantinopolitan, despre care se precizează în mesajul adunării că a fost redactat în secolul al IV-lea, spre a se indica astfel că a fost citat la întrunire fără adaosul Filioque. Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată la întrunire prin Mitropolitul Teoctist al Moldovei și Sucevei, Mitropolitul Antonie al Transilvaniei, pr. prof. Ion Bria și pr. prof. Dumitru Popescu, ambii de la Geneva.

Cea de-a IX-a Adunare Generală CBE s-a desfășurat între 4 și 11 septembrie 1986 la Universitatea din Stirling, Scoția, și a dezbătut tema: „Slavă lui Dumnezeu și pe pământ pace" (Glory to God and Peace on Earth). Perioada de 7 ani care a urmat după Adunarea Generală precedentă, cel mai lung interval de timp dintre două adunări CBE de până atunci, s-a datorat mai ales lipsei de fonduri pentru organizare. De altfel, începând cu această întrunire, Adunările Generale CBE care au urmat s-au ținut la o perioadă de 6-7 ani distanță. Adunarea din Scoția a marcat sfârșitul mandatului de secretar general al dr. Glen Garfield Williams și alegerea unui nou secretar general în persoana lui Jean Fischer, din Elveția, de profesie inginer, care a slujit CBE cu multă autoritate până la pensionarea sa în anul 1997. Adunarea de la Stirling a fost preocupată de situația foarte incurlată din Europa acelui timp, astfel că în mesajul adresat Bisericilor se subliniau următoarele: „Națiunile noastre se amenință una pe alta cu armament scump de distrugere în masă în timp ce copiii mor de foame. Nu este sigur că civilizația noastră va supraviețui până la începutul celui de al 3-lea mileniu al istoriei creștine. Slava lui Dumnezeu se manifestă și prin judecata lui Dumnezeu. Noi cei ce purtăm numele lui Hristos ne făcem și noi vinovați de lumea aceasta adusă pe marginea prăpastiei" (*Conference of European Churches, Encounter at Stirling. The Report of the Conference of European Churches' Assembly IX*, Geneva, f.a., p. 92). Prin vrerea lui Dumnezeu, Europa a fost salvată de la primejdia nucleară, în urma schimbărilor politice intervenite în partea sa Centrală și de Răsărit, schimbări pe care adunarea din Scoția nu putea să le întrevadă.

La adunarea de la Stirling, Biserica noastră a fost reprezentată printr-o delegație condusă de Mitropolitul Antonie al Transilvaniei și formată din: IPS Mitropolit Nifon, pe atunci Episcop-vicar patriarhal; pr. prof. dr. Ștefan Alexe (Baden-Baden); pr. prof. dr. Viorel Ioniță (București); pr. Silviu-Petre Pufulete (Londra); monahia Nazaria Niță (starețe Mănăstirii Văratec) și monahia Heruvima Timaru (starețe Mănăstirii Agapia). Mitropolitul Antonie a fost ales în Prezidiul CBE, format atunci din 8 membri, recâștigând această poziție pentru Biserica sa, iar Episcopul Nifon a fost ales în Comitetul Consultativ, format din 26 de membri.

Între 28 septembrie și 2 octombrie 1988 a avut loc cea de a 4-a Întrunire Ecumenică Europeană dintre CBE și CCEE, la Erfurt (RDG), cu tema „Vie Împărăția Ta". Prin abordarea acestei teme, parte a Rugăciunii domnești, întrunirea de la Erfurt intenționa să provoace Bisericile din Europa la o considerare mai adâncă a rolului lor misionar în lumea de atunci, din perspectiva eshatologică a credinței creștine. Un mesaj special a fost adresat creștinilor din fosta RDG, care peste mai puțin de un an aveau să provoace ei înșiși căderea regimului comunist din țara lor. Biserica Ortodoxă Română a fost reprezentată la această întrunire prin Mitropolitul Antonie al Transilvaniei și prin pr. prof. Dumitru Popescu, care își încheiase activitatea la Geneva, unde l-a avut ca succesor pe pastorul prof. dr. Hermann Goltz, din fosta RDG, care a activat la Geneva până în anul 1992.

Experiența cooperării dintre CBE și CCEE, prin primele patru Întruniri Ecumenice Europene, a pregătit terenul pentru organizarea primei Adunări Ecumenice Europene, desfășurată tema întrunirii de la Basel a fost „Dreptate și Pace, pentru întreaga creație". La Basel au participat 700 de delegați, jumătate dintre aceștia reprezentând Bisericile membre ale CBE, iar cealaltă jumătate reprezentând CCEE. Adunarea aceasta, la care participau pentru prima dată după schisma din 1054 reprezentanții oficiali ai tuturor Bisericilor din Europa, a stârnit un mare entuziasm printre participanți și a dus la lansarea așa-numitului „proces conciliar" în mai multe țări din Europa. La sfârșitul adunării au fost adoptate două texte: un mesaj și un document final. În mesaj se spunea printre altele că „orișt de profunde ar fi fost rănile trecutului în Europa, legăturile care ne unesc în Hristos s-au dovedit a fi mult mai puternice". Documentul final este probabil cel mai lung text adoptat vreodată de o întrunire ecumenică europeană, conținând peste 50 de pagini. Adunarea de la Basel i-a pregătit cel puțin pe unii creștini, cum a fost cazul celor din fosta RDG, pentru a putea înfrunta sau chiar iniția schimbările politice de la sfârșitul acelui an, care aveau să ducă la înlăturarea dictaturii comuniste din Europa. Delegația Bisericii Ortodoxe Române la această întrunire a fost condusă de Mitropolitul Antonie al Transilvaniei și compusă din IPS Arhiepiscop Casian al Dunării de Jos, pe atunci în calitate de consilier patriarhal; pr. Dumitru Soare; pr. Alexandru Tudor (București), diac. prof. dr. Constantin Voicu (Sibiu); prof. dr. Aurel Jivi (Sibiu) și monahiile Valeria Cosma și Eufrasia Poiană.

9 – Pentru a putea avea un dialog permanent între liderii ONG ca preşedintă a Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor” am creeat un Club de femei al Asociaţiei FAPTE la Biserica armeană, la Muzeul Dudian.

10a – În vara anului 1995, pentru a marca terenul de la Vidra, care a fost cumpărat, am comandat sculptorului Dumitriu Alfred din Câmpina o troiţă. Fiind foarte grea, a fost adusă cu camionul, a fost executată o fundaţie din beton pentru a o fixa. Locul, împreună cu troiţa, au fost sfinţite de IPS Dyrair Mardikian şi de Diacon Haic. Ulterior troiţa şi pământul au fost sfinţite de Pr. prof. dr. Stan I. Alexandru, printr-o sfeştanie ortodoxă.

11b – Ca preşedintă a Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor” am fost invitată în Brazilia, Peru și Paraguay, împreună cu mai mulţi oameni de afaceri din România, într-o delegaţie guvernamentală condusă de domnul prim ministru Nicolae Văcăroiu.

12 – În 24.11.1995, la Sala Centrului Internaţional de Presă, str. Batiştei, Bucureşti, am organizat de către Fundaţie şi A.P.A.R. o conferinţă de presă cu reprezentanţii celor 18 culte existente în ţară şi ai Ministerului Cultelor, pentru a face cunoscut obiectivul Asociaţiei şi acţiunile ce intenţionăm să le facem la îndrumarea Pr. Prof. Univ. Dr. Alexandru I. Stan.

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 1996

13 – La Sala Palatului Bucureşti, împreună cu Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, am organizat în cinstea zilei internaţionale a religiilor un spectacol Muzical Religios al tuturor etniilor şi bisericilor din România, pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, cel pe care îl recunosc toate religiile. Manifestarea este închinată iubirii de Dumnezeu. S-a organizat şi o colectă pentru sinistraţi. Participanţi: 10 etnii, 11 religii, biserici şi 9 grupuri spirituale.

Spectacolul a avut loc la Sala Palatului în prezenţa unor reprezentanţi de seamă ai Cultelor din România, ai puterii politice şi a mass media. Spectacolul s-a bucurat de un real succes, bucurându-L pe Dumnezeu, căci toţi îi cântau Lui Dumnezeu, în felul lor, fiecare aparţinând altei religii.

14 – În 09.07.1996, s-a analizat bilanţul pe 1995 al A.P.A.R. şi s-au făcut propuneri pentru anul următor. Fundaţia şi A.P.A.R. s-au afiliat la WCRP (Asociaţia Mondială a Cooperării Religiilor pentru Pace).

S-a propus participarea unor membri ai Fundaţiei şi A.P.A.R. la Conferinţa Mondială a Religiilor pentru Pace, secţia Europa.

15 – În 24.09.1996, s-au primit invitaţiile pentru participarea la Conferinţa din 10-13.10.1996 la Budapesta la „World Conference on Religion and Peace” Europe WCRP. S-au făcut demersuri la ambasadă, vize, pliante A.P.A.R, pentru participare la conferinţă.

16 – În 10-13.10.1996, o delegaţie din partea Fundaţiei a participat la lucrările „World Conference on Religion and Peace” Europe WCRP, Budapesta. Au avut loc întâlniri cu reprezentanţii diferitelor religii şi culte, unde au fost expuse proiectele Fundaţiei şi s-au împărţit pliante.

Am participat la conferinţă alături de: Pr. prof. dr. Stan Alexandru, Stan Michael Williams, Dumitriu Oana Lucia, secretar de stat Culte – Ilie Fonta, Imam Osman Aziz şi pastor Albu Zóltán Zágoni (Calvineum).

17 – În 18.10.1996, s-au discutat rezultatele participării la lucrările Conferinţei Mondiale a Religiilor pentru pace, secţia Europa, Ungaria între 9-14.10.1996. S-au făcut modificări la Statutul Fundaţiei şi al A.P.A.R. Adunările au fost prilej de întâlnire,

împrietenire între reprezentanţii Cultelor din România. S-a hotărât acordarea de diplome pentru merite deosebite în promovarea bunei înţelegeri şi a păcii între etniile şi religiile din România.

18 – În 23.10.1996, la Palatul Copiilor Bucureşti a fost organizată Festivitatea de înmânare a diplomelor pentru merite deosebite în promovarea bunei înţelegeri şi a păcii între etniile şi religiile din România pentru Convergentă spirituală unor înalte personalităţi din România.

19 – În luna octombrie 1996, am organizat deschiderea Clubului Asociaţiei FAPTE la Clubul Hipocrat, ca preşedintă a Asociaţiei FAPTE, a Fundaţiei Tezaurul Sacru al Religiilor, a Asociaţiei pentru Pacea Religiilor din România, care am fondat Asociaţia Femeilor F.A.P.T.E. (Femei pentru Activităţi Pozitive, Toleranţă şi Educaţie). La Festivitatea de inaugurare a participat doamna ministru Norica Nicolai. Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan a binecuvântat Clubul FAPTE unde au fost prezente reprezentante de la aproape 200 ONG-uri de femei.

20 – În luna Decembrie, din partea conducerii Fundaţiei şi APAR, au fost trimise felicitări la reprezentanţii religiilor din România, la Ministerul Cultelor, Culturii etc.

21 – În 10.01.1997, membrii conducerii Fundaţiei şi Asociaţiei A.P.A.R. au serbat împreuna ziua Internaţională a Religiilor pentru a face o Rugăciune comună pentru pace şi o conferinţă de presă la Sala bisericii Calvineum și de asemenea în biserica Lutherană din Bucureşti. Membrii Fundaţiei şi ai A.P.A.R. au participat la Săptămâna de rugăciune comună. În fiecare zi au fost în altă biserică creştină, catolică, armeană, anglicană, ortodoxă etc.

22 – În 16.01.1997, a avut loc organizarea unei Conferinţe cu tema „Ziua Internaţională a Religiilor” pentru sensibilizarea publicului a reprezentanţilor mass media, faţă de utilitatea convergenţei lucrării interreligioase, în vederea bunei înţelegeri şi a păcii între semeni, etnii şi religii.

23 – În 23.01.1997, la sediul Fundaţiei a avut loc întrunirea membrilor şi s-au discutat proiectele de activitate pe anul 1997 şi organizarea unui festival de creaţie religioasă în luna mai.

24a – În 7.03.1997, la biserica lutherană a avut loc o rugăciune comună urmată de un cuvânt de pace adus de reprezentanţii religiilor, cu ocazia Zilei mondiale de rugăciune, sub titlul „Ca o sămânţă care devine un Copac”, au fost invitaţi la eveniment preşedinta fundaţiei, Marcela Ghiulbenghian, Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan şi membrii A.P.A.R.

24b – Ca preşedintă a Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor” am fost invitată de preşedinta Asociaţiei Femeilor Inventatoare, d-na Godeanu, pentru a vizita Piramida din Piteşti, unde l-a cunoscut pe Pr. prof. Onu Constantin, care a creat Fundaţia Grigore Palama, care m-a numit vicepreşedintă a Fundaţiei Grigore Palama.

25 – În 05.04.1997, în urma unei şedinţe a membrilor, consiliul de administrare al A.P.A.R. organizat de preşedinta fundaţiei şi Asociaţiei A.P.A.R., Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan a hotărât editarea unui PAX Religionum – o foaie informativă cu sărbătorile tuturor Cultelor şi acţiunile Asociaţiei şi Fundaţiei. A fost distribuit pliantul

A.P.A.R şi al Fundaţiei. Fundaţia a elaborat un regulament de participare la concursul de muzică religioasă care a fost distribuit la toate religiile şi etniile din România.

S-au analizat data, locul unde va fi ţinută Conferinţa de presă pentru a mediatiza Festivalul de creaţie religioasă.

26 – În 10.04.1997, a avut loc Conferinţa de presă privind Festivalul de Creaţie Religioasă organizat de preşedinta Fundaţiei, ce va avea loc în mai 1997. Au participat personalităţi de la Mininisterul Cultelor, membrii Fundaţiei şi ai A.P.A.R., reprezentanţii mai multor religii, Presa, TV.

26a – În 20.05.1997, a avut loc jurizarea lucrărilor participante în concursul Festivalului „A Ta este Împărăţia şi Puterea”. Jurizarea concursului s-a desfăşurat pe parcursul a două săptămâni cu reprezentanţi de la toate religiile şi etniile.

Din juriu la compoziţiile muzicale au făcut parte: Pr. ortodox Constantin Drăguşin, Ioan Serbu; Carpanceanu Ştefan; compozitorul Doru Popovici; prof. univ. şi compozitor Mihaela Vosganian; Ion Ţugui; pastor Albu Zoltan Zagony; Caţi Cămil; regizorul Gall Eugen; compozitorul Constantin Popescu; compozitorul Izu Gott.

La lucrările de artă, din juriu au făcut parte: preşedintele juriului, Parizescu Vasile; Liviu Tudor Samuilă; Albert Poch; Gheorghiţă Alexandru; Daradici; Augustin Constantinescu; Mala Beldiman Zamfirescu; Constantin Dumitru; Luan Topciu.

27 – În 27.05.1997, a avut loc Concursul naţional de creaţie muzical religioasă „Cel mai frumos cântec închinat lui Dumnezeu”, organizat de preşedinta Marcela Ghiulbenghian. În urma jurizării au fost premiate următoarele lucrări: „Dumnezeu este puterea”, compozitor Liviu Ionescu şi „Rugăciune – Pre Tine te lăudăm”, compozitor Dan Pavelescu.

28 – În 02.06.1997, au fost înmânate diplome deosebite în convergentă spirituală ambasadorului Israelului şi Şef Rabinului Menahem Hacohen. S-au dat diplome câştigătorilor concursului muzical religios „Cel mai frumos cântec închinat Lui Dumnezeu”.

29 – În 22.05.1997, la Palatul Copiilor a avut loc Festivalul de Creaţie Religioasă „A Ta este Împărăţia şi Puterea” şi decernarea premiilor în domeniile: – Compoziţie muzicală religioasă; – Interpretare muzicală religioasă; – Creaţie literară religioasă; – Interpretare literară religioasă; – Arta plastică religioasă.

La spectacolul de gală au cântat cei premiaţi în concursul pentru creaţii muzical religioase şi pentru interpretare muzicală. Au fost acordate premiile pentru aceştia. S-au acordat premii şi pentru Concursul de creaţie şi interpretare literară religioasă. Au recitat creaţii literare şi au luat parte şi câştigătorii interpretărilor literare. De asemeni au fost premiaţi câştigătorii concursului de pictură. Prezentatorii Festivalului au fost: Ana Maria Covaser şi Valentin Ionescu. Alături de Pr. conf. dr. Alexandru I. Stan am avut un cuvânt de prezentare a Galei.

Au participat şi au fost premiaţi Maria Nistor Slătinaru, Alexandru Moroșanu – violoncel, Tatiana Moroșanu – pian, Izu Gott – dirijorul Corului SiraVezimra – Cultul Mozaic, Academician Alexandru Balaci – preşedintele juriului de creatie literară, Doru Popovici – preşedintele juriului, Latif Beinaz, dr. Maria Ciochirca, Crina Zancu, Marilena Caraghiaur – Teologie Slobozia, Trio: Drăgoi, Răzvan – pian, Postolache – violoncel, corul Patriarhiei române – „Corala Nicolae Lungu” – dirijor Constantin Drăguşin – preot ortodox, corul de copii „Carmina Tenera” – Palatul Copiilor – dirijor Constantin Popescu, deputat Oana Manolescu, Irina Odagescu Ţuţuianu, Mihaela Nicoleta Preda, Marta Murnai, Mirea, Yldiz Imdat, orchestra corului „Sira-Vezimra” – Templul Coral, Georgiana Pană – invitată –

interpretând „Coral” de J.S. Bach, dirijorul Izu Gott, Templul „Coral” – corul Sira-Vezimra, doamna Doina Ghițescu, Tihon Vasile, Catana Maria, Abdula Ghiulten, Corala Catedralei „Sf. Iosif” din Bucureşti, dirijor Marcel Octav Costea, Corul Consortiu – liceul Ady Endre – biserica reformată CALVINEUM dirijor Ollerer Agnes, Biserica Creştină Adventistă, Crina Zanc, Carla Muşat, soprana Maria Nistor Slătinaru.

Prezentatorii festivalului – Ana Maria Conaser şi Valentin Ionescu, corul Angeli – greco-catolic, dirijor Onișor Oana.

Aspecte din sală – Personalităţi prezente la Gală Premiilor Concursului

Prea Sfinţitul Vincențiu Ploieşteanul, Arhiepiscop Dyrair Mardichian, deputat Varujan Pambuccian, ambasador Ilinoiu, secretar de stat pentru Culte, Ilie Fonta – Ambasadori, Reprezentanţi ai Cultului Mozaic, domnul Av. Iulian Sorin, Miklos Peter şi Albert Poch, Muftiul Osman Aziz, pastor prof. Albu Zoltan Zagony – biserica Calvineum, Preot Mihai Cristescu – Biserica Ortodoxă, ministrul secretar de stat Teodor Purcărea, deputat Oana Manolescu – albanezi, ambasadorii prezenţi la festivalul de „Creaţie Religioasă", Abrakim reprezentantul Cultului Musulman din Constanța, reprezentantul Nunţiaturii Apostolice în România – Janusz Bolonek, Gall Eugen – regizor, Mihaela Vosganian – prof. univ şi compozitor, Ioan Serbu, Carapanceanu Ştefan – reprezentant al Ministerului Culturii, Constantin Drăgușin – preot ortodox, Izu Gott şi Caţi Camil – reprezentanţi ai Cultului Mozaic, Doru Popovici – prof. univ şi compozitor, Ion Ţugui – scriitor, pastor Albu Zoltan Zagony – reformat, Constantin Popescu – dirijor şi profesor de muzică, preot Lucian Zavate.

Aspecte de la expoziţia de arta plastică şi de la jurizarea acestora

Au fost în juriu, în concurs sau premiaţi, aşa cum reiese din fotografii, următorii: dirijorul Izu Gott, Rodica Xenia Constantin – artist plastic, dirijoarea Carmen Stoica – Corul de copii „Biserica Adventistă de ziua a 7-a”, Vasile Parizescu – preşedintele juriului de artă plastică, Ioan Serbu – Reprezentantul Cultului Baha'i, membru al juriului muzical de creaţie religioasă, doamna Mihaela Vosganian prof. univ. şi compozitor – membru în juriul de interpretare muzicală, Doamna Adalgiza Gealep şi Doamna Gabriela Manole Adoc – artist plastic, prof. univ. Peter Nicolas – Cluj Napoca, prof. Constantin Dumitru – Palatul Copiilor, Academician Alexandru Balaci, reprezentantul Festivalului Concurs de Creaţie religioasă – Valentin Ionescu, Yldiz Imdat – Cultul Musulman, Aurelian Gugu – Seminarul de Teologie Slobozia, domnul Popovici – preşedintele juriului, Irina Odagescu, Elena Murnai Marta, deputat Pambuccian, Lucreţia Crăciun, Onișor Oana, Mihnea Anton Drăgoi, Catana Maria, Pr. Constantin Drăguşin – preot ortodox, Crina Zancu.

30 – În 01.10.1997, Pr. prof. univ. Constantin Galeriu a devenit Preşedinte de onoare al Fundaţiei şi a propus schimbarea denumirii Fundaţiei din „Muzeul Mondial al Religiilor” în Fundaţia „Tezaurul Sacru al Religiilor”, pentru care a trebuit să fac demersurile necesare.

31a – În 27.10.1997, a avut loc schimbarea denumirii din Fundaţia „Muzeul Mondial al Religiilor” în „Fundaţia Tezaurul Sacru al Religiilor”, prin Hotărârea Judecătorească nr. 137 din 27.10.1997, a Judecătoriei sect.1 Bucureşti.

31b. Am sponsorizat Fundaţia Grigore Palama a Pr. prof. Onu Constantin şi am botezat familii de surdo-muţi, care au fost catehizaţi de profesori de religie ce au învăţat vorbirea prin semne.

32 – În 05.12.1997, a avut loc dotarea şi reamenajarea noului sediu A.P.A.R. în casa parohială a bisericii Sf. Ştefan din Calea Călăraşi nr. 83. Împreună cu reprezentanţii religiilor şi alţi membri fondatori, ne-am adunat pentru a inaugura sediul, pentru a mediatiza oportunitatea, necesitatea dialogului, conlucrării între reprezentanţii religiilor. Fundaţia a stabilit organizarea şi crearea unui Festival Internaţional de creaţie religioasă.

33 – În a doua duminică a lunii Decembrie 1997, alături de secretarul general A.P.A.R. Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, am fost la Casa de Copii nr. 3 din Balta Albă, unde am sfinţit localul şi pe copii.

Împreună am împărţit cadouri şi chestionarul „Povestea vieţii mele”, din care am aflat viaţa nefericită a acestor copii crescuţi la Casa de copii.

34 – În 22.12.1997 la Casa de Copii nr. 3, a avut loc Serbarea de Crăciun. Fundaţia a dăruit cadouri individuale şi colective la 80 copii şi 12 la personal. Au fost făcute donaţii în valoare de 10 milioane lei, aparate radio, casetofoane, îmbrăcăminte, alimente etc. Copiii au fost catehizaţi de Teodorescu Mariana şi prof. Simionescu Aurel la îndemnul Preşedintei acestei Fundaţii.

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 1998

35 – Pământul Fundaţiei a fost lucrat şi dat în arendă domnului director al S.C. Agromec S.A. din comuna Ilfov, Jigău Nicolae.

36 – În 13.01.1998, la Clubul de femei FAPTE, am anunţat că începe la Muzeul Bisericii Armene, săptămânal, ciclul de acţiuni pentru educaţia religioasă. Au fost invitaţi reprezentanţi ai diferitelor religii, culte din România, Pr. Prof. Constantin Galeriu,

preşedintele de onoare al Fundaţiei, Pr. Vasile Mare – greco-catolic, I.P.S. Dyrair Mardikian, Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, Pr. prof. dr. Dogaru, Preot conf. dr. Istodor, Maica Stareţă Daria de la mănăstirea Libertatea, pastor Albu Zóltán Zágoni, Preşedinta femeilor musulmane Geamai Ilmiye, Preşedinta femeilor catolice. Ulterior a fost iniţiat şi Concursul: *Cum L-aţi defini pe Dumnezeu? Scopul, rolul şi locul lui Dumnezeu pe pământ şi în viaţa omului.* S-au acordat premii.

37 – În 1.02.1998, ca preşedintă a Fundaţiei, am trimis regulamentul concursului de creaţie muzicală la Uniunea Compozitorilor, în străinătate la toate etniile pentru creaţia muzicală „Corala Mundi", text propus de mine, inspirat din mesajele primite de la Maica Domnului pentru noi.

Slavă Ţie Doamne, Slavă Ţie, Ţie îţi dăm dragostea noastră, acum şi întotdeauna, Ţie îţi deschidem inimile, aleluia, aleluia, aleluia, coboară în inimile noastre, iubeşte-ne, împacă-ne, uneşte-ne! Tu eşti cuvântul veşnic şi adevărul, învaţă-ne (ajută-ne) să ne rugăm cu toţii, tu eşti calea noastră şi viaţa pentru noi şi pacea lumii , tu eşti speranţa şi dragostea, îţi oferim iubirea noastră, sfinteste-ne! păzeşte-ne! iartă-ne! totdeauna te lăudăm, (mereu te lăudăm)

Tu eşti mândria noastră (salvarea), ne rugăm neîncetat, Tu eşti puterea noastră, coboară (vino) în sufletele noastre, dă-ne harul Tău, dă-ne liniştea şi pacea totdeauna să Te cântăm, (veşnic să Te cântăm).

Pe pământ sub cerul tău senin, schimbă-ne viaţa (transformă viaţa noastră), cerem îndurarea ta (îţi cerem mila ta) fă-ne-o mai bună, mila ta dă ne-o nouă (dă-ne sprijinul tău) ca să fim împreună cum ne-ai creat şi ce ne-ai dat ţi-o dăruim ţie (pentru ce suntem pentru ce am primit). Îţi mulţumim, îţi mulţumim şi te slăvim. Vino pentru pacea dintre noi, pacea e iubire, iubirea-i iertare duhule sfânt, duh al adevărului cereţi iertare şi nu mai greşiţi, lăudat de toată omenirea (întreaga lume) Dumnezeu ne va da harul căci tu eşti Dumnezeu în veci. Să ne iubim unii pe alţii.

38 – În 03.02.1998, în Clubul FAPTE, a avut loc concursul: „Cum definiţi Duhul Sfânt şi cum este El reprezentat?" scop: Înţelegerea Sf Treimi şi rolului ei în viaţă. S-au acordat premii de către juriul format din persoane de la diferite religii cu un grad ridicat de spiritualitate.

39 – În 10.02.1998, ca preşedintă a Fundaţiei şi Asociaţiei, în Clubul FAPTE am organizat expunerea: *Despre Dumnezeu Tatăl şi Fiul Iisus* – modelul fiecărui om – pe care a ţinut-o Pr. prof. Constantin Galeriu. Scopul acesteia fiind: Explicarea rolului determinant în viaţa omului a Sf. Treimi.

40a. – Am început proiectul de urbanism zonal (P.U.Z) al celor 50 de ha ale comunei Vidra, proprietate ale Fundaţiei, care a durat câteva luni. S-au obţinut avizele ministerelor de resort: SRI, Alimentare cu apă, gaz, aviz pedologic, mediu, etc.

40b. – A fost realizată macheta viitorului Centru Mondial de dialog permanent între reprezentanţii tuturor religiilor din toate ţările.

41a – În 17.02.1998, la Clubul FAPTE, a avut loc expunerea: principiile de bază ale religiei Baha'i. Scop: cunoaşterea şi a altor credinţe apărute în România. Au participat: Dr. Varga Enayaty şi doamna Flori Constantinescu.

41b – În 24.02.1998, am organizat la Clubul FAPTE – Principiile de bază ale religiei mozaice. „Cunoaşterea uneia din religiile monoteiste". A fost invitată şi a conferenţiat doamna Sanda Segal.

42 – În 10.03.1998, am organizat în Clubul FAPTE conferinţa cu titlul – Creştinismul ca religie de stat. Răspândirea creştinismului. Cunoaşterea istoriei Creştinismului. Răspândire prezentă.

42a – În 30.03.1998, la Palatul Copiilor, a avut loc jurizarea lucrărilor muzical religioase pentru „Corala Mundi”. Au fost jurizate lucrările deosebite ale unui număr de peste 50 compozitori de renume mondial şi naţional ca: Ion Cristoiu, Temistocle Popa, Dan Voiculescu, Ludovic Bacs, Jolt Kerestey, Ionaşcu Ştefan, Ştefănescu Petre, Popescu Mariana, Arsham Evoghli etc.

Au fost atraşi în juriu reprezentanţi de seamă ai etniilor, religiilor, ai Ministerului Culturii şi Cultelor.

Mesaje trimise Asociaţiei noastre de la comunităţile etnice, Culte şi personalităţi cu ocazia Festivalului Internaţional de creaţie religioasă „A Ta este Împărăţia şi Puterea”

Federaţia Comunităţilor evreieşti

Apreciez în chip deosebit rodnica activitate pe care Asociaţia pentru Pacea Religiilor din România o duce, încă din 1995, în scopul promovării spiritului universal de afecţiune între credincioşi şi mărturisitorii diverselor religii ca şi celor ce aparţin diferitelor etnii.

Frumoasele rezultate obţinute pe planul cooperării interreligioase şi interetnice contribuie semnificativ la prevenirea şi atenuarea tensiunilor pe teme de clasă, rasă sau apartenenţă religioasă.

Experienţa şi succesele obţinute reprezintă garanţia viabilităţii acestei organizaţii şi atestă valoarea contribuţiei conducătorilor ei.

Cu preţuire şi afecţiune, urez noi şi rodnice contribuţii în atingerea ţelului propus.

Mesajul Preşedintelui de Onoare al Festivalului Internaţional de Creaţie Muzicală Religioasă „A ta este Împărăţia şi Puterea”. Avocat Iulian Sorin, secretat general adjunct al FCER

Mitropolia Autonomă a Basarabiei (stil vechi),

Preţuire şi arhierească binecuvântare, de la Arhiepiscop Petru, Mitropolit al Basarabiei şi Exarh al Plaiurilor.

Episcopia Romană Unită cu Roma

Adresez, în comuniune cu clerul şi credincioşii Diecezei noastre de Lugoj, salutul nostru cel mai cordial acestei prime iniţiative cultural-religioase promovată de toţi cei care cred în Dumnezeu. În speranţa că acestă iniţiativă respectabilă va avea continuitate şi va fi marcată de permanenţă, vom fi uniţi cu toţi participanţii la acest Festival, pe data de 25 Mai 1997, în rugăciune şi mărire către Dumnezeu. Cu deosebită consideraţie, în Hristos Domnul, Episcop de Lugoj, Alexandru Mesian

Biserica Evanghelică C.A. Sibiu

Toată creaţia umană, dar mai întâi religioasă, este o proslăvire a lui Dumnezeu Creatorul Universului, a Tatălui Ceresc la care ne rugăm în Rugăciunea Domnească. Doresc ca această preamărire a lui Dumnezeu, care s-a întrupat în Hristos şi este revărsată în inimile noastre ca iubire, să predomine în toate operele prezentate cu ocazia acestui festival.

Astfel se împlineşte rugăciunea Mântuitorului nostru Iisus Hristos în cuvintele către Tatăl Ceresc: „Şi slava pe care Tu mi-ai dat-o le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem” (Ioan 17, 22) Episcop Dr. Christoph Klein

Eparhia Reformată din Ardeal

Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie asupra tuturor celor care spre lauda Sa au scris cântece sau versuri, au executat picturi, care vor ca prin toate mijloacele artei să-L preamărească. El ne ajută, ca să-l putem preamări întotdeauna prin însăşi viaţa noastră şi prin iubirea noastră reciprocă. Episcop Dr. Kalman Csika

Cultul Adventist de Ziua a 7-a

Ori de câte ori copiii curaţi şi tinerii talentaţi se reunesc să-L proslăvească pe Dumnezeul şi Mântuitorul nostru, îngerii se adună cu bucurie, iar duhurile rele ale urii, discordiei şi mâniei sunt puse pe fugă. Parcă vedem conturându-se împlinirea profeţiilor înaripate ale Bibliei despre împărăţia iubirii şi a Neprihăniei. De aceea cântaţi Domnului cu bucurie şi înălţaţi numele Lui. Intraţi în armonia cerului şi aduceţi pe pământ pacea între oamenii plăcuţi lui Dumnezeu. Preşedinte Adrian Bocăneanu

Arhiepiscopia Bisericii Armene din România

Acesta minunata acţiune iniţiată de dumneavoastră, acest festival de creaţie religioasă ce reuneşte în ansamblul său toate Religiile şi Confesiunile închinătoare la Unul şi Adevăratul Dumnezeu, nu poate să nu găsească, în sufletul şi în rândurile bisericii noastre sentimente de simpatie şi de aprobare totală. Biserica Armeană stătătoare de veacuri pe aceste meleaguri vă felicită sincer şi salută cordial această manifestare Interreligioasă. Spiritul Creştin, porunca de a ne iubi aproapele, de a trăi în pace unul cu altul, a fost intotdeuna în inima poporului armean. Ne rugăm la Bunul Dumnezeu ca acest Festival de creaţie religioasă să-şi atingă scopul. Să aducă pacea şi fraternitatea, cunoaşterea şi stima întru toţi cei ce cred în unul Dumnezeu. Eforturile dumneavoastră izvorâte din dragostea pentru Dumnezeu şi om să fie Încununate de răsplata Divină. Şeful Eparhiei Armene, Arhiepiscop Dyrair Mardichian

Cultul Musulman, Muftiatul

Festivalul este un exemplu grăitor de pace, armonie și înţelegere cu toţi oamenii, indiferent de originea lor etnica, limba pe care o vorbesc sau credinţele lor religioase. Muftiu – Osman Negeat

Comunitatea Bratstvo a bulgarilor din România

„Să trăim demni printre oameni demni”, preşedinte Luca Velciov

Asociaţia Femeilor Musulmane

Precum se arată în „Fatiha” prima SURE din coran: „În afară de ALLAH nu există altă putere care să te călăuzească pe drumul drept, să fii om bun”, aşa şi acţiunea organizată de APAR poartă hramul acestei SURE şi ne rugăm lui Allah să vă călăuzească cum ştie El mai bine în îndeplinirea ţelului propus. Preşedinte, Ilmiye Geamai

Episcopia Romano-Catolică – Satu Mare

Vă dorim succes la Festivalul de Creaţie Religioasă „A Ta este Împărăția şi Puterea”. Secretar Episcopal, Egeli Ferenc

Uniunea Comunităţilor Cultului Creştin după Evanghelie

Vestirea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ este chemarea fiecărui om, indiferent de etnie sau religie. Preşedinte Silviu Cioată.

Adunarea Spirituală Naţională a Baha'i din România

Ca întotdeauna şi de dată aceasta, Dumnezeu ne va ţine sub aripile sale ocrotitoare. Dr. Enayati Warga şi Mihaela Constantinescu.

Membrii juriului festivalului internaţional „A Ta este Împărăţia şi Puterea" Vasile Donose, Angela Similea – star al muzicii uşoare româneşti, Dan Dimitriu – dirijor, compozitor.

43 – În 17.03.1998, la Clubul FAPTE, a avut loc dezbaterea pe tema „Deosebiri şi asemănări dintre religia Creştină şi Baha'I". Deosebiri doctrinare şi de practici religioase între cele două religii. A pornit de la ideea: „Voi cum vă rugaţi?"

44 – În 20.03.1998, Fundaţia şi conducerea A.P.A.R. au participat la Comunitatea Baha'i din Bucureşti, la Sărbătoarea Anului Nou – urmat de un scurt program artistic la invitaţia acestora. Sărbătoarea a fost încheiată cu o masă prietenească.

45 – În 27.03.1998, ca preşedintă a Fundaţiei, am organizat la Clubul FAPTE, dezbaterea pe tema „Atributele Maicii Domnului şi rolul ei în viața credinciosului". Pr. prof. univ. dr. Alexandru Stan a conferenţiat în scopul fixării cunoştinţelor credinţei creştine.

46 – În 30.03.1998, la Clubul FAPTE, am organizat împreună cu domnul Imam Osman Aziz şi cu doamna Geamai Ilmiye, o conferinţă despre mozaism. Moderator: Ec. Marcela Ghiulbenghian. Scopul: cunoaşterea altor religii şi asemănările lor, pornind de la ideea că Dumnezeu a lăsat profeţi pe tot pământul, luminând şi aducând cuvântul său de înţelepciune „legile universului" la toţi fiii Lui.

47 – În luna Mai a avut loc la Palatul Copiilor ascultarea casetelor cu compoziţiile interpretate ale concurenţilor pentru Corala Mundi şi desemnarea celor mai frumoase partituri.

48 – În 25.05.1998, la Sala Palatului Bucureşti, a avut loc Ediţia a II-a: „A Ta este Împărăţia şi Puterea" – Festival internaţional de creaţie muzical religioasă, în colaborare cu Ministerul Culturii şi A.P.A.R. Au participat 50 de concurenţi din 7 ţări. La Gală au participat artişti care au reprezentat toate religiile. Spectacolul a fost televizat. S-au acordat premii.

Au fost premiaţi următorii: Premiul I – Ion Cristinoiu; Premiul II – Ludovic Bacs, Stelian Ionaşcu; Premiul III – Petre Ştefănescu; Menţiuni: Dan Voiculescu, Temistocle Popa şi Mariana Popescu; Premiul pentru participare Internaţională: Arsham Evoghli din Spania. Concursul şi spectacolul au fost televizate şi au fost foarte apreciate acţiunea şi mediatizată prin postul naţional de televiziune.

49a – În 9.07.1998 la sediul A.P.A.R., am anunţat donaţia de circa 50 ha pe care am făcut-o Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor" şi doresc sfinţirea locului pentru „Centrul Mondial al Religiilor" în prezenta reprezentanţilor religiilor din România.

49b – În august 1998, am fost invitată şi a participat la Academia de Ştiinţă şi Cultura Româno-Americană la Rochester în USA, unde a mediatizat obiectivele Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor".

50 – În 29.08 – 1.09.1998, am participat la Palatul Parlamentului, la Conferinţa Interreligioasă „Oameni şi Religii. Pacea este numele lui Dumnezeu" organizată de comunitatea Sant' Egidio" (Italia) şi Patriarhia BOR sub patronajul Preşedintelui României. Au participat mai mulţi membri ai Consiliului Director. S-au realizat contacte cu reprezentanţii religiilor din alte ţări şi cu P.F. (His Holines) Aram I, moderator al consiliului Ecumenic Mondial de la Geneva.

DAN RACOVEANU

- organist şi cantor al Bisericii Lutherane din Bucureşti, profesor la Universitatea de Muzică - Bucureşti.

- lutheran.

- organ player and soloist of Lutheran Church in Bucharest, professor of Music Univestity, Bucharest.

- Lutheran.

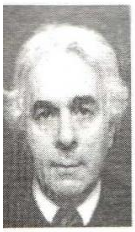

ION ŞERBU

- regizor de emisiuni muzicale la radio şi televiziune.

- Baha'i.

- editor of musical broadcastings on TV and radio.

- Baha'i.

CONSTANTIN DRĂGUŞIN

- preot, profesor, dirijor al Coralei Patriarhiei Române, compozitor.

- creştin-ortodox.

- priest, professor, conductor of the Patriarhia Romana Chorus, composer.

- Orthodox Christian.

DRAGOŞ ALEXANDRESCU

- dirijor, compozitor, profesor la Universitatea de Muzică din Bucureşti.

- preşedinte şi membru de onoare în organizaţii naţionale şi internaţionale.

- creştin-ortodox.

- conductor of orchestra, composer, professor at the University of Music in Bucharest, president and member of honour in national and international organisations.

DUMITRU AVACHIAN

- critic muzical, profesor de muzică, membru de marcă al unor importante organizaţii profesionale muzicale.

- creştin-ortodox.

- critic and professor of music, member of important professional organisations of music.

-Orthodox Christian.

KAROL LITVIN

- dirijor la Opera Naţională din Bucureşti, profesor la Academia de Muzică.

- greco-catolic.

- conductor of the National Opera in Bucharest, professor in the Music Academy..

- Greek-Catholic.

CAMELIA DĂSCĂLESCU

- compozitoare, editor muzical, consilier artistic, conducător al unor importante instituţii muzicale;

- creştin-ortodoxă.

- composer, musical editor, artistic counsellor, head of an important musical institutions.

- Orthodox Christian.

AXINIA CRASOVSCHI

- reprezentatnă a Comunităţii Ruşilor Lipoveni;

- filolog, doctorand şi specialist în comunicare interpersonală, interculturală şi instituţională.

- creştin-ortodoxă de rit vechi.

- representative of the Community of Lipovenian Russians.

- philologist, doctorand and specialist in interpersonal, intercultural and institutional communication.

- Old rite's Orthodox Christian.

EUGEN GALL

- redactor de televiziune, realizator de spectacole muzicale, membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România.

- romano-catolic.

- TV publisher, musical shows conductor, member of the Union of Professional Journalists in Romania..

- Roman-Catholic.

KERIM SUREIA

- vicepreşedinte al Uniunii Democrate Turce din România.

- musulmană.

- Vicepresident of the Democratic Union of Turks in Romania..

- Muslim.

DAVID OHANESIAN

- creator de personaje de operă, preşedinte de comisii şi concursuri naţionale şi internaţionale.

- creştin-ortodox-armean.

- creator of opera personages, the President of National and International Commissions.

- Armenian-Orthodox Christian.

LUCA VELCIOV

- Preşedinte al Comunităţii Bulgare din România, director de şcoală, redactor la ziarul Luceafărul Bulgar.

- romano-catolic.

- President of Bulgarian Communitiy in Romania, school headmaster, publisher of "Luceafărul bulgar".

- Romano-Catholic.

FRED POPOVICI

- critic muzical şi muzicolog, realizator de emisiuni pentru radio.
- profesor la Academia de Muzică din Iaşi.
- creştin-ortodox.
- musical critic, author of broadcasts.
- professor in the Music Academy of Iasi.
- Orthodox-Christian.

CONSTANTIN TOLICI

- dirijor al corului Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din Bucureşti.
- adventist de ziua a 7-a
- conductor of the Adventist of the Seventh Day Church Chorus.
- Seventh Day Adventist.

GEORGE SBÂRCEA

- muzicolog şi compozitor, autor de studii şi monografii, traducător;
- greco-catolic.
- musicologist and composer, author of studies and monographies, translator.
- Greek-Catholic.

IZU GOTT

- dirijor.
- mozaic.
- conductor.
- Jewish.

DAN MIZRAHY

- compozitor, profesor de muzică şi pianist.
- mozaic.
- composer, professor of music and pianist..
- Jewish.

DOMNICA CONSTANTINESCU

- compozitoare, conferenţiar universitar.
- romano-catolică.
- composer, senior lecturer, author.
- Romano Catholic.

HARY MAIOROVICI

- dirijor, compozitor.
- mozaic.
- conductor, composer.
- Jewish.

DRAGA GEORGE

- compozitor, muzicolog, redactor-şef de revistă muzicală, muzeograf-şef.
- creştin-ortodox.
- composer, musicologist, chief editor of a musical magazin, museum director.
- Orthodox Christian.

NICK TEODOREANU

- absolvent al Facultăţii de Teologie Bucureşti şi al cursurilor de management politic de la Geneva şi Lausanne.
- creştin-ortodox.
- graduate of Theology, University of Bucharest and Political Management Seminaries - Geneve and Lausanne.
- Orthodox Christian.

ŞTEFAN CĂRĂPANCEANU

- critic muzical, consilier la Ministerul Culturii.
- creştin-ortodox.
- musical critic, counsellor of Ministry of Culture.
- Orthodox-Christian.

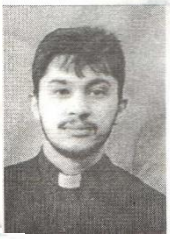

PAUL BOGDAN

- preot, consilier la Arhiepiscopia Armeană.
- creştin-ortodox-armean.
- priest, counsellor of Armenian Archbishopric.
- Armenian-Orthodox Christian.

VASILE VASILE

- compozitor, doctor în muzicologie şi pedagogie, filolog, conferenţiar universitar, publicist, cercetător.
- creştin-ortodox.
- composer, musicology and pedagogy doctor, philologist, senior lecturer, author.
- Orthodox-Christian.

ION ŢUGUI

- absolvent al Universităţii de Muzică Bucureşti.
- scriitor.
- creştin-ortodox.
- graduate of the Music University in Bucharest.
- writer.
- Orthodox Christian.

51 – În 31.08.1998, la Hotel Hilton, a avut loc o întrevedere cu P.F. Aram I, preşedintele Consiliului Ecumenic Mondial al Religiilor, care a felicitat activitatea Fundaţiei depusă până la acea dată de mine şi care a promis să mă ajute, discutând cu reprezentanţii altor religii despre obiectivul Fundaţiei.

52 – În 26.12.1998, în casa parohială Sf. Ştefan, împreună cu secretarul general al Asociaţiei A.P.A.R., Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, am anunţat noul sediu juridic al A.P.A.R. casa parohială „Sf. Ştefan". S-au adus mulţumiri familiei mele care au adus îmbunătățiri viitorului sediu: încălzire centrală, mochetare, mobilier etc. Au avut loc în prezenţa reprezentanţilor religiilor din România inaugurarea sediului şi o masă comună, discuţii, comentarii despre viitoarele acţiuni.

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 1999

53a – În 10.01.1999, a avut loc adunarea generală a Fundaţiei şi a A.P.A.R. pentru a serba Noul An împreună la sediul Fundaţiei şi al familiei Ghiulbenghian. Au fost prezenţi reprezentanţi de la mai multe religii Pr. Decan Isidor Martinca, Pr. prof. Galeriu C., Pr. prof. univ. dr. Stan I. Alexandru, Pastor prof. univ. Albu Zoltan Zagoni şi alţii.

53b Ca preşedintă a Fundaţiei, am mediatizat la Expoziţia Bursei de Mărfuri din România şi RASDAQ obiectivele Fundaţiei.

53c Ca preşedintă a Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor", am participat la rugăciunea comună creştină.

54 – În 07.03.1999, la iniţiativa mea la Clubul Evreilor din str. Popa Soare din Bucureşti, a avut loc festivitatea de înmânare a medaliilor şi diplomelor conducerii Federaţiei Comunităţii Evreieşti. Au primit diplome: domnul preşedinte Nicolae Cajal, domnul secretar general av. Iulian Sorin, Lazăr Osy, Izu Got şi Caţi Camil, cu ocazia aniversării a 64 ani de viață ai dirijorului şi compozitorului Izu Got. Au fost prezenţi membri din conducerea comunităţii evreieşti, pentru merite deosebite în convergenţa spirituală. Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România a onorat reprezentanţii altor religii, membrii Fundaţiei şi ai A.P.A.R. cu o masă festivă.

55 – În 28.03.1999, la Biserica Calvină Reformată din Bucureşti a avut loc Festivitatea de premiere şi înmânare a diplomelor şi medaliilor pentru convergenţa spirituală a religiilor din România, domnului pastor Albu Zóltan Zágóni. Festivitatea a fost urmată de o agapă frăţească între membrii tuturor cultelor prezente invitaţi la Calvineum de „Florii".

56a – În 27.04.1999, la Biserica Armeană din Bucureşti s-au înmânat diploma şi medalia pentru merite deosebite I.P.S. Dyrair Mardichian, în convergenţă spirituală, în cadrul unei adunări festive de către preşedinta fundaţiei şi Pr. prof. univ. dr. Stan I. Alexandru – secretar general A.P.A.R. Au fost prezenţi şi delegaţi de la alte religii, reprezentanţi ai Ministerul Cultelor şi Culturii.

56b – În 9.05.1999, împreună cu soțul, Jirair Ghiulbenghian, am fost invitată de către Patriarhia Română şi am participat la Sfânta Liturghie împreună, urmată de o agapă la Palatul Patriarhiei, cu prilejul vizitei în România a Sanctităţii Sale Papa Ioan Paul al II-lea de către P.S. Vincețiu.

57 – În 17.05.1999, la Nunţiatura Apostolică Bucureşti, cu prilejul vizitei efectuate în România de către Sanctitatea Sa Ioan Paul al II-lea, conducerea Fundaţiei şi A.P.A.R. au conferit diplome şi medalie pentru convergenţă spirituală Sanctităţii Sale şi Nunţiului

Apostolic. Cele două însemne au fost transmise prin Nunţiul Apostolic. Răspunsul Nunţiului Apostolic, Jean Claude Perisset şi al Sanctităţii Sale Papa Ioan Paul al II-lea au fost o binecuvântare pentru preşedinta Marcela Ghiulbenghian pentru crearea păcii în lume.

58 – În 20.05.1999, la Ministerul Cultelor a avut loc o Festivitate de premiere şi înmânare a diplomelor şi medaliilor pentru convergenţa spirituală a religiilor din România (Secretarului de stat Gheorghe Anghelescu, consilierului Florinel Frunză, Vasile Bob Surdu, consilier, consilier Ştefan Ioniţă şi d-nei consilier Luchiliana Alexe). S-a lansat cartea „Viaţa religioasă din România", urmat de un cocktail oferit de mine.

58a –În 02.06.1999, am devenit membru fondator al Fundației „Sfântul Grigore Palama", care are ca scop aplicarea și susținerea unei strategii pastoral-confesionale pentru confrații surzi din cadrul filialelor Asociației Naționale a Surzilor din România, cât și pentru alte categorii de persoane cu dizabilități, prin desfășurarea unei misiuni creștin ortodoxe de tip socio-cultural.

59 – În 28.06.1999, alături de Pr. prof. dr. Alexandru I. Stan, am participat la Adunarea Generală Internaţională din SUA, Standford, San Francisco – California, URI (Iniţiativa Religiilor Unite), unde au avut loc contacte cu reprezentanţii religiilor şi unde a fost mediatizată necesitatea creării unui dialog permanent al Religiilor.

60 – În 03-04.09.1999, în Baia Mare, Biserica Baptistă Maghiară a organizat Adunarea Generală a Forumului Ecumenic al Femeilor Creştine din România. Acolo am expus obiectivele şi scopul Fundaţiei, ale Forumului Internaţional al Religiilor şi ale asociaţiei A.P.A.R.

61 – În 20.09.1999, – Alături şi secretarul general al A.PA.R., Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan am fost invitaţi la Cluj de conducerea „Revistei de Istorie Militară" la simpozionul „60 de ani de la cel de-al II-lea război mondial" și s-au înmânat diplome şi medalii pentru merite deosebite mai multor personalităţi din Cluj, mediatizând obiectivele Fundaţiei şi Asociaţiei. A fost prezent şi primarul Clujului, Gheorghe Funar, Î.P.S. Bartolomeu Anania, general Horst Kossack, colonel Uscoi, comandor Gheorghe Vartic, Manole Cioară etc. A fost vizitată Biserica din cadrul unităţii militare.

62a – În 11.10.1999 la Muftiatul din Constanţa, ca preşedintă a Fundaţiei alături secretarul general al A.PA.R., Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan am înmânat diplome şi medalii pentru merite deosebite mai multor personalităţi ale Muftiatului din Constanţa, în Geamia din oraș. Am fost invitaţi după ceremonie la o masă frăţească unde au avut loc discuţii prieteneşti între reprezentanţii Religiilor din Constanţa şi Bucureşti. La această acţiune au fost prezenţi şi consulul din Turcia care a mediatizat acţiunea şi în Turcia.

62b – Am fost invitată la Federaţia Comunităţii Evreieşti din România, cu ocazia aniversării a 80 de ani a preşedintelui Federaţiei, Nicolae Cajal, în str. Popa Soare.

63. Am primit din partea AFR – Asociatia Femeilor din România, Diploma pentru activitatea în slujba dezvoltării Societății Civile și promovarea statutului corespunzător al femeii, familiei și copiilor din România.

ASOCIAŢIA FEMEILOR DIN ROMÂNIA
Iniţiator şi lider în mişcarea democrată a femeilor

DIPLOMĂ

Se acordă d-nei(d-lui) MARCELA GHIULBENGHIAN
- Preşedinte -
„FAPTE" ASOCIAŢIA FEMEILOR PENTRU ACTIVITĂŢI POZITIVE, SOLIDARITATE şi EDUCAŢIE
Pentru activitate deosebită în slujba dezvoltării SOCIETĂŢII CIVILE şi pentru promovarea unui statut corespunzător al femeii, familiei şi copiilor din România

Preşedinte AFR
LILIANA PAGU

Data 22 octombrie 1999

Rezumat acţiuni Fundaţie, pe anul 2000

64 – În 20.03.2000, la Centrul Baha'i, a avut loc Ajunul Anului Nou la Religia Baha'i. S-au înmânat diplome reprezentanţilor religiei Baha'i de către conducerea Fundaţiei şi Asociaţiei A.P.A.R., domnului Varga Enayati, d-nei Mioara Gram, Ivon Marlen Scarlatescu, Mihaela Constantinescu, Serbu Ioan şi V. Pândea. A urmat un spectacol muzical religios.

64a – În 13.09.2000, a avut loc şedinţa Fundaţiei şi a A.P.A.R. cu membrii fondatori şi invitaţi, unde Pr. prof. dr. Alexandru I. Stan a făcut o informare privind participarea domniei sale la conferinţele mondiale.

64b – În 19.09.2000, am fost invitată şi a participat la ziua Armeniei, unde a vorbit cu diverse personalităţi despre necesitatea dialogului Internaţional al reprezentanţilor religiilor.

65 – În 20.09.2000, s-a înmânat diploma şi medalia de aur Sanctităţii Sale Karekim al II-lea (Patriarhul Armeniei), cu prilejul vizitei sale în România. A participat P.F. Teoctist al BOR. Am înmânat diploma şi medalia de aur pentru merite deosebite în convergentă spirituală la Biblioteca Armeană unde au fost invitaţi şi P.F. Teoctist şi P.S. Vincentiu Ploieşteanul.

66 – În 14.11.2000, la iniţiativa Ambasadei Rep. Islamice Iran la Bucureşti, a avut loc Simpozionul: Convergenţa Culturilor şi civilizaţiilor „Islamism şi creştinism" la Ambasada Rep. Islamice Iran, Bucureşti, unde au participat: conducerea ambasadei, prof. de Teologie islamică din Teheran, reprezentanţi ai cultelor din Bucureşti. Acţiune în colaborare cu A.P.A.R, la care au fost organizatori şi participanţi preşedinta Fundaţiei şi Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, Secretar general al A.P.A.R.

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 2001

67 – În 27.01.2001, la sediul Fundaţiei, a avut loc o întâlnire festivă pentru sărbătorirea împreună a noului Mileniu III. S-a organizat o Rugăciune comună cu reprezentanţii cultelor din Bucureşti pentru Anul Nou „Sărbătoarea Mileniului III". Au fost participanţi a 9 culte. S-au rostit rugăciuni pentru prosperitatea ţării, pentru linişte şi pace în lume. Acţiunea a avut loc în colaborare cu A.P.A.R, organizat de preşedinta Fundaţiei, Marcela Ghiulbenghian, şi familia ei. Au participat: Pr. prof. Constantin Galeriu, Pr. Munteanu Paul, Pr. Istodor Gheorghe, Pastor Albu Zoltan Zagony, Pr. Săbău Cristian, Pr. Ţanu Nicolae, Caţi Cămil, reverend Vexler, Pr. Decan Martincă, Titi Dincă Dir. TVR, Dăianu Valentin, Prof. Trif Victoriţa, Moldoveanu Ecaterina, Geamai Ilmiye, Iordanide Olga, col. Vartic Gheorghe şi alţii.

68 – În 15.03.2001, la Restaurantul turcesc „Golden Kebab" din Bucureşti, a avut loc omagierea Imamului Osman Aziz la a 60 a aniversare împreună cu reprezentanţi a 5 culte. Printre participanţi fiind şi poetul senator Adrian Păunescu. S-au rostit alocaţiuni de către reprezentanţii cultelor. Orgazitatori: preşedinta Fundaţiei alături de Pr. prof. univ. dr.

Alexandru I. Stan, secretar general al A.P.A.R. Au fost prezenţi: Pastor prof. Albu Zoltan Zagony, Șef Rabin Eliezer Glantz, preot greco catolic Suciu Traian, Dir. Ștefan Ioniţă din Ministerul Cultelor, consilierul Vasile Bob Surdu, domnul Dima – predicator adventist, Preşedintele femeilor ortodoxe, catolice, musulmane, domnul Caţi Cămil, Dir. TVR Titi Dincă, Eugenia Mihart, Mihaela Deşliu, Gelcu Maksutovici, Costin Spiridon, Dănescu Traian, gen. Negoşanu Gheorghe şi alţii. A fost acordată diploma şi medalia domnului Șef Rabin Eleizer Glantz.

69 – În 20 iunie 2001, s-a organizat o vizită la mănăstirea Christiana, lăcaş de cult care am dat mai multe donaţii, la îndemnul P.S. Sebastian.

70a – În 26 iulie 2001, la restaurantul „Lido”, Bucureşti, a fost organizată Conferinţă de presă: Realizări şi perspective în activitatea Fundaţiei, urmată de un dejun festiv. Au fost prezenţi reprezentanţii a 9 culte, presă, TV. Organizatori: preşedinta Fundaţiei şi pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, secretar general al A.P.A.R.

70b – Am început filmările la Templu în Bucureşti, cu Rabinul Șef Eleizer Glantz, în scopul de a realiza un film al religiilor cu asemănări dintre ele, cu elemente care ne unesc în credinţă.

70c – Am participat la excursia organizată la Mejdugorje, împreună cu un grup de catolici, greco catolici, ortodocşi şi alţi creştini.

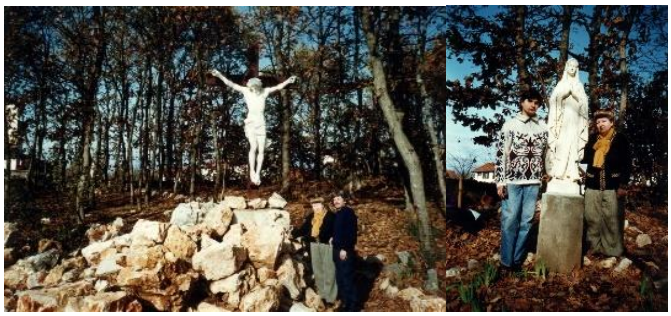

70d – Am creat tricouri albe și gri, cu Domnul nostru Iisus Hristos și Sfânta Cruce pentru a aniversa 2000 de ani de când a preluat păcatele omenirii prin răstignirea pe Cruce.

71 – La 14 octombrie 2001, a avut loc organizarea festivităţii de înmânarea diplomei şi medaliei de aur pentru merite deosebite în convergenţă spirituală I.P.S. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Transilvaniei, Maramureşului, Crişanei, în cadrul Mitropoliei din Sibiu, de către preşedinta Fundaţiei şi Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan. La întoarcere a fost vizitată mânăstirea Brâncoveanu şi Părintele Teofil Pîrîianu, unde I.P.S. Antonie Plămădeală a realizat un frumos muzeu cu obiecte vechi de cult la Mânăstirea Sâmbăta.

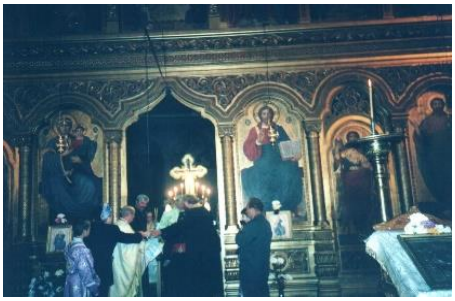

72 – În 1 Decembrie 2001, s-a organizat un Concert de colinde la diferite firme comerciale, Case de Copii, azile de bătrâni, de către un grup de 8 studenţi teologi, sponsorizați de Fundaţie (Niţă Adrian, Niţă Janet, Ionescu Valentina, Stoenescu Dan, Dobre Radu, Mihai Genoveva).

72a – Am sponsorizat editarea și tipărirea cărții „Țara Soarelui sau Istoria Dacomâniei”, a Părintelui Dumitru Balașa.

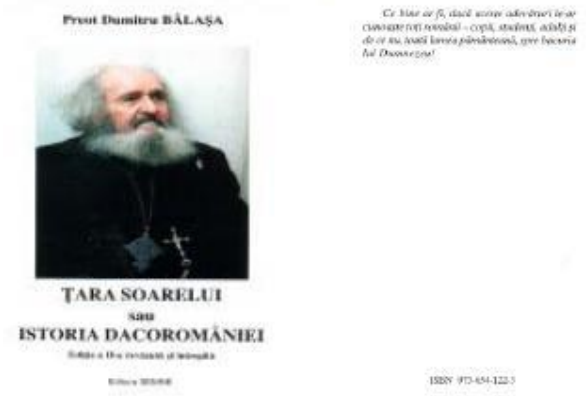

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 2002

73 – În 08.03.2002, împreună cu secretarul general al A.P.A.R. Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan am fost invitați și am luat parte la lucrarea de doctorat în ecumenism a Pr. Pastor Albu Zoltan Zagony.

La Libraria Stephanos, București a avut loc lansarea volumului „Ecumenism: retrospecțiuni și mărturii" unde sunt menționate activitățile Fundației și A.P.A.R., autor Pr. prof. Albu Zoltan Zagony, de la Biserica Calvineum. Au participat reprezentanți ai A.P.A.R și ai Fundației, de la diferite culte și diverse personalități.

74 – În 15.03.2002, am fost invitată la Templul Coral București, la solemnitatea dedicată cinstirii memoriei soldaților care s-au jertfit pentru independența Statului Israel.

75 – În 8.05.2002, reprezentanții religiilor au participat cu durere la funeraliile reprezentantului Bisericii Calvine, Pr. Pastor Albu Zoltan Zagony.

76a – În 19.05. 2002, la sediul UDTTR, am participat la Simpozionul „Hazret-I Muhamadd – Alesul Lui Dumnezeu", organizat de Asociația Femeilor Musulmane, împreună cu Cons. Consulat Turc, Muftiul Cultului Musulman. Am fost remarcată pentru scopul și obiectivele Fundației și menționată în revista etniei musulmane.

76b – Am adus la cunoștință I.P.S. Nifon Mihaita obiectivele Fundației.

76c – Am fost invitată și am participat la Conferința de la Durau. Împreună cu secretarul de stat pentru Culte Gheorghe Anghelescu. Am vizitat mânăstirile din Moldova și am făcut cunoscute obiectivele Fundației la Durău.

76d – În 03.06.2002 la Palatul Patriarhiei a avut loc Conferința Internațională „Bisericile și valorile Euro-Atlantice" – unde am fost invitată în calitate de președintă a Fundației „Tezaurul Sacru al Religiilor".

77 – În 17.07.2002, am fost invitată la o recepție la Ambasada Iraq, cu ocazia zilei naționale a Iraqului și la Clubul Diplomatic, împreună cu soțul, Jirair Ghiulbenghian. Au fost invitați și alți reprezentanți ai religiilor, alături de secretarul general al A.P.A.R, Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan.

78 – În 22.10.2002, ca președintă a Fundației, am fost invitată și am participat la vernisajul expoziției de fotografie „Siria. Elixirul eternei reîntoarceri", eveniment organizat de Centrul de Studii Arabe, Liga Arabilor Sirieni și Comisia Națională UNESCO la sediul Uzinexport S.A.

79 – În 11.11.2002, la Comunitatea Baha'i din București, s-a organizat aniversarea nașterii lui Baha-u-llah, la care am fost invitată și am participat.

80 – În 14.11.2002, la Hotel „Lebada", a avut loc Simpozionul: *10 ani de la înfiintarea Societății Biblice Interconfesionale din România*, SBIR, unde am fost invitată alături de Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan. Am prezentat un istoric al Fundației, realizări și perspective. În colaborare cu A.P.A.R. Fundația a oferit diplome și medalii reprezentanților naționali și internaționali, care au fost foarte plăcut surprinși. Acţiunea noastră a fost menționată în „Viaţa Cultelor" din 23.XI.2002, nr. 483.

81 – În 29.11.2002, la Templul Coral din Bucuresti, a avut loc sărbătoarea Hanuka 5763, organizată de Federația Comunităților Evreiești din România, unde a fost invitată conducerea Fundației și a A.P.A.R.

82 – În 13.12.2002, la Discoteca „Why Not", Club Bassam, a avut loc un spectacol caritabil pentru copiii Centrului de Plasament „Lizuca", Sf. Nicolae. Formații: Spitalul de Urgență, Juniors, Paie pe foc, Expres-Latin, El Negro. S-au distribuit 120 pachete cu dulciuri și cadouri pentru 80 copii și 12 personalului auxiliar prin Nicoleta Guzu, din partea Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor", care a mediatizat obiectivul Fundației.

83 – Am dăruit un brad Lui Dumnezeu cu ocazia sărbătorii de Crăciun, în Biserica Sf. Ștefan, Preot Paroh – Pr. prof. dr. Alexandru I. Stan.

Rezumat acțiuni Fundație, pe anul 2003

84 – În 05.01.2003, la inițiativa călugărului Evtampie, care a primit mesajul să facem rugăciuni la 4 troițe cu 3 preoți în cruce pentru a proteja Bucureștiul de urgie, am organizat rugăciuni la troiţe pentru pace în lume şi pentru ocrotirea oraşului şi a ţării în fiecare lună, timp de 1 an.

85 – În 01.02.2003, la Centrul de Plasament „Luminița" a fost organizat un spectacol de Caritate. Au participat Daniela Gyorfi, Domnul Problemă, Răzvan Trandafir, Melloritm. S-au distribuit 107 pachete cu dulciuri şi alte daruri (pentru 85 de copii și 22 membri ai personalului auxiliar) cu ajutorul Nicoletei Guzu, din partea Fundaţiei.

86 – La sediul Uniunii Turcilor Tătari din Bucureşti a avut loc Conferinţa „Kurban Bayram, moment important în istoria islamului", sub egida Muftiatului Cultului Musulman din România. Am participat la această conferinţă, invitată de preşedinta Asociației Femeilor Musulmane și de Imamul Osman Azis.

87 – În 4.02.2003, am hotărât pe terenul cumpărat al Fundației, pentru a se începe rugăciunile acolo, la un îndemn divin, proiectarea şi construirea unui schit mic ortodox, ce va fi donat Patriarhiei Române. Neprimind binecuvântarea Patriarhiei Române, s-a proiectat un sediu al Fundaţiei şi o sală de Conferinţe – de Protocol. A fost pictată de Nagu Viorel şi amenajată ca o biserică.

88 – În 28.02.2003, la Cluj Napoca, în Club Diesel, a avut loc un spectacol pentru mediatizarea Fundaţiei. La toate cele 3 spectacole popularizarea Fundaţiei s-a făcut prin cuvânt introductiv, afişe şi pliante distribuite de Nicoleta Guzu.

89 – În 01.03.2003, la Oradea, în Clubul „No Problem", a avut loc un spectacol pentru mediatizarea Fundaţiei, la inițiativa d-nei Nicoleta Guzu.

90 – În 5.03.2003, am hotărât montarea unei troiţe la sediul Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor", cu 2 panouri pentru slava Lui Dumnezeu şi Sfintei Maria, împreună cu câteva îndemnuri. Troiţa a fost sfinţită de Pr. prof. univ. dr. Gheorghe Istodor, pentru că am văzut la Nucu, lângă Bozioru din județul Buzău, troițe la fiecare poartă, iar în București oamenii au pierdut acest obicei.

91 – În 06.03.2003 la Bucureşti, în clubul „Twice", a avut loc un spectacol pentru mediatizarea Fundaţiei.

92 – În 20.03.2003, ca preşedintă a Fundaţiei, am fost invitată şi am participat la sărbătoarea de Purim, urmată de un program artistic, eveniment organizat de Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România.

93 – În 21.03.2003, am fost invitată la sărbătoarea Anului Nou Baha'i, care a avut loc la Teatrul Evreiesc.

94 –În 09.04.2003, la biserica reformată Calvineum a avut loc o Festivitate Ecumenică cu ocazia instalării Pr. reformat Zsold Bela, unde au fost prezenţi reprezentanţi de la diferite culte din România, la iniţiativa preşedintei Fundaţiei.

95 – Începând cu 14.04.2003 lucrările Fundaţiei sunt permanent mediatizate. Proiectul de organizare al Fundaţiei conceput cu ajutorul domnului general Nicolae Spiroiu (fost Ministru al Armatei Române) a fost difuzat pe internet la toate religiile pentru a fi consultat şi s-au primit încurajări şi de la musulmani: „Allah să te binecuvânteze, se cunoaşte că e un plan divin".

96 – În 6.05.2003, împreună cu Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan am fost invitaţi de către Ambasada Israel la Teatrul Naţional cu ocazia serbării zilei Independenţei a Israelului.

97 – În 14.05.2003, după obţinerea autorizaţiei de construcţie, am început construcţia schitului ortodox de la Vidra, Ilfov.

98a – În 14.05.2003, împreună cu Comisia UNESCO pentru România, am organizat la sediul UNESCO Bucureşti, simpozionul Ştiinţă şi Religie – Un dialog esenţial în sprijinul societăţii, cu reprezentanţi ai religiilor din Bucureşti. Găsirea de căi pentru realizarea dialogului între ştiinţă şi religie în sprijinul dezvoltării societăţii româneşti. Au fost prezenţi reprezentanţi ai diverselor religii şi reprezentanţi ai oamenilor de ştiinţă, tema fiind: „Genetică şi Teologie".

98b – Aspecte de la conferința Comisiei Naționale UNESCO organizată în curtea sediului din Bucuresti, str. Cehov.

98c – În 3.06.2003, ca președintă a Fundației „Tezaurul Sacru al Religiilor" și a Asociației pentru Pacea Religiilor din România, împreună cu Părintele profesor Alexandru I. Stan, Secretar General al A.P.A.R, am fost invitați la Rochester University, în SUA, unde am prezentat obiectivul Fundației, la cel de al 27-lea Congres al ARA – Academia Româno-Americană de Artă și Știință.

99a – În 10.06.2003, împreună cu Comisia UNESCO pentru România, ca preşedintă a Fundaţiei am organizat la sediul UNESCO Bucureşti, simpozionul Ştiinţă şi Religie – Un dialog esenţial în sprijinul societăţii, cu reprezentanţi ai religiilor din Bucureşti, pentru eradicarea sărăciei, schimbarea modelelor de consum. Principii: promovarea dialogului interreligios pe baze ştiinţifice. Propuneri pe câteva direcţii şi principii comune de acţiune. Au fost prezenţi reprezentanţi ai diverselor religii. Tema în discuţie: „Ecologie şi Teologie".

99b – Ca preşedintă a Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor", i-am adus la cunoştinţă P.S. Ioan Selejan, episcopul Covasnei şi Harghita, obiectivele Fundaţiei.

100 – În 17-22.06.2003, la invitaţia P.F. Aram I, împreună cu Pr. prof. univ. dr. Alexandru I. Stan, secretar general al A.P.A.R., am fost prezenţi în Cilicia, Liban, unde am fost felicitaţi de Preşedintele Consiliului Ecumenic al Religiilor de la Geneva şi încurajaţi pentru conlucrarea în domeniul convergenţei spirituale şi deschiderii premiselor viitorului dialog permanent ai reprezentanţilor religiilor.

Redau mai jos e-mailul cu binecuvântarea și aprecierea Prea Fericitului Aram I.

Date: Tue, 24 Jun 2003 23:33:59 -0700
From: "catholicos" <catholicos@cathcil.org> | **This is spam** | **Add to Address Book**
Subject: Re: Message from Alex Stan, Romania
To: "alex stan" <alexandrustan@yahoo.com>

Dear Fr. Stan,

Thank you very much for your e-mail.
I appreciate your feelings towards the witness of our Catholicosate.

If you plan to translate into Romanian one of my books, I would propose the
"In Search of Ecumenical Vision". which, as you see, includes issues and
themes related to the Christian Church as a whole and to the modern ecumenical movement.

I hope your visit to Antelias will help to concretize the project of Mrs.
Chiulbenghian.

May God bless your good work.

Aram I
Catholicos of Cilicia

101 – În 08.07.2003, la sediul UNESCO Bucureşti a avut loc simpozionul Ştiinţă şi Religie – Sinergetica gândirii, Adevărul pluralist. Au participat oameni de ştiinţă şi reprezentanţi ai religiilor la invitația noastră. A conferenţiat Dan Farcaş.

102 – În 15.08.2003, am fost invitată de către Maica stareţă Daria la târnosirea Mânăstirii „Libertatea" Călăraşi, unde a adus şi o modestă contribuţie.

102b – Ca preşedintă a Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor", am fost invitată şi am participat la întrunirile Academiei Daco-Române, unde a mediatizat obiectivele Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor".

103 – În 9-14.11.2003, la Palatul Patriarhiei, a avut loc Congresul Internaţional de Teologie – Teologia ortodoxă contemporană, unde am participat ca preşedintă a Fundaţiei.

104 – În 11.11.2003, la Spitalul Militar Central Bucureşti, am fost invitată pentru participare şi donaţii la hramul bisericii ortodoxe din spital. Donaţiile vor contribui la construirea bisericii Spitalului Militar, cu hramul Sf. Pantelimon.

105 – În 12-14.11.2003, la Hotel Crown Plaza Bucureşti, a avut loc Forumul Regional al Liderilor, sub patronajul şi cu prezenţa Ministrului Afacerilor Externe, Mircea Geoană, la care am fost invitată şi am participat ca preşedintă a Fundaţiei, unde am mediatizat obiectivul Fundaţiei.

106 – În 17.11.2003, la Penitenciarul „Punctul de maximă siguranţă Rahova, Secţia Minori", a avut loc expunere şi dialog pe teme spirituale cu tinerii şi copiii asistaţi în penitenciarul Rahova. Ca moderator și preşedintă a Fundaţiei am donat 150 perechi şosete, 4 instalaţii electrice pentru pom şi treninguri.

107 – În 19.11.2003, la Muzeul Militar Naţional a avut loc aniversarea a 80 ani de la înfiinţarea instituţiei Muzeului, acţiune la care am fost invitată pentru sponsorizare ca preşedintă a Fundaţiei.

108 – În 11.12.2003, la Sala UCECOM din Bucureşti, am participat la Simpozion, Religie, Cultură şi Tradiţie Românească, organizat de Asociaţia „Ro. Orizont 2020", Forumul de Dezvoltare Durabilă și am vorbit din partea Fundaţiei. Au participat şi alţi 35 membri ai Fundaţiei. Lucrările Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor" au fost introduse în Planul de Dezvoltare Durabilă al României. Ca preşedintă am luat cuvântul şi am mediatizat obiectivul Fundaţiei.

109 – În 17.12.2003, Penitenciarul „Punctul de maximă siguranţă" – Acţiune de caritate. S-au donat bunuri pentru pomul de Crăciun în valoare de 4 milioane lei (treninguri, mingi de ping pong, dulciuri).

110 – În 19.12.2003, la Centrul Social pentru Adolescenţi şi Tineri „Viitorul" Bucureşti, a avut loc, cu ajutorul d-nei Nicoleta Guzu, o acţiune caritabilă şi un spectacol pentru sărbătorile de iarnă cu Echipa Fantastică. S-au distribuit 80 de pachete cu dulciuri şi alte daruri.

111 – În 19.12.2003, la Templul Coral din Bucureşti a avut loc sărbătoarea Hanuka 5764, unde am fost invitată şi am participat ca preşedintă a Fundaţiei.

112 – În 22.12.2003, la Centrul de Plasament Lizuca din Bucureşti, celor 94 de copii li s-au oferit pachete de Crăciun (sucuri, sticsuri, biscuiţi etc.) S-au distribuit 100 pachete, 52 la copiii din căminul „Lizuca" şi 42 la copiii din căminul Luminiţa. Au fost oferite „cadouri de Crăciun", fiecăruia ce şi-a dorit.

113 – În 23.12.2003, la Casa de Copii nr. 3 din Balta Albă din Bucureşti, a avut loc o acţiune caritabilă „Daruri pentru Pomul de Crăciun", din partea Fundaţiei „Tezaurul Sacru al Religiilor".